

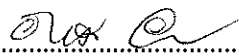
ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

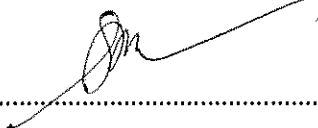
กัญญาภัค เสนาหาร

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ธันวาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ กัญญาภัค เสนาหาร ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

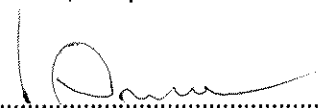
..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.การดี อนันต์นาวิ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.สถาพร พงษ์ตฤณกุล)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.การดี อนันต์นาวิ)

..... กรรมการ
(ดร.สถาพร พงษ์ตฤณกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญวิษณุ สมพงษ์ธรรม)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สฎายุ ชีระวนิชตระกูล)

วันที่ ๘ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ ให้คำปรึกษาและช่วยแนะนำ
แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นำวิ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
งานนิพนธ์ ดร.สถาพร พงษ์พิบูล ที่ปรึกษาร่วมและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญวิญญู สมพงษ์ธรรม
กรรมการสอบงานนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญวิญญู สมพงษ์ธรรม คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชธานี นางสาวธีรนาถ แก้วทวย รองผู้อำนวยการ โรงเรียนพนัสพิทยาคารและ
นายอัมพร อิศรารักษ์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 18 ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์รับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อีกทั้งขอขอบพระคุณท่านผู้เป็นเจ้าของเอกสาร ตำรา และวิทยานิพนธ์
ที่ผู้วิจัยได้ใช้ประโยชน์ในการ ศึกษาค้นคว้าในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู โรงเรียนพนัสพิทยาคาร สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้
ในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่บิดา
มารดา ผู้มีพระคุณ ที่เป็นผู้ให้ชีวิตและอบรมเลี้ยงดูให้การศึกษา ตลอดจนได้ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย
ขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือในระหว่างกำลังศึกษา และรวมถึงคุณครู
อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา
ดังความมุ่งหมายทุกประการ

กัญญาภัค เสนาหาร

58921009: สาขาวิชา: การบริหารการศึกษา; กศ.ม. (การบริหารการศึกษา)

คำสำคัญ: ปัญหาและแนวทางการพัฒนา/ วินัยนักเรียน/ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร/ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

กัญญาภัค เสนาหาร: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 (PROBLEMS AND GUIDED DEVELOPMENT OF STUDENTS' DISCIPLINE IN PHANATPITAYAKARN SCHOOL UNDER THE SECONDARY EDUCATION SERVICE AREA OFFICE 18) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: ภาวดี อนันต์นารี, กศ.ด., สดวพร พงษ์พิบูล, ป.ร.ด. 104 หน้า. ปี พ.ศ. 2562.

การศึกษาวินัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียนเปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียนจำแนกตามเพศระดับชั้นและแผนการเรียน ศึกษาแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ในปีการศึกษา 2561 โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากตารางกำหนดกลุ่มตัวอย่าง เกรจซี และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607 - 609) จำนวน 342 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .37 - .77 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .95 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าที (t -test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย
2. ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศระดับชั้น และผลการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกายของนักเรียน มีแนวทางการพัฒนาที่ควรเร่งดำเนินการ คือ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย ครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้นและโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบและด้านความประพฤติของนักเรียน มีแนวทางการพัฒนาที่ควรรีบดำเนินการ คือ ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนโรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนอยู่เสมอ และครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น

58921009: MAJOR: EDUCATIONAL ADMINISTRATION; M.Ed. (EDUCATIONAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: PROBLEMS AND GUIDED DEVELOPMENT/ STUDENTS' DISCIPLINE/ PHANATPITTAYAKARN SCHOOL/ THE SECONDARY EDUCATION SERVICE AREA OFFICE 18

KANYAPAK SENAHARN: PROBLEMS AND GUIDED DEVELOPMENT OF STUDENTS' DISCIPLINE IN PHANATPITTAYAKARN SCHOOL UNDER THE SECONDARY EDUCATION SERVICE AREA OFFICE 18. ADVISORY COMMITTEE: PARADEE ANANNAWEE, Ed. D., SATAPORN PRUETIKUL, Ph. D., SAT 104 P. 2019.

This research aims to study the problems concerning student discipline, and compare their problems occurring with students in different gender, class level and learning program. This study also presents guidelines for the development of student description at Phanatpittayakarn School, Chonburi Province, under the Secondary Education Service Area Office 18. The research sample was 342 the students of Phanatpittayakarn School, Chonburi Province, under the Secondary Education Service Area Office 18 of academic year 2018. The sample size was determined by the Krejcie and Morgan Table (Krejcie and Morgan, 1970, pp. 607 - 609) by the stratified random sampling method was used to identify the sample in this study. The research tool for data collection was a questionnaire surveying problems and guidelines for the development of student 5 point discipline in Phanatpittayakarn School, Chonburi Province, under the Secondary Education Service Area Office 18. The rating scale questionnaire had the item discrimination power of each scale at .37-.77. The total reliability rate was at .95. The statistics for data analysis were Mean, Standard Deviation, *t*-test and one-way ANOVA.

The findings are as follows;

1. The problems of students discipline in Phanatpittayakarn School, Chonburi Province, under the Secondary Education Service Area Office 18, overall each aspect, were found at a high level.
2. The problems of students discipline in Phanatpittayakarn School, Chonburi Province, under the Secondary Education Service Area Office 18 as classified by sex, class level and learning program and academic performance, in general and each aspect, are different without statistical significance.
3. The guidelines for the development of students discipline with regard include an urgent address of student dressing in appropriately in Phanatpittayakarn School under the Secondary Education Service Area Office 18 to improve the situation, teachers are suggested to spend more item suggesting and encouraging students to dress properly.

In additional, this study also suggests teachers to act as good mentors and become correct role models for the students. The school should monitor and ensure students' compliance.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
คำถามของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
สภาพทั่วไปโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่	
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18	9
แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียน	10
ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2547	17
การบริหารงานเกี่ยวกับระเบียบวินัยของ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี	
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18	21
ปัญหา และสาเหตุของการกระทำผิดวินัยนักเรียน	37
พฤติกรรมผิดวินัย	42
แนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน	46
ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
	การเก็บรวบรวมข้อมูล
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....
	สรุปผล
	อภิปรายผล
	ข้อเสนอแนะ
	บรรณานุกรม
	ภาคผนวก
	ภาคผนวก ก
	ภาคผนวก ข
	ภาคผนวก ค
	ประวัติย่อของผู้วิจัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	62
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้น	63
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแผนการเรียน	63
5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน	64
6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย โดยรวมและรายข้อ	65
7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ โดยรวมและรายข้อ	66
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ	68
9	เปรียบเทียบปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ	69
10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น	70
11	เปรียบเทียบปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น	71
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
13	เปรียบเทียบปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน 73
14	จำนวน ร้อยละ และอันดับของแนวทางการพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย 74
15	จำนวน ร้อยละ และอันดับของแนวทางการพัฒนาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ 75
16	ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม 103

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างมากมาย ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเจริญเติบโตทางด้านวัตถุที่เกิดจากการขยายตัวของเมืองการคมนาคม การสื่อสารที่รวดเร็วตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมก่อให้เกิดปัญหาซับซ้อนทั้งในด้านวัฒนธรรมศีลธรรมการเมืองเศรษฐกิจและการศึกษาทำให้คนในสังคมต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้เข้ากับสภาพของสังคมที่แปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วเกิดปัญหาคนในสังคมขาดระเบียบวินัยเกิดความเห็นแก่ตัวเกิดจากการเอาใจเอาเปรียบ เกิดความอิจฉาริษยา ขาดคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่ดีงามเกิดการทุจริตคอร์รัปชันเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ของส่วนรวมประพฤติกฎปฏิบัติตนโดยไม่คำนึงถึงระเบียบกฎหมายศีลธรรมวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามไม่รับผิดชอบในหน้าที่และการกระทำของตนเองดังนั้นการมีวินัยจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องสร้างให้เกิดขึ้นกับตนเอง มิฉะนั้นแล้วการที่จะทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมย่อมเกิดปัญหาและเมื่อสามารถปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีวินัยได้แล้ววินัยนั้นก็จะนำความสุข มาสู่ตนและสังคมได้ (สุคนธา ศรีภา, 2552, หน้า 2)

ในสังคมสมัยใหม่การติดต่อสื่อสารอย่างรวดเร็วทางโทรทัศน์โทรคมนาคมการขาดการดูแล อย่างอบอุ่นจากบิดามารดาความเสื่อมโทรมของบริเวณเมืองชั้นในของเมืองขนาดใหญ่ การเพิ่มจำนวน การค้าขายยาเสพติดและสถานเริงรมย์บิดามารดาที่ต้องออกจากบ้านไปทำงานนอกบ้านและ นอกประเทศค่านิยมการส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยอันตรายการอพยพเข้าสู่ เมืองใหญ่ของคนหนุ่มสาวชาวชนบทเพื่อความอยู่รอดของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งมี ชีวิตที่ขาดแคลนในทุก ๆ ด้านทั้งทางด้านเศรษฐกิจการศึกษา ตลอดจนสุขภาพอนามัยสภาพ ความเป็นจริงที่ปรากฏดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ และชีวิตจิตใจของเยาวชน ส่วนใหญ่ของประเทศตลอดไปจนถึงการอบรมสั่งสอนให้ประสบผลสำเร็จในทางวิชาการและ พัฒนาบุคลิกภาพแก่เด็ก ๆ ทั้งหลายเหล่านี้ด้วย (รัตนดิฏฐาภรณ์ บัววัฒนะ, 2551, หน้า 4) การส่งเสริม พัฒนาให้นักเรียนมีวินัยคุณธรรมจริยธรรมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นคุณสมบัติพื้นฐาน ในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้คนในสังคม โดยการปลูกฝังความมีวินัยให้เยาวชน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ถึงความมีวินัยตั้งแต่อายุน้อยจะส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เกิดความมี

ระเบียบวินัยการเสียสละการเห็นแก่ส่วนร่วมส่งผลต่อการพัฒนาตนสังคมและประเทศชาติ
ให้ประสบความสำเร็จในชีวิตและมีประสิทธิภาพได้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาต้องเป็นไปตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจและสติปัญญาความรอบรู้และคุณธรรมมีจริยธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและแนวทางการจัดการศึกษายังได้ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนทุกคนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุลโดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุดทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพสถานศึกษาจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นทักษะกระบวนการจัดการเผชิญสถานการณ์การประยุกต์ความรู้มาใช้และแก้ไขปัญหากิจกรรม โดยผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกทักษะการปฏิบัติการอ่านการคิดวิเคราะห์ก่อให้เกิดการผสมผสานสาระทักษะองค์ความรู้ร่วมต่าง ๆ การปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนั้นในชั้นเรียนจะเป็นสถานที่ที่ฝึกพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียนตามความประสงค์ของสังคมเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพปราศจากการก่อความจนทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนหยุดชะงักหรือยุติลงและเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในชั้นเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 3)

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญามีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพจึงกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้ 1) นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์เห็นคุณค่าของตนเองมีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนเคารพนับถือยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) มีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการสื่อสารการคิดการแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต 3) มีสุขภาพกายสุขภาพจิตที่ดีมีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย 4) มีความรักชาติมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข 5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข (รัตนดิญญกรณ์ บัววัฒน์, 2551, หน้า 3 - 4)

โรงเรียนเป็นสถาบันการศึกษาที่รับเด็กเข้าเรียนซึ่งจำเป็นต้องวางแผนการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพบรรลุตามที่รัฐและสังคมต้องการ โรงเรียนจึงควรให้การศึกษอบรมนักเรียนให้เป็นผู้มีความรู้ควบคู่คุณธรรมสนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดให้เด็กมีคุณสมบัติตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยการรักษาระเบียบวินัยการเคารพกฎหมาย แสดงถึงการมีวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้อย่างมีความสุขกำหนดการส่งเสริมการสร้างวินัยนักเรียนนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดกรอบแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีวินัยจำแนกออกเป็น 6 ด้าน คือ การตรงต่อเวลาความสะอาดการแต่งกายการเข้าแถวการแสดงความสามารถและด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียนซึ่งการตรงต่อเวลาเป็นการส่งเสริมให้รู้จักการจัดการและการวางแผนการใช้เวลาในกิจกรรมใดๆ ได้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ด้านความสะอาดนั้นส่งเสริมให้รู้จักควบคุมตนเองประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบสม่ำเสมอในการรักษาความสะอาดตนเองบ้านเรือน ที่อยู่อาศัยและสาธารณชนในการแต่งกายส่งเสริมให้รู้จักแต่งกายให้เหมาะสมฤดูกาลเทศะส่วนด้านการเข้าแถวส่งเสริมให้รู้จักเข้าแถวเดินแถวตามโอกาสต่างๆ ให้เกิดความมีระเบียบเรียบร้อยด้านการแสดงความเคารพส่งเสริมให้รู้จักมารยาทในการแสดงความเคารพในโอกาสต่าง ๆ ด้วยกิริยาจากที่สุภาพส่วนด้านการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับจรรยาบรรณและการแต่งกายของนักเรียนโดยปัญหาเรื่องระเบียบของนักเรียนในทุกระดับชั้นได้เพิ่มความหนักใจให้แก่ผู้อำนวยการโรงเรียนครูและผู้ปกครองมากขึ้นสภาพนักเรียนโดยทั่วไปโดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาทำให้เกิดความไม่สบายใจแก่ครูอาจารย์ตั้งแต่กรณีเล็กน้อยไปถึงร้ายแรง เช่นการไม่ตั้งใจเรียนการหนีเรียนการแต่งกายไม่สุภาพการรวมตัวเป็นกลุ่มอันธพาลและยกพวกตีกันจนถึงขั้นทำร้ายร่างกายสาหัสจนเสียชีวิตรวมถึงการแสดงออกด้านความรักระหว่างชายหญิงที่ไม่เหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 43)

โรงเรียนพนัสพิทยาคารเป็นโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่พิเศษประจำอำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ 52 หมู่ที่ 6 ตำบลกุดจุก อำเภอพนัสนิคมจังหวัดชลบุรี สภาพโรงเรียนพนัสพิทยาคารสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 พบว่ามีนักเรียนกระทำผิดวินัยและมีจำนวนนักเรียนกระทำผิดวินัยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องด้านสรุปผลจำนวนนักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติในปีการศึกษา 2561 จำนวน 1,482 คน จากจำนวนนักเรียน 2,955 คน จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีนักเรียนเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนนักเรียนทั้งหมดได้กระทำผิดวินัยนักเรียนซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องรับการแก้ไขและพัฒนาเป็นพิเศษทั้งจากคณะครู

ในโรงเรียนและผู้ปกครองปัญหานักเรียนประพฤติดีระเบียบวินัยส่วนใหญ่จะปรากฏอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นนี้อยู่ในช่วงวัยรุ่นไม่อยากรู้ไม่อยากลองซึ่งโรงเรียนพนัสพิทยาคารเป็นโรงเรียนมัธยมที่มีขนาดใหญ่พิเศษได้พัฒนางานปกครองนักเรียนโดยใช้วิธีการตักเตือนและทำโทษนักเรียนที่แต่งกายผิดระเบียบผ้าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน เนื่องจากมีนักเรียนบางกลุ่มที่ผ้าฝืนกฎระเบียบแต่งกายไม่ถูกต้องผิดระเบียบวินัยไม่ตรงต่อเวลาขาดความรับผิดชอบซึ่งนักเรียนจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นมีความหลากหลายทางความคิดและพฤติกรรมซึ่งอยู่ระหว่างการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะทางด้านร่างกายและจิตใจของตนเองทำให้เกิดปัญหาการแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบไม่ตรงต่อเวลาขาดความรับผิดชอบจึงเกิดขึ้นมากกับนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร อำเภอพนัสนิคมจังหวัดชลบุรี (โรงเรียนพนัสพิทยาคาร, 2561)

จากสภาพและปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร อำเภอพนัสนิคมจังหวัดชลบุรีจึงมีความสนใจจะศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารอำเภอพนัสนิคมจังหวัดชลบุรีเพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารอำเภอพนัสนิคมจังหวัดชลบุรี ให้นักเรียนมีวินัยมากยิ่งขึ้นและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศระดับชั้นและแผนการเรียน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

คำถามของการวิจัย

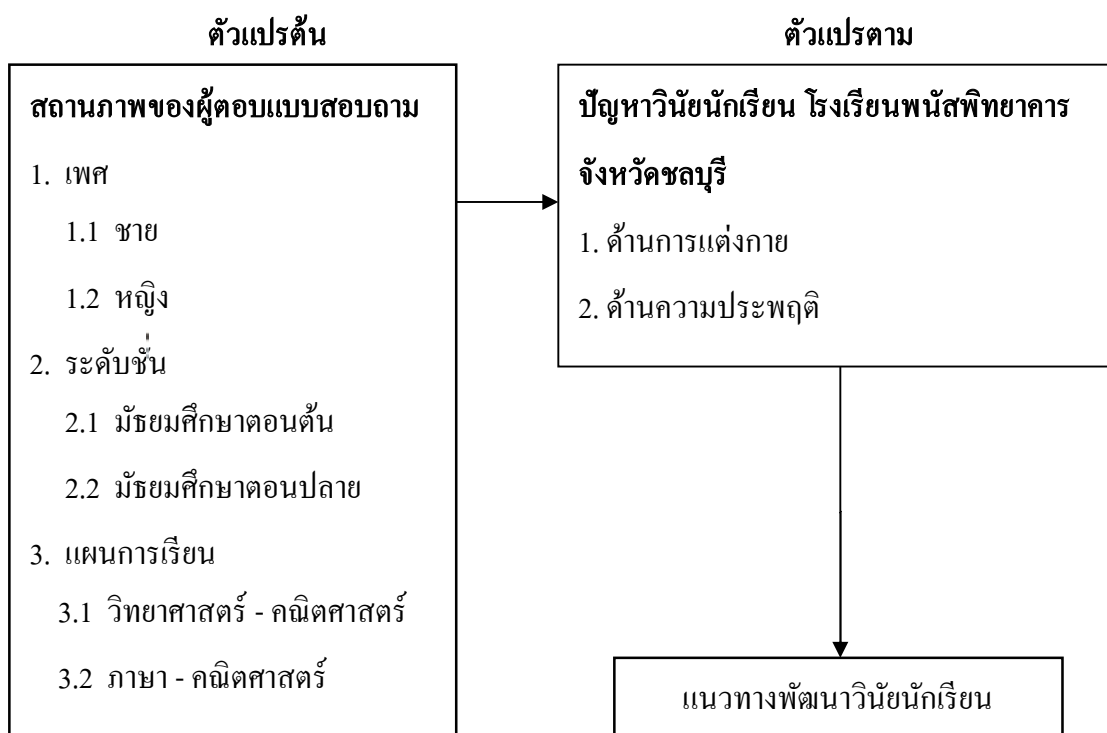
1. ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 อยู่ในระดับใด
2. ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศระดับชั้นและแผนการเรียนแตกต่างกันหรือไม่
3. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 เป็นอย่างไร

สมมติฐานของการวิจัย

ปัญหาวิจัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศระดับชั้นและแผนการเรียนแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัญหาวิจัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านวินัยของนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ (2547, หน้า 5) ที่สำคัญ 2 ด้าน คือ ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ โดยศึกษาและเปรียบเทียบจำแนกตามเพศระดับชั้นและแผนการเรียนและศึกษาแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ได้ข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
2. ทำให้ได้ข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการประพฤติดิวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
3. ทำให้ได้แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้จะมุ่งศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยใช้แนวคิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านวิสัยทัศน์ของนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ (2547, หน้า 5) ที่สำคัญ 2 ด้าน คือ ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 2,955 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ในปีการศึกษา 2561 โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ตามตารางกำหนดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607 - 609) ได้จำนวน 352 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยกำหนดระดับชั้นเป็นเกณฑ์การสุ่ม

3. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 เพศ

3.1.1.1 เพศชาย

3.1.1.2 เพศหญิง

3.1.2 ระดับชั้น

3.1.2.1 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.1.2.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.1.3 แผนการเรียน

3.1.3.1 วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์

3.1.3.2 ภาษา - คณิตศาสตร์

3.1.3.3 ห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ใน 2 ด้าน คือ

3.2.1 ด้านการแต่งกาย

3.2.2 ด้านความประพฤติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ จึงได้นิยามคำศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติ และข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตามอาจเกิดความเสียหายหรือเกิดความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นเหตุให้ทำผิดและถูกลงโทษ

2. วินัยนักเรียน หมายถึง ระเบียบข้อปฏิบัติอันเป็นกฎเกณฑ์ของทางการศึกษาที่กำหนดให้ใช้กับนักเรียนให้นักเรียนประพฤติตามในด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ดังนี้

2.1 การแต่งกาย หมายถึง การที่นักเรียนได้แต่งกายตามระเบียบโรงเรียนพนัสพิทยาคาร ได้แก่ การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนเครื่องแบบพลศึกษาเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารี ด้วยความเรียบร้อย

2.2 ความประพฤติ หมายถึง การที่นักเรียนได้แสดงออกปัญหาพฤติกรรมที่มี การแสดงออกของนักเรียนที่มีระเบียบวินัยกำหนดไว้เช่นการมาโรงเรียนสายหนีเรียนเสพสุราหรือ สิ่งเสพติดให้โทษประทุติตนในทางชั่วสาวพอกอาวุธในโรงเรียนประทุติตนเป็นอันธพาลลักทรัพย์ ลบลู่คูหมินครู - อาจารย์ เป็นต้น

3. ปัญหาวินัยนักเรียน หมายถึง สิ่งที่เป็นข้อขัดแย้งหรืออุปสรรคในการแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่การจัดการหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ด้านวินัยนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

4. แนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน หมายถึง วิธีการหรือกิจกรรมเพื่อพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ประจำปีการศึกษา 2561

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2561
6. เพศ หมายถึง ลักษณะของนักเรียนแยกเป็นเพศชายและเพศหญิงที่ศึกษาในโรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2561
7. ระดับชั้น หมายถึง สถานภาพของนักเรียนที่กำลังเรียนในโรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2561
 - 7.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ที่ศึกษาในโรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2561
 - 7.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ที่ศึกษาในโรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2561
8. แผนการเรียนหมายถึง โครงการหรือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่โรงเรียนหนังสือพิมพ์คารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยแบ่งแผนการเรียนตามรายวิชาหลัก
 - 8.1 วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์หมายถึงแผนการเรียนที่เน้นวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เป็นหลัก
 - 8.2 ภาษา - คณิตศาสตร์หมายถึงแผนการเรียนที่เน้นวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และคณิตศาสตร์เป็นหลัก
 - 8.3 ห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ หมายถึงแผนการเรียนที่เน้นการสอนทุกรายวิชาเป็นภาษาอังกฤษ
9. โรงเรียนหนังสือพิมพ์คาร หมายถึง สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการซึ่งจัดการศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6
10. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 หมายถึง หน่วยงานสำนักงานกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานตามกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มีหน้าที่ดูแลการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรีและจังหวัดระยอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางพัฒนาวิสัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

1. สภาพทั่วไปโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
2. แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับวิสัยนักเรียน
3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2547
4. การบริหารงานเกี่ยวกับระเบียบวินัยของโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
5. ปัญหา และสาเหตุของการกระทำผิดวินัยนักเรียน
6. พฤติกรรมผิดวินัย
7. แนวทางการพัฒนาวิสัยนักเรียน
8. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สภาพทั่วไปโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

โรงเรียนพนัสพิทยาคาร เป็นโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่พิเศษประจำอำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ 52 หมู่ที่ 6 ตำบลกุดจอก อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี โดยมีการบริหารงาน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มบริหารงานวิชาการ กลุ่มบริหารงานกิจการนักเรียน กลุ่มบริหารงานบุคคลการเงินและสินทรัพย์ และกลุ่มบริหารงานส่งเสริมการจัดการศึกษา

วิสัยทัศน์ของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร คือ เปี่ยมคุณธรรม เลิศล้ำวิชาการ ได้มาตรฐานสากล ชุมชนร่วมพร้อมรักดีพิทักษ์สิ่งแวดล้อม น้อมนำเศรษฐกิจพอเพียงคู่เคียงประชาคมอาเซียน

พันธกิจของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร ได้แก่

1. ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. จัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการ
3. จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล
4. บริหารจัดการศึกษาโดยชุมชนมีส่วนร่วม
5. ดำเนินรอยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
6. จัดการศึกษาให้สอดคล้องและอยู่ร่วมกับประชาคมอาเซียน อย่างมีความสุข

เป้าประสงค์ของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร ได้แก่

1. ผู้เรียนมีคุณธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. ผู้เรียนมีความเป็นเลิศทางวิชาการ
3. ผู้เรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานสากล
4. ชุมชนมีบทบาทและสนับสนุนในการจัดการศึกษา
5. ผู้เรียนปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
6. ผู้เรียนมีทักษะชีวิตในการอยู่ร่วมกับประชาคมอาเซียนอย่างมีความสุข

สภาพโรงเรียนพนัสพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌิมศึกษา เขต 18 พบว่า มีนักเรียนกระทำผิดวินัยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ด้านสรุปผลจำนวนนักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติ ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 1,482 คน จากจำนวนนักเรียน 2,955 คน จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีนักเรียนเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนนักเรียนทั้งหมดได้กระทำผิดวินัยนักเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้อง รับการแก้ไขและพัฒนาเป็นพิเศษ ทั้งจากคณะครูใน โรงเรียนและผู้ปกครอง (โรงเรียนพนัสพิทยาคาร, 2561)

แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียน

ความหมายของวินัย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2528 อ้างถึงใน รัฐพล นพเก้า, 2550, หน้า 186) ได้ให้ความหมายของวินัย หมายถึง การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสุขในชีวิตของคน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ทิวาวรรณ แสงพันธ์ (2542, หน้า 15 - 16) ได้กล่าวไว้ว่า ระเบียบวินัย หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองในการปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีงามเพื่อความสงบสุขในชีวิตแห่งตน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมในที่นี้

หมายถึง การประพฤติของนักเรียนเกี่ยวกับ 3 ด้าน คือ

1. ด้านความประพฤติ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ปรากฏ เช่น การเคารพครู อาจารย์ ไม่เล่นการพนัน ไม่ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ไม่เสพสิ่งเสพติด ทิ้งขยะให้เป็นที่
2. ด้านการแต่งกาย หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับการแต่งตัว นักเรียนที่ไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน เช่น สวมเครื่องแบบถูกต้อง ไม่ใส่เครื่องประดับ ทรงผมถูกต้อง
3. ด้านความรับผิดชอบ หมายถึง การส่งงานตรงเวลา มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อง (2542, หน้า 36) กล่าวว่า วินัย หมายถึง คุณลักษณะที่อยู่ในตัวบุคคลที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนที่สังคมกำหนดไว้ โดยไม่ถือว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 20) ได้กำหนดหลักการของวินัยในโรงเรียนไว้ ดังนี้

1. ตามวัตถุประสงค์ของวินัยโรงเรียน ก็คือต้องส่งเสริมให้นักเรียนเติบโตเป็นพลเมืองดีสามารถปกครองตัวเองได้
2. วินัยที่ดี จะช่วยให้นักเรียนสำเร็จตามเป้าหมายของการเรียนการสอนตามหลักสูตร
3. วินัยในโรงเรียนต้องมีลักษณะสอดคล้องกับพัฒนาการของนักเรียน และปัจจัย

สิ่งแวดล้อมหลายด้าน

4. วินัยในโรงเรียนควบคู่กับการเรียนการสอน และความต้องการพื้นฐานของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ
5. การกำหนดระเบียบวินัยในโรงเรียน ควรคำนึงถึงความเหมาะสมและความต้องการพื้นฐานของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ
6. วินัยในโรงเรียนจะต้องเป็นข้อบัญญัติที่สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เหมาะสมกับนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ

พิสิทธิ หอมสมบัติ (2546, หน้า 14) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนข้อบังคับที่สังคมกำหนดขึ้น ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติสำหรับบุคคลในสังคม เป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคลอยู่ในระเบียบแบบแผนเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อความเป็นระเบียบ ความสงบสุขของสังคม

โกษีย์ วงศ์สุธา (2546, หน้า 20) ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองที่จะปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ที่จะเกิดประโยชน์ต่อตนเองหรือส่วนรวม โดยเกิดจากความรู้สึกภายในตนเอง ไม่มีความรู้สึกว่าถูกบังคับให้กระทำในสิ่งนั้น ๆ

จีระศักดิ์ รั้งคะราช (2547, หน้า 15) กล่าวว่า วินัยนักเรียน หมายถึง ความประพฤติของนักเรียน โดยนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง หรือระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง เห็นพ้องกับข้อบังคับที่กำหนดไว้ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความเสมอภาค และเกิดความสันติสุขแก่สมาชิกในโรงเรียน

พีระ สวัสดิ์ลักษณ์ (2547, หน้า 18) กล่าวว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคนให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง และเคารพต่อกฎหมายของบ้านเมือง อันก่อให้เกิดผลดีต่อประเทศชาติ และวินัยจัดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและความจำเป็นต่อเด็กให้กระทำในสิ่งที่ดี โดยยึดมั่นกับการตัดสินใจของตน

กาญจนา ศรีกาพสินธุ์ (2548, หน้า 7) กล่าวว่า วินัย หมายถึง แนวทางความประพฤติ หรือระเบียบแบบแผนการปฏิบัติตนอันที่พึงปรารถนา และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นที่ถูกต้องเหมาะสมตามความมุ่งหวังของสังคม ชุมชน และสังคมทั่วไป

สรุปได้ว่า วินัยเป็นระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติ และข้อบังคับที่กำหนดซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคมไว้เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ การมีวินัยมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อตนเอง เพราะถ้าหากขาดวินัยในตนเองแล้ว การอยู่ร่วมกันในสังคมก็จะเกิดความวุ่นวาย เสียหายหรือเกิดความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้ทำผิดและถูกลงโทษแต่ถ้าหากสังคมมีวินัยในตนเองก็จะทำให้สังคมนั้นสงบสุข

ความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง

วินัยในตนเอง (Self - discipline) เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก การมีวินัยในตนเอง นอกจากจะส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต ได้รับการยอมรับนับถือ ชื่นชมจากบุคคลอื่น ๆ ที่รู้จัก แล้วยังส่งผลให้ชุมชน สังคม ประเทศชาติมีความสุข เจริญก้าวหน้า เป็นสังคมที่มีคุณภาพ ดังนั้นจึงควรพัฒนาให้บุคคลมีวินัยในตนเองตั้งแต่เด็กและรักษาไว้อย่างต่อเนื่อง

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 155) กล่าวว่า วินัยในตนเองเป็นระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลง ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่ราบริน มีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกอบรมให้รู้จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

พระสมชาย ฐานวุฑโฒ (2541, หน้า 72) กล่าวว่า วินัยเป็นระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับสำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจา ของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกัน จะได้อยู่ร่วมกันอย่างสุขสบาย ไม่กระทบกระทั่งกันและกัน

พิสมัย ทินเต (2545, หน้า 8) กล่าวว่า วินัยเป็นลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่จะช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมหรือบังคับให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ตนมุ่งหวัง โดยไม่ขัดกับระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคม

ปรีชา ชรรมา (2546, หน้า 59) กล่าวว่า การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลด้วยความสามารถของตนเองได้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายอันเป็นที่ยอมรับ โดยคุณวินหรือระดับยับยั้งการกระทำอันไม่เหมาะสมและนำคนไปสู่การกระทำที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม (2546, หน้า 6) กล่าวว่า วินัยเป็นคุณลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมที่ช่วยให้สามารถควบคุมตนเอง และปฏิบัติตามระบบระเบียบเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม

สรุปได้จากความหมายของวินัยที่นักวิชาการหลาย ๆ ท่าน กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าวินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคนให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง และเคารพต่อกฎหมายของบ้านเมืองอันก่อให้เกิดผลดีต่อประเทศชาติ และวินัยจัดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อเด็ก ซึ่งวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติของเด็ก การมีวินัยในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็ก เพื่อที่จะสร้างสังคมให้สงบสุขเป็นระเบียบเรียบร้อยในอนาคต

การสร้างวินัยและรักษาวินัย

การสร้างวินัยคือการรักษากฎระเบียบ หรือแนวทางการปฏิบัติตนในระยะสั้นหรือระยะยาว ซึ่งการสร้างวินัยจะมุ่งพัฒนาพฤติกรรมมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความประพฤติที่เหมาะสม รู้จักควบคุมตนเอง และเชื่อมั่นในตนเอง เป้าหมายสูงสุดของการสร้างวินัยคือให้เด็กเข้าใจพฤติกรรมของตนเอง เริ่มทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง รับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเองเลือกทำ เคารพตนเองและผู้อื่น การสร้างวินัยเป็นการขัดเกลาพฤติกรรมของเด็ก และช่วยให้เด็กเรียนรู้การควบคุมตนเองไปพร้อมกับการให้กำลังใจ

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 อ้างถึงใน นัฐพล นพแก้ว, 2550, หน้า 72) กล่าวว่า แนวคิดและแนวทางในการสร้างวินัยให้กับนักเรียน มีดังนี้

1. ผู้ใหญ่สามารถสร้างวินัยให้กับเด็กได้ คือ การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ประพฤติปฏิบัติตน คอยชี้แนะ ตักเตือน รวมทั้งให้เหตุผลข้อดีข้อเสียในเรื่องต่าง ๆ ด้วย
2. ชั้นเรียนกับการสร้างวินัย ครูต้องควบคุมเอาจริงเอาจังในเรื่องของระเบียบข้อบังคับ
3. กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมสร้างนิสัย เพิ่มประสบการณ์ เน้นระเบียบวินัย

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540, หน้า 31) กล่าวว่า การสร้างวินัยให้นักเรียนยอมรับนั้น ต้องมีลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. กฎต้องสมเหตุสมผล หมายความว่า สิ่งให้นักเรียนทำนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ตามระดับอายุของนักเรียนแต่ละช่วงชั้น

2. กฎต้องถูกต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ หมายความว่า ต้องแน่ใจว่ากฎที่ตั้งขึ้นให้นักเรียน
ทุกเรื่องเป็นสิ่งที่ชัดเจน อย่าให้มีข้อสงสัยหรือข้อโต้เถียงได้

3. กฎต้องบังคับได้ หมายความว่า ต้องมีการกำหนดโทษ ถ้าทำผิดก็ต้องลงโทษ
อย่างจริงจัง ทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

ดังนั้น แนวทางการสร้างวินัยให้กับนักเรียนนั้น ควรตั้งอยู่บนรากฐานแห่งการชื่นชอบ
หรือเต็มใจ มากกว่าวินัยที่มีรากฐานของคำสั่งการบังคับหรือการลงโทษ และควรจะฝึกตั้งแต่เด็ก

กาญจนา ศรีกาพสินธุ์ (2548, หน้า 8) ได้กล่าวว่า การปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีวินัย
ในตนเองนั้น โรงเรียนต้องให้ความสำคัญ ได้แก่

1. ควรคำนึงถึงสิทธิและความรับผิดชอบของนักเรียนในการมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียน
ในการกำหนดกฎระเบียบของโรงเรียน สอนให้เด็กรู้จักตนเอง

2. ปรัชญาความมุ่งหมาย ตลอดจนดำเนินการด้านวินัย ควรเป็นเรื่องที่ทุกฝ่าย ทั้งผู้บริหาร
ครูอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองของนักเรียน มีความเห็นร่วมกัน เพื่อเป็นการง่ายในการนำไปใช้
บังคับ และเพื่อพัฒนาบุคลากรทุกฝ่ายไปพร้อม ๆ กัน

3. กฎระเบียบที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้บังคับ จะต้องมิใช่ผลเพียงพอและกำหนดขึ้นเท่าที่มิ
ความจำเป็น เพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดี หากมีมากเกินไปก็จะยังต้องทำ
ให้โรงเรียนต้องการเวลาในการดูแลควบคุมมากยิ่งขึ้น และทำให้นักเรียนรู้สึกถูกบีบบังคับหรือ
ขาดเสรีภาพ อันจะทำให้เกิดความยุ่งยากเมื่อนำไปใช้บังคับ

4. นโยบายและวิธีการปกครองนักเรียนควรเขียนให้ปรากฏชัด และพิมพ์ลงในคู่มือ
นักเรียน ครู และผู้ปกครองทุกปี

5. ควรมีการทบทวนและปรับเปลี่ยนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับใช้ในห้องเรียน
และในโรงเรียนอยู่เสมอ

6. ครูอาจารย์ในโรงเรียนจะต้องวางแผนการดำเนินการสอน และมีกิจกรรมที่เหมาะสม
และน่าสนใจสำหรับนักเรียนทุกคน

7. ครูประจำชั้นและบุคคลอื่น ๆ ที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานใกล้ชิดนักเรียนโดยตรงจะต้องเป็นผู้มีความรู้
ความเข้าใจในรูปแบบการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของนักเรียน

8. ควรมีการจัดระเบียบของชั้นเรียนให้ดี มีการทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องของ
งานหรือหน้าที่ที่นักเรียนต้องรับผิดชอบ

9. ครูอาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนจะต้องตระหนักอยู่เสมอในเรื่องที่ตนมีส่วนร่วม
อย่างยิ่งในการสร้างความรู้สึกของนักเรียนทุกคนที่มีต่อตนเอง ว่าเป็นคนดีมีคุณค่าเท่าเทียมกับคนอื่น

10. ผู้บริหารและครูจะต้องมีความสม่ำเสมอในการรักษาระเบียบวินัยในชั้นเรียนและ
ในโรงเรียน เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ด้วยความจริงใจและยุติธรรม

นิตดา หงส์วิวัฒน์ (2543, หน้า 12) ได้กล่าวว่า หลักการในการสร้างวินัยให้กับเด็ก โดยการสอนลูกให้รู้จักคุณค่าของเงินด้วยวินัย ซึ่งวินัยเป็นเรื่องของการใช้จ่ายเงินต้องมีการสร้างขึ้นภายในบ้านระหว่างพ่อแม่และลูก ๆ วินัยของลูกแต่ละคนขึ้นอยู่กับวัยของเด็กด้วย ฝึกลูกให้รับผิดชอบตนเองเพราะวินัยสามารถฝึกได้ทุกที การฝึกวินัยนอกบ้านก็เป็นการสร้างนิสัยของการรับผิดชอบต่อตนเองในโอกาสพิเศษให้กับเด็ก สอนลูกให้รู้จักคุณค่าของสิ่งของด้วยวินัย การปลูกฝังให้รักสิ่งของด้วยวินัยเริ่มจากที่บ้าน เพราะที่บ้านเป็นแหล่งก่อเกิดแห่งชีวิต ความรัก รากฐานของความคิด และวินัย สอนลูกให้รู้จักวางแผนชีวิตด้วยวินัย ให้เริ่มในครอบครัวด้วยเรื่องง่าย ๆ เริ่มที่กิจกรรมของเด็กในแต่ละวัน ให้รู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง ก็จะทำให้เกิดวินัยในตัวเด็ก

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 อ้างถึงใน นัฐพล นพแก้ว, 2550, หน้า 21) ให้แนวคิดในการสร้างวินัย 5 ประการ ดังนี้

1. การทำให้เกิดพฤติกรรมเคยชิน โดยให้บุคคลรู้เห็นและปฏิบัติตามพฤติกรรมที่ดี เพื่อเป็นพื้นฐานและปฏิบัติต่อเนื่องจนเกิดเป็นพฤติกรรมเคยชินที่ดี
2. การใช้วัฒนธรรมในสังคมเป็นแนวทางปฏิบัติผสมผสานกับหลักการ ทำให้เป็นพฤติกรรมที่เคยชิน เช่น การทำความเคารพด้วยการไหว้เมื่อพบผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กทำได้โดยง่าย
3. การใช้อ็กร่วม เป็นความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจ พฤติกรรม และสติปัญญา ซึ่งเป็นหลักทางการศึกษา และหลักการพัฒนาจริยธรรม คือมีความเข้าใจในความสำคัญของสิ่งที่จะกระทำ มีความพอใจและยอมรับในสิ่งที่จะกระทำ ย่อมนำไปสู่ความพร้อมในการกระทำ
4. การใช้แรงหนุนสภาพจิต เป็นการตั้งความมุ่งมั่นหรืออุดมการณ์และพยายามปฏิบัติตามเป้าหมายที่มุ่งมั่นไว้ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเปรียบเทียบและพึงพากำลังใจจากภายนอก
5. การใช้อุทเทกณ์บังคับ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดวินัยระยะหนึ่ง เมื่อไม่มีผู้ใดควบคุมวินัย วินัยก็จะหายไป จึงเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง

กอร์ริสัน (Garrison, 1959, p. 190) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการสร้างวินัยหรือการมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยในห้องเรียน ที่จะช่วยส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กเป็นผู้มีความรับผิดชอบสูง สามารถควบคุมตนเองได้ มีความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม มีความเข้าใจและตีความหมายของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาประพฤติได้ และสามารถอธิบายถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้อื่น ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่สังคมประชาธิปไตยต้องการ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การสร้างวินัยและรักษาวินัยต้องเริ่มต้นตั้งแต่เด็ก ปลูกฝังให้เกิดจิตสำนึกและปฏิบัติตามระเบียบวินัย เพราะเห็นในคุณค่าและพึงพอใจที่จะปฏิบัติ

ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียน

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง เชื่อว่าการเกิดวินัยแห่งตนของบุคคลจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้นคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่ง สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543, หน้า 20) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง โดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเองและทฤษฎีของเพค และแฮวิกเฮิสต์ (Peck & Havighurst, 1963) ซึ่งว่าด้วยพัฒนาการของแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเอง ซึ่งมีหลักการสำคัญดังนี้

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer, 1963) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิด จนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเอง หรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับ บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็กคือ บิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer, 1963) การเกิดวินัยในตนเองนั้น พื้นฐานที่ดีคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา โดยมีความรักความห่วงใยซึ่งกันและกันตลอด จนการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนเพื่อเติบโตขึ้น และพัฒนาขึ้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจิตสำนึกนั้น จะแสดงพฤติกรรมที่ดีงามสืบต่อไป

ทฤษฎีการปรับพฤติกรรม (Behavior modification theory)

การกระทำหรือพฤติกรรมที่แสดงออกมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้น ในอนาคต พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วได้รับผลที่พึงพอใจ จะมีแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมนั้น อีกทั้งความพึงพอใจดังกล่าวมีผลมาจากการเสริมแรง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542)

1. วิธีการเสริมแรงที่ใช้กันทั่วไป เช่น การชมเชย การพูดคุยยกย่อง การยอมรับ การให้คะแนน ตลอดจนการให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เขาสนใจ การเสริมแรงโดยการชมเชยจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนอยากจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก อยากร่วมกิจกรรมนั้นอีก

2. การลงโทษ เป็นการใช้สิ่งที่ไม่พอใจ เพื่อหยุดยั้งหรือระงับพฤติกรรมนั้น เช่น นักเรียนไม่ส่งการบ้านครู ครูลงโทษด้วยการตี พฤติกรรมการไม่ส่งการบ้านจะลดลง เป็นการเสริมแรงและการลงโทษเป็นวิธีการปรับพฤติกรรม ถ้าต้องการให้พฤติกรรมใดก็ใช้วิธีการเสริมแรงและถ้าไม่ต้องการให้เกิดพฤติกรรมใดก็ใช้วิธีการลงโทษ (โรงเรียนพนัสพิทยาคาร, 2561)

ทฤษฎีความขัดแย้งของแมรี ปาร์เกอร์ (Mary parker)

เมื่อนักเรียนในห้องกระทำผิด ครูก็มักจะใช้การตีเป็นการลงโทษนักเรียน เมื่อเด็กทำผิด วินัยไร้เดียงสา (อายุต่ำกว่า 9 ขวบ) เด็กไม่เข้าใจในเหตุผล แต่ถ้าเด็กโตพอสมควรก็อธิบายให้ เหตุผลแก่เด็ก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดคำถามขึ้นในใจ ว่าถ้าห้ามครูตีเด็กแล้วจะลงโทษเด็กด้วยวิธีใด โดยเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลในองค์กรไว้ 4 แนวทาง ซึ่งสามารถ นำมาประยุกต์ใช้ในการปกครองนักเรียน ดังนี้ (สังคม วงศ์วินิจ, 2548)

1. Domination คือ การใช้กำลังที่เหนือการเข้าบังคับให้ยอมทำตาม เช่น การริบของเล่น เมื่อนักเรียนนำขี้มาเล่นในเวลาเรียน และจะคืนให้เมื่อทำงานหรือเรียนเสร็จ

2. Compromise คือ การไกล่เกลี่ยประนีประนอมให้ยอมความ โดยใช้เหตุผลต่าง ๆ เช่น เมื่อนักเรียนทะเลาะวิวาทกัน ควรชี้แจงให้แต่ละฝ่ายสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบของคน รู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกัน

3. Integration คือ การบูรณาการสามประโยชน์ โดยการเสนอข้อแลกเปลี่ยนโดยการที่ ครูยอมให้สิ่งให้นักเรียนต้องการเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับสิ่งทีครูต้องการ เป็นการพบกันคนละครึ่งทาง เช่น ถ้านักเรียนทำตัวเรียบร้อย หรือทำงานเสร็จแล้ว ครูก็จะเล่นิทานให้เด็กฟัง

4. Avoid คือ การนิ่งเฉยไม่สนใจ ให้เวลาสลายปัญหาไปเอง เช่น การที่นักเรียนบางคน ทำตัวเกเร เพื่อเรียกร้องความสนใจ ถ้าครูให้ความสนใจนักเรียนก็จะทำเช่นนั้นอีก แต่ถ้าครูทำเฉย พฤติกรรมนั้นก็จะหายไปเอง

จากแนวคิดทฤษฎีการสร้างวินัยนั้น สรุปได้ว่า การให้เด็กมีวินัยจะต้องปลูกฝังให้เด็ก ตั้งแต่แรกเกิด โดยเฉพาะการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จะเป็นการพัฒนาให้เด็กมี ระเบียบวินัยที่ดีได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งผู้บริหาร ครูอาจารย์ บิดามารดาและผู้ปกครอง จะต้องให้การดูแลอบรม ให้ความสนใจ และมีทัศนคติที่ดีในการสร้างวินัยในตนเอง โดยสอดแทรก ในทุกกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมดีงาม ให้เด็กได้ประพฤติ ปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2547

ระเบียบด้านการแต่งกาย ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน และนักศึกษา พ.ศ. 2547 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2547)

เครื่องแบบนักเรียนชาย

1. เสื้อ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบเชิ้ต คอตั้ง ผ้าขาวเกลี้ยง (ไม่มีลวดลายในเนื้อผ้า) มีسابที่อกกว้าง 3 เซนติเมตร ใช้กระดุมขาวกลม

ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางไม่เกิน 1 เซนติเมตร จำนวน 5 เม็ด แขนเสื้อสั้นเพียงข้อศอก ช่วงต่อระหว่างแขนเสื้อและไหล่อยู่บนชายไหล่ไม่ตกลงมา มีกระเป๋ามีฝาปิดติดแนวราวมเบี่ยงซ้าย 1 ลูก กระเป๋ากว้าง 8 - 12 เซนติเมตร และลึก 10 - 15 เซนติเมตร เหมาะกับขนาดของเสื้อ ปกเสื้อไม่ติดกระดุม และด้านหลังเสื้อไม่มีจีบหรือสาก

2. กางเกง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใช้ผ้าสีทึบ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใช้ผ้าสีค้ำสนิท แบบชายผ้าเสริทหรือเทโรซาลันเพียงเหนือเข่า พันพังกกลางลูกสะบ้าประมาณ 5 เซนติเมตร เมื่อยืนตรงส่วนกลางของกางเกง ห่างจากขาประมาณ 8 - 12 เซนติเมตร ตามขนาดของขา ปลายขาพับเข้าด้านในกว้าง 5 เซนติเมตร ฝาตรงส่วนหน้าใช้ซิปรูดซ่อนไว้ข้างใน มีกระเป๋าด้านแนวตะเข็บข้างละ 1 กระเป๋า กางเกงด้านหน้ามีจีบข้างละ 2 จีบ พับออกนอก พับจีบลึก 0.5 - 1.5 เซนติเมตร ตามขนาดของกางเกง หูกางเกงมี 7 หูก กว้างหูละ 7 เซนติเมตร ยาวพอเข็มขัดสอดได้ กางเกงต้องไม่มีกระเป๋าด้านหลัง เวลาสวมต้องพับชายเสื้อให้เรียบร้อย

3. เข็มขัด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใช้เข็มขัดสีน้ำตาล กว้างตั้งแต่ 2.5 - 4 เซนติเมตร ตามส่วนขนาดของนักเรียน หัวทองเหลืองสีเหลืองพื้นผ้าแบบชนิดหัวกลัด มีปอกสีน้ำตาล 1 ปอก ขนาดกว้าง 1 เซนติเมตร สำหรับสอดปลายเข็มขัดคาดทับกางเกง โดยร้อยให้หูกางเกงให้เรียบร้อย หรือใช้เข็มขัดลูกเสื้อก็ได้ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้สายหนังสีดำ กว้างตั้งแต่ 2.5 - 4.0 เซนติเมตร ตามส่วนขนาดของนักเรียน หัวโลหะสีเงินสีเหลืองพื้นผ้าแบบชนิดหัวกลัด มีปอกสีดำ 1 ปอก ขนาดกว้าง 1.5 เซนติเมตร สำหรับสอดปลายเข็มขัดคาดทับกางเกง โดยร้อยให้หูกางเกงให้เรียบร้อย

4. รองเท้า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รองเท้าหุ้มส้นชนิดผูกเชือกด้วยผ้าสีน้ำตาล ไม่มีลวดลาย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใช้รองเท้าหุ้มส้นผ้าใบสีดำชนิดผูกเชือก หรือรองเท้านักกีฬาชนิดเชือกผูกไม่มีลวดลาย

5. ถุงเท้า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสั้นแบบธรรมดาทอด้วยด้าย หรือไนลอน สีเดียวกับรองเท้ายืดขึ้นมารั้งแข้ง (ไม่พับ) กรณีถุงเท้าเก๋ayangหรือเอ็ดยิดหลวมไม่กระชับให้ใช้ยาวงรัดแล้วพับถุงเท้าลงมาเล็กน้อยเพื่อขางไม่ให้มองเห็น ดูเรียบร้อย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้ใช้ลักษณะเช่นเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ให้เป็นถุงเท้าสีขาว

6. กระเป๋า เป็นแบบสุภาพ เป็นหนังสีดำไม่มีลวดลาย หรือข้อความใดที่ไม่สุภาพ ห้ามใช้ยี่ห้อ หัวยี่ห้อ ถุง ที่คณะกรรมการฝ่ายปกครองเห็นว่าไม่สุภาพ

7. ทรงผม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นข้างหน้า และกลางศีรษะยาวไม่เกิน 4 เซนติเมตร ชายผมรอบศีรษะตัดเกรียนชิดผิวหนัง ห้ามใส่น้ำมันครีมนวดผม หรือย้อมสีของเส้นผม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้างหน้า และกลางศีรษะยาวไม่เกิน 5 เซนติเมตร รองทรงสูงห้ามรองหัว

เครื่องแบบนักเรียนหญิง

1. เสื้อ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นผ้าขาวเกลี้ยง (ไม่มีลวดลายในเนื้อผ้า) ไม่บางเกินควร เสื้อแบบคอพับในตัว ลึกพอสวมศีรษะได้พอดีสาบตลบเข้าข้างใน ส่วนบนของสาบใหญ่พอเบะคอแล้วเห็นตะเข็บข้างใน มีปกขนาด 10 เซนติเมตร ใช้ผ้า 2 ชั้นเย็บแบบเข้าถ้ำแขนยาว เนื้อสอกล ปลายจีบเล็กน้อย ประกอบด้วยผ้า 2 ชั้น กว้าง 3 เซนติเมตร ความยาวของตัวเสื้อวัดจากข้อมือขึ้นมาขึ้นตรง ระยะตั้งแต่ 10 - 15 เซนติเมตร ชายขอบเสื้อด้านล่างมีรอยพับไม่เกิน 3 เซนติเมตร ขนาดเสื้อตั้งแต่แขนถึงขอบล่างมีความกว้างพอเหมาะกับตัวไม่รัดเอว ริมขลิบล่างด้านหน้าข้างขวา ติดกระเป๋ายาวขนาดกว้าง 5 - 9 เซนติเมตร ยาว 7 - 10 เซนติเมตร ตามส่วนขนาดของตัวเสื้อ ปากกระเป๋ามีขอบเป็นริมกว้างไม่เกิน 2 เซนติเมตร ผูกคอด้วยหูกระต่ายสีกรมท่า ชายผ้าเป็นสามเหลี่ยม กว้างตั้งแต่ 10 - 19 เซนติเมตร ยาวตั้งแต่ 80 - 100 เซนติเมตร ผูกด้วยเงื่อนกลาสี หรือใช้โบสำเร็จรูป นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เสื้อไม่รัดรูป ปกเชิด ผ้าขาวเกลี้ยงไม่บางผ่าอกตลอด สาบที่อกเสื้อตลบเข้าด้านในกว้าง 3 เซนติเมตร ติดกระดุมแบบสีขาวขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน 1 เซนติเมตร แขนเสื้อยาวเพียงเหนือศอกปลายแขนจีบเล็กน้อย ความกว้างของตัวเสื้อวัดห่างจากลำตัวข้างละประมาณ 4 - 5 เซนติเมตร สอดปลายเสื้อไว้ในกระโปรงคิงพองาม (ไม่ดึงไม่หย่อนเกินไป เมื่อคาดเข็มขัดแล้วให้มองเห็นเข็มขัดรอบเอวกระโปรง) ปักเช่นเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. กระโปรง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผ้าสีกรมท่าไม่มีลวดลาย กระโปรงแบบธรรมดา ด้านหน้าและด้านหลังพับเป็นจีบข้างละ 3 จีบ จีบลึกกลีบละ 1 นิ้ว หักจีบออกด้านนอก เย็บทับบนจีบจากขอบล่าง (เอว) ลงมาระหว่าง 6 - 12 เซนติเมตร เว้นระยะความกว้างพอประมาณ กระโปรงยาวเพียงได้เข้า ใต้กึ่งกลางลูกสะบ้า 10 - 15 เซนติเมตร เมื่อขึ้นตรง
3. รองเท้า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รองเท้าเป็นแบบหุ้มส้น ปลายหุ้มมน ชนิดมีสายรัดหลังเท้า ผ้าใบสีขาวไม่มีลวดลาย ส้นสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร สำหรับชุดพลศึกษาให้ใช้รองเท้าผ้าใบสีขาวไม่มีลวดลาย หรือสีที่ตัดแตกต่างอย่างอื่น ถุงเท้านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สีขาวเรียบไม่มีลวดลาย ไม่มีลายฉลุหรือลายดอก และให้พับขอบไว้เหนือตาตุ่ม
4. เข็มขัด ใช้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นเข็มขัดหนังสีดำ กว้าง 3 - 4 เซนติเมตร ตามส่วนขนาดของตัวนักเรียน หัวเป็นสีเหลี่ยมผืนผ้าชนิดหัวกลัด หนังสีดำหุ้ม มีปลอกหนังสีดำกว้าง 1 - 1.5 เซนติเมตร สำหรับสอดเข็มขัด เข็มขัดนี้ใช้คาดทับกระโปรง
5. กระเป๋า แบบสุภาพ เป็นหนังสีดำไม่มีลวดลาย หรือข้อความใดที่ไม่สุภาพ ห้ามใช้ยามเป็ทหาร ถุง ทิณณะกรรมการฝ่ายปกครองเห็นว่าไม่สุภาพ

6. ทรงผม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นด้านข้างยาวไม่เกินคืบหู ด้านหลังเมื่อขึ้นตรง จะต้องไม่ยาวลงปรกคอเสื้อ ด้านหน้าต้องไม่ยาวต่ำกว่าคิ้วลงมา ห้ามทำทรงผมแปลก ๆ ห้ามตัด ห้ามซอย (ยกเว้นในคนที่ผมหยิก ฟู ทางโรงเรียนจะอนุญาตให้ซอยได้เป็นราย ๆ ไป) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้านข้างให้ยาวเกินคืบหูไม่เกิน 1 เซนติเมตร ต้องไม่ตัดซอย ถ้าใช้กิ๊บติดผมให้ใช้สีดำเท่านั้น

7. เครื่องประดับ ห้ามใช้เครื่องประดับที่มีค่า หรือเพื่อความสวยงาม ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง อุปกรณ์เครื่องใช้ที่พออนุโลมให้ใช้ได้ มีดังนี้

7.1 นาฬิกาข้อมือ ห้ามใช้สีฉูดฉาด หรือมีลวดลาย

7.2 สร้อยคอทำด้วยเงิน หรือสแตนเลส แต่ต้องใส่ซ่อนไว้ในเสื้อและยาวถึงหน้าอก

7.3 แหวนพระที่ไม่ใช่ทองคำ หรืออัญมณีที่มีค่า

ระเบียบด้านความประพฤติ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน และนักศึกษา พ.ศ. 2547 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2547)

นักเรียนต้องปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน ความประพฤติต่อไปนี้ถือว่าไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน

1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง คือการแต่งกายแบบปล่อยชายเสื้อในที่สาธารณะ หรือไม่ปกเสื้อให้ครบตามที่โรงเรียนกำหนด

2. การใช้เครื่องสำอาง หรือสิ่งแปลกปลอมเพื่อความสวยงาม

3. แต่งเครื่องแบบนักเรียนเข้าไปในสถานบันเทิง เว้นแต่นักเรียนที่พักอยู่ในสถานทีนั้น หรือโรงเรียนมีคำสั่งเป็นคราว ๆ ไป

4. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานเริงรมย์ หรือสถานใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น บาร์ ไนต์คลับ สถานอบอบนวด บ่อนการพนัน สนามม้า โรงรับจำนำ ดิสโก้เทค เว้นแต่นักเรียนที่พักอยู่ในสถานทีนั้น หรือโรงเรียนมีคำสั่งเป็นคราว ๆ ไป

5. เข้าไปในสถานทีค้าประเวณี เว้นแต่ที่พักอยู่ในสถานทีนั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติที่อาศัยอยู่ในสถานทีนั้น

6. การคบค้าสมาคมกับหญิงประพฤติเพื่อค้าประเวณี เว้นแต่เป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงนั้น

7. ประพฤติตนในทำนองชู้สาว

8. มีวัตุระเบิด หรืออาวุธ หรืออุปกรณ์ทีเจตนาให้เป็นอาวุธ หรือซ่อนเร้นไว้เพื่อประทุษร้าย

9. หลบหนีโรงเรียน หรือหลีกเลี่ยงการเรียน

10. แสดงกิริยาจ้าวาจาอย่างใดอย่างหนึ่งทีไม่เป็นสุภาพชน

11. มีส่วนร่วมหรือเล่นพนันทุกชนิด

12. มั่วสุม หรือก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นด้วยวิธีใดก็ตาม
 13. สูบบุหรี่ สูบกัญชา เสพสุราของมีนเมาต่าง ๆ ดินสาดระเหย และสิ่งเสพติดทุกชนิด หรือมีไว้ในครอบครอง
 14. เทียวเตร่ในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22.00 - 04.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง
 15. เมื่อพบอาจารย์ หรือผ่านอาจารย์ไม่แสดงความเคารพ หรือกิริยาไม่สุภาพ
 16. ครอบครอง หรือซ่อนเร้นรูปภาพ หรือหนังสือ สื่อลามก อนาจารต่าง ๆ
 17. ประพฤติตนให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติยศ ชื่อเสียงของ โรงเรียน
- สรุปได้ว่า พฤติกรรมผิดวินัยของนักเรียนแบ่งเป็นด้านหลัก ๆ อยู่ 2 ด้าน ได้แก่
- ด้านการแต่งกาย เช่น การสวมเสื้อ กางเกง กระโปรง เครื่องแบบนักเรียน เครื่องแบบลูกเสือเนตรนารี ชุดพลศึกษา รองเท้า ถุงเท้า ทรงผม ที่ผิดระเบียบ ทั้งการแต่งหน้าและการสวมเครื่องประดับต่าง ๆ และด้านความประพฤติ เช่น การมาโรงเรียนสาย ไม่ส่งงานตามเวลาที่กำหนด ปัญหาชู้สาว การหนีเรียน การเสพยาเสพติดให้โทษ การแสดงกิริยาจากก้าวร้าวต่อครู การทะเลาะวิวาทและการลักขโมย พฤติกรรมต่าง ๆ ที่กล่าวมา มาจากสาเหตุหลายประการ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะต้องได้รับการแก้ไข และเอาใจใส่จากบุคคลที่เกี่ยวข้อง

การบริหารงานเกี่ยวกับระเบียบวินัยของ โรงเรียนนันทพิพทยาการ จังหวัดชลบุรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ด้วยทาง โรงเรียนนันทพิพทยาการ จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 เห็นสมควรที่จะกำหนดระเบียบของโรงเรียน ว่าด้วยการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียน ขึ้นเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับโครงสร้างการบริหารงานของโรงเรียน และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการส่งเสริมให้นักเรียนประพฤติตนในทางที่พึงประสงค์ จึงได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียน ไว้ดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1 บททั่วไป

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบโรงเรียนนันทพิพทยาการ ว่าด้วยการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียน 2555”

ข้อ 2 ระเบียบนี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ประกาศใช้ เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบโรงเรียนว่าด้วยการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียนของ โรงเรียนนันทพิพทยาการ พ.ศ. 2540 และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“โรงเรียน” หมายถึง โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต 18

“นักเรียน” หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต 18

“ครู” หมายถึง ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการใน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต 18

“ผู้อำนวยการ” หมายถึง ผู้อำนวยการ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา เขต 18

“การพัฒนาพฤติกรรมนักเรียน” หมายถึง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน ที่ประพฤติผิด หรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน โดยใช้กิจกรรม หรือการลงโทษตามระดับความผิดที่กระทำ และการสนับสนุน ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม อันดีงาม

“พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์” หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในทางที่ผิด ฝ่าฝืนต่อกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2555 และพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงามของสังคม

“พฤติกรรมที่พึงประสงค์” หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในทางที่ถูกต้องที่ควรกระทำความคิดอันเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น และส่วนรวม สมควรได้รับการยกย่อง เชิดชู เป็นแบบอย่างที่ดีและควรได้รับรางวัล

“การกระทำผิด” หมายถึง การที่นักเรียนประพฤติผิด ฝ่าฝืนระเบียบ คำสั่งแนวปฏิบัติ ข้อบังคับของโรงเรียน หรือกฎกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

“ทำกิจกรรม” หมายถึง การให้นักเรียนที่กระทำผิด ทำกิจกรรมบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น ส่วนรวมหรือสังคม

ข้อ 5 ให้ผู้อำนวยการหรือรองผู้อำนวยการที่ผู้อำนวยการมอบหมายเป็นผู้รักษาตามระเบียบนี้

หมวดที่ 2 ว่าด้วยการปฏิบัติตนเองนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร

ข้อ 6 แนวปฏิบัติทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนดงหลวงวิทยา

6.1 ต้องยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และระบอบประชาธิปไตยของไทย

- 6.2 ต้องเป็นผู้ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน
- 6.3 ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด
- 6.4 ต้องรักษาศักดิ์ศรี เกียรติยศชื่อเสียง ของโรงเรียนและตนเอง
- 6.5 ต้องเคารพและมีความกตัญญูต่อบุคคลที่ต่อพ่อแม่ ครู ผู้มีพระคุณ และ โรงเรียน
- 6.6 ต้องมีความสามัคคีกลมเกลียว ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน
- 6.7 ต้องมีบุคลิกภาพสะอาด สุภาพเรียบร้อย สวมกับเป็นผู้ที่มีวัฒนธรรมอันดีงาม
- 6.8 ต้องเป็นผู้อนุรักษ์ไว้ซึ่งประเพณีอันดีงาม และธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม
- 6.9 ต้องมีความเสียสละต่อส่วนรวม ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว
- 6.10 ต้องไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดและอบายมุขทั้งปวง

ข้อ 7 การปฏิบัติตนของนักเรียนการมาโรงเรียน

- 7.1 แต่งกายให้เรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบโรงเรียน
- 7.2 จัดเตรียมสมุด หนังสือ และอุปกรณ์การเรียนมาตามตารางเรียนประจำวัน
- 7.3 ทำความเคารพผู้ปกครองก่อนออกจากบ้าน
- 7.4 โดยสารหรือขับจักรยานพาหนะด้วยความระมัดระวัง ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร
- 7.5 มาโรงเรียนก่อนเวลา 07.50 น.
- 7.6 ทำความเคารพครู ให้อำนาจ และเดินเข้าแถวอย่างเป็นระเบียบเมื่อมาถึงโรงเรียน
- 7.7 เริ่มเข้าแถวเพื่อทำกิจกรรมหน้าเสาธงเวลา 07.50 น. (เพลงมาร์ช)
- 7.8 ออกจากโรงเรียนเมื่อถึงเวลาเลิกเรียนเท่านั้น (ต้องมีการขออนุญาตจากครูก่อน

ออกนอกสถานที่ทุกครั้ง)

ข้อ 8 การปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในห้องเรียน

- 8.1 ต้องเข้าเรียนตรงต่อเวลา
- 8.2 ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เคารพเชื่อฟังครูผู้สอน
- 8.3 รักษากริยามารยาท ระเบียบวินัย ให้เรียบร้อย
- 8.4 ดูแลรักษาความสะอาด เรียบร้อยของห้องเรียนและวัสดุครุภัณฑ์ที่อยู่เสมอ
- 8.5 การเข้าและออกห้องเรียนขณะเรียนต้องขออนุญาตและทำความเคารพ

ครูผู้สอนก่อน

- 8.6 ไม่นำอาหาร เครื่องดื่มใดๆ เข้ามารับประทานในห้องเรียน
- 8.7 ไม่ทำความสกปรก หรือเคลื่อนย้ายครุภัณฑ์ห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต
- 8.8 ไม่วิ่งเล่น ส่งเสียงดัง รบกวนผู้อื่นทั้งในและนอกเวลาเรียน
- 8.9 ฟัง คิด และซักถามครูผู้สอนเมื่อมีปัญหาไม่เข้าใจ แล้วจดบันทึกไว้เสมอ

8.10 เมื่อเปลี่ยนห้องหรือสถานที่เรียนต้องเดินแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ส่งเสียงดัง
ข้อ 9 สิ่งที่นักเรียนต้องไม่นำเข้ามาในโรงเรียน

9.1 อาวุธ สิ่งเทียบอาวุธ วัตถุระเบิด วัตถุอันตรายอื่นๆ

9.2 สื่อลามกอนาจาร

9.3 สิ่งเสพติดให้โทษ

9.4 อุปกรณ์เกี่ยวกับการพนันทุกประเภท

9.5 อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ ยกเว้นได้รับอนุญาตจาก
ครูงานปกครองเท่านั้น

9.6 เครื่องเล่นเพื่อความบันเทิงต่าง ๆ ยกเว้นสิ่งที่โรงเรียนส่งเสริม

9.7 สิ่งของฟุ่มเฟือย เครื่องประดับ ของมีค่าซึ่งไม่มีความจำเป็นต่อการเรียน

9.8 อุปกรณ์ สิ่งพิมพ์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการจำหน่ายสินค้า

9.9 บุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ผู้ปกครอง หรือคนในครอบครัว

9.10 สัตว์เลี้ยง

9.11 สิ่งที่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง ระเบียบ ประกาศ แนวปฏิบัติใด ๆ ของราชการ

ข้อ 10 การแสดงความเคารพ

ก. ในห้องเรียน

10.1 ครูเข้าสอน หรือเลิกการสอน ให้หัวหน้าห้องบอกนักเรียนทำความเคารพ

10.2 เมื่อมีผู้มาเยี่ยมเยียนหรือมาให้ความรู้ ให้ครูผู้สอนแนะนำให้นักเรียนรู้จัก
ให้หัวหน้าห้องบอกทำความเคารพเช่นเดียวกับการเคารพครู

ข. นอกห้องเรียน

10.1 แสดงความเคารพครูและผู้อาวุโส ด้วยการหยุดเดิน ยืนตรง ทำความเคารพ
ด้วยการไหว้ หรือโค้งคำนับ พร้อมกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” “สวัสดีค่ะ”

10.2 กรณีที่นักเรียนไม่สามารถยกมือไหว้ได้ เนื่องจากถือสัมภาระสิ่งของอยู่
ให้นักเรียนหยุด ยืนตรง พร้อมกล่าวคำว่า “สวัสดีครับ” “สวัสดีค่ะ”

10.3 การเดินผ่านครูหรือผู้อาวุโสกว่า นักเรียนต้องขออนุญาตและน้อมตัวลงเล็กน้อย
เมื่อเดินผ่านไป

ข้อ 11 การปฏิบัติตนต่อเพื่อนนักเรียน

11.1 มีความสามัคคี กลมเกลียวกัน

11.2 ช่วยเหลือ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เพื่อนนักเรียนในทางที่ถูกที่ควร

11.3 ยกย่อง ให้เกียรติแก่เพื่อนนักเรียนด้วยกัน

- 11.4 พุด และแสดงกริยามารยาทสุภาพ ต่อนักเรียนทุกคน
- 11.5 เคารพนักเรียนรุ่นพี่ หรือผู้อาวุโสกว่า
- 11.6 ไม่ชักชวน ยุยงส่งเสริมให้ผู้อื่นประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ไม่เหมาะสม
- 11.7 เคารพและปฏิบัติตาม มติ แนวปฏิบัติของสถานักเรียน

ข้อ 12 การปฏิบัติตนในการสอบ

- 12.1 แต่งกายให้เรียบร้อยตามระเบียบโรงเรียน
- 12.2 ดูตารางสอบล่วงหน้าและเตรียมอุปกรณ์การทำข้อสอบให้พร้อมเสมอ
- 12.3 ไปถึงสถานที่สอบก่อนเวลาพอสมควร
- 12.4 ไม่เข้าห้องสอบก่อนได้รับอนุญาตจากผู้ควบคุมห้องสอบ
- 12.5 ไม่นำเอกสาร อุปกรณ์ใด ๆ ที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าในห้องสอบ
- 12.6 นั่งประจำที่นั่งสอบตามที่กำหนด
- 12.7 กรอกข้อมูลประจำตัวผู้สอบ วิชาที่สอบ วันเวลาสอบ ให้ครบถ้วน
- 12.8 ปฏิบัติตามคำชี้แจงในการสอบอย่างเคร่งครัด
- 12.9 ไม่ทุจริต คัดลอก หรือให้ผู้อื่นคัดลอกคำตอบ โดยเด็ดขาด
- 12.10 ปฏิบัติตนสุภาพ ไม่พูดคุยกับผู้อื่นในขณะที่สอบ โดยไม่ได้รับอนุญาต
- 12.11 ไม่ออกห้องสอบก่อนเวลาที่กำหนด
- 12.12 เมื่อส่งข้อสอบและออกจากห้องสอบแล้วไม่ส่งเสียงหรือทำกริยาบงกชผู้อื่น

ข้อ 13 การร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียน

ในการจัดการศึกษาของทางโรงเรียนนั้นจำเป็นต้องจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในและนอกหลักสูตร เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ ดังนั้นเมื่อโรงเรียนกำหนดหรือแจ้งให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างตั้งใจ ตามวัน เวลา และสถานที่ที่จัดเก็บนั้นอย่างเคร่งครัด ยกเว้นมีเหตุจำเป็นให้นำผู้ปกครองมาขออนุญาตก่อนเสมอ

ข้อ 14 การร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียน

นักเรียนมีความประสงค์จะไปร่วมกิจกรรมอื่นๆ กับหน่วยงาน องค์กร ชุมชนภายนอกในเวลาเรียน ซึ่งไม่ใช่กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น หรือเป็นกิจกรรมที่ขัดต่อระเบียบของโรงเรียน นักเรียนต้องแจ้งให้ผู้ที่จะนำนักเรียนไปร่วมกิจกรรมขออนุญาตมายัง โรงเรียนเป็นลายลักษณ์อักษร หรือมีผู้ปกครองมา ขออนุญาตกับทางโรงเรียน เมื่อได้รับอนุญาตจึงสามารถไปร่วมกิจกรรมดังกล่าวได้

ข้อ 15 การขออนุญาตออกนอกบริเวณ โรงเรียน

เมื่อนักเรียนมีความจำเป็นต้องออกนอกบริเวณ โรงเรียนในเวลาเรียน ให้นักเรียน
ถือปฏิบัติตามระเบียบ และขั้นตอนวิธีการ ที่โรงเรียนกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด และต้องมีคุณสมบัติ
ดังนี้

15.1 มีผู้ปกครองมาเป็นผู้รับออกจากบริเวณ โรงเรียน โดยมีเหตุผลความจำเป็น

15.2 มีครูเป็นผู้รับรองว่ามีเหตุผลความจำเป็นต้องออกนอกบริเวณ โรงเรียน

15.3 เป็นนักเรียนที่เข้ามาเรียนในวันที่ขออนุญาต

15.4 แต่งกายด้วยชุดนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร

การขออนุญาตออกนอกบริเวณ โรงเรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ปกครองหรือครู นำนักเรียนมาแจ้งเหตุผลความจำเป็นและช่วงเวลาที่ต้องขออนุญาตนำ
นักเรียนออกนอกบริเวณ โรงเรียน โดยบันทึกขออนุญาตตามแบบที่คณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน
กำหนด

2. นักเรียนนำแบบบันทึกไปแจ้งครูประจำชั้น หรือครูที่ปรึกษา และครูเวรประจำวัน
ขออนุญาตลงนามรับทราบการขออนุญาต

3. ให้คณะกรรมการฝ่ายกิจการนักเรียนเป็นผู้ลงนามอนุญาตในแบบบันทึกแล้วบันทึก
ข้อมูลการขออนุญาตของนักเรียนที่ขออนุญาต ลงในโปรแกรมบริหารงานของฝ่ายกิจการนักเรียน

4. นักเรียนรับบัตรอนุญาตออกนอกบริเวณ โรงเรียน ต้องนำบัตรพกติดตัวไปด้วย
ขณะอยู่นอกบริเวณ โรงเรียน

5. เมื่อนักเรียนกลับเข้ามาใน โรงเรียนตามเวลาที่กำหนด ให้แสดงบัตรต่อครูฝ่ายพัฒนา
ผู้เรียนพร้อมคืนบัตรแก่ผู้ให้อนุญาต

6. ผู้อนุญาตรับบัตรคืนและบันทึกการกลับมารายงานตัวของนักเรียนที่ขออนุญาตลงใน
โปรแกรมบริหารงานของฝ่ายกิจการนักเรียน

ข้อ 16 การใช้พาหนะในโรงเรียน

16.1 ห้ามนักเรียนนำรถยนต์มาโรงเรียน และขับขี่จักรยานยนต์ จักรยาน หรือ
ยานพาหนะใด ๆ บริเวณ โรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ในวันและเวลาราชการ

16.2 ให้นักเรียนหยุดรถ ดับเครื่องยนต์ แล้วจูงจักรยานยนต์ จักรยาน เมื่อมาถึงหน้า
ประตูโรงเรียนเพื่อทำความเคารพครู นำรถไปจอดไว้ในที่ที่จัดให้จอดพร้อมล็อคหรือใส่กุญแจ
เพื่อความปลอดภัยทุกครั้ง

16.3 นักเรียนที่โดยสารมากับรถยนต์รับส่งนักเรียน หรือรถประจำทาง ให้ลงที่หน้าโรงเรียนแล้วเดินเป็นแถวเข้าโรงเรียน ทำความเคารพครูอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย สำหรับการขึ้นรถกลับบ้านหลังเลิกเรียน ให้นักเรียนขึ้นตามจุดที่โรงเรียนกำหนดเท่านั้น

ข้อ 17 การใช้อาคารเรียน สถานที่ ห้องปฏิบัติการ และห้องพิเศษ

17.1 ห้ามเข้าห้องโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูประจำห้องนั้น ๆ

17.2 ปฏิบัติตามระเบียบการใช้อาคาร ห้องปฏิบัติการ ห้องพิเศษต่าง ๆ ตามระเบียบการใช้ห้อง และควรมีครูเป็นผู้ดูแลอย่างเคร่งครัด

17.3 ไม่เคลื่อนย้าย หรือเปลี่ยนแปลงวัสดุ อุปกรณ์ใด ๆ ในห้องโดยเด็ดขาด

ข้อ 18 ประกาศนี้ ถือเป็นแนวปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนได้อยู่ร่วมกันในโรงเรียนอย่างมีความสุข ได้รับความสะดวกและปลอดภัย หากนักเรียนคนใดฝ่าฝืนหรือจงใจไม่ปฏิบัติตาม ถือว่ากระทำผิดระเบียบ จะถูกลงโทษตามระเบียบ โรงเรียนพนัสพิทยาคารว่าด้วยการพัฒนาพฤติกรรมนักเรียนของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร

หมวดที่ 3 ว่าด้วยเครื่องแบบและการแต่งกายของนักเรียน

ข้อ 19 เครื่องแบบและการแต่งกายของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

19.1 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

19.1.1 เสื้อ เป็นแบบเชิด คอตั้ง ผ้าขาวเกลี้ยง เนื้อหนา ผ่าอกตลอด มีสาบที่อก เสื้อกว้าง 3.5 - 4.0 ซม. กระดุมสีขาวแบบศูนย์กลาง 1 ซม. จำนวน 5 เม็ด แขนยาวเพียงข้อศอก มีกระเป๋าดัดแนวราวนมเบื้องซ้าย 1 กระเป๋า ขนาดกว้างตั้งแต่ 8 - 12 ซม. ลึก 10 ซม. พอเหมาะกับขนาดของเสื้อ เมื่อสวมใส่ให้ชายเสื้ออยู่ภายในกางเกง มองเห็นเข็มขัดขัดโดยรอบ

19.1.2 กางเกง เป็นกางเกงไทยใช้ผ้าสีทึบ ชนิดผ้าโทเลหรือผ้ามัน ห้ามใช้ผ้าฝ้ายหรือเวสปอยส์ มีจีบหน้า 2 จีบ มีหูเข็มขัด 6 - 7 หู ขาสั้นเนื้อสบ้าหัวเข้าไม่เกิน 5 ซม. ความกว้างของปลายขาพับเข้าในกว้าง 5 ซม. ผ่ากลางส่วนหน้าติดชิป มีกระเป๋าดัดตามแนวตะเข็บข้าง ข้างละ 1 กระเป๋า ไม่มีกระเป๋าดัดหลัง กางเกงต้องสวมทับชายเสื้อไว้ให้เรียบร้อย ห้ามเปลี่ยนแปลงสีของกางเกง

19.1.3 เข็มขัด อนุญาตให้ใช้เข็มขัดหนังสีน้ำตาลขนาดกว้างตั้งแต่ 2.5 - 4 ซม. ตามลักษณะรูปร่างของนักเรียน หัวเข็มขัดเป็นโลหะสีทอง รูปสี่เหลี่ยม ชนิดหัวกลักรูเดียวมีปลอกสีน้ำตาล 1 ปลอก สำหรับสอดปลายเข็มขัด ห้ามเสริมแต่งเข็มขัดในลักษณะอื่นใด นักเรียนที่เป็นลูกเสือให้ใช้เข็มขัดของลูกเสือแทนได้

19.1.4 รองเท้า ให้ใช้รองเท้าชนิดหุ้มส้นชนิดผูกเชือก ผ้าใบสีน้ำตาล ไม่มีลวดลายหรือสีอื่นปน โดยสอดเชือกผูกกรองเท้าทุกรูของรองเท้า

19.1.5 ถุงเท้า ให้ใช้ถุงเท้าสั้นสีน้ำตาล ยาวเหนือตาตุ่มตั้งแต่ 10 ซม. ขึ้นไป แต่ไม่เกินกลางหน้าแข้ง ไม่พับหรือไม่ม้วนถุงเท้า ถุงเท้าไม่มีลวดลายหรือสีอื่นปน

19.1.6 ทรงผม ด้านหน้าสั้นยาวไม่เกิน 2 ซม. ส่วนด้านข้างด้านหลังตัดเกเรียน ดัดหนังศีรษะ ห้ามใส่เฮล น้ำมันสเปรย์ ครีมแต่งผม ห้ามย้อมหรือกัดสีผมหรืออื่น ๆ ในลักษณะ เป็นการเสริมสวย

19.2 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

19.2.1 เสื้อ ใช้แบบเดียวกันกับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

19.2.2 กางเกงให้ใช้ผ้าสีดำ ชนิดผ้าโทเลหรือผ้ามัน ห้ามใช้ผ้าฝ้ายหรือ ผ้าเวส - ปอยส์ รูปแบบกางเกงใช้แบบเดียวกันกับรูปแบบกางเกงนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น

19.2.3 เข็มขัด ให้ใช้เข็มขัดหนังสีดำ อนุญาตให้ใช้เข็มขัดสีน้ำตาลขนาดกว้าง ตั้งแต่ 2.5 - 4 ซม. ตามลักษณะรูปร่างของนักเรียน หัวเข็มขัดเป็นโลหะสีเงิน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชนิดหัวกลัด สายของเข็มขัดต้องไม่มีลวดลายใด ๆ

19.2.4 รองเท้าให้ใช้รองเท้าชนิดหุ้มส้นชนิดผูก เป็นรองเท้าหนังหรือผ้าใบสีดำ ไม่มีลวดลายหรือสีอื่นปน

19.2.5 ถุงเท้า ให้ใช้ถุงเท้าสั้น สีขาว เนื้อเรียบ ยาวเหนือตาตุ่มตั้งแต่ 10 ซม. ขึ้นไป แต่ไม่เกินครึ่งน่องหรือเสมอหน้าแข้ง ไม่พับถุงเท้า และถุงเท้าต้องไม่มีลวดลายใด ๆ เช่น ตัวหนังสือหรือรูปภาพ เป็นต้น

19.2.6 ทรงผม ให้ตัดผมหรือไว้ผมแบบรองทรงสูงหรือรองทรงสั้นด้านข้างและ ด้านหลังตัดสั้น ไล่สูงขึ้นไปให้มองเห็นเป็นขอบหรือเป็นชั้น ผมด้านหน้าและด้านบนยาวไม่เกิน 4 ซม. ห้ามไว้จอน ไว้หนวด ไว้เครา ทรงผมห้ามใส่เฮล น้ำมัน สเปรย์หรือโฟมแต่งผม ห้ามย้อม หรือกัดสีผมและอื่น ๆ ในลักษณะการเสริมสวย

19.3 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

19.3.1 เสื้อให้ใช้ผ้าขาวเกลี้ยง ไม่บางเกินไป แขนเสื้อให้ใช้แบบกลาสี แขนสั้น ปลายแขนย่น และต้องสวมเสื้อทับในสีขาวก่อนสวมเครื่องแบบ ห้ามใส่เสื้อยืดคอกลมชนิดติดคอ กระเป๋าสีเสื้อให้ติดริมขอบเสื้อด้านล่างข้างขวาขนาด 8 × 10 ซม. ขอบชายเสื้อด้านล่างพับเข้าด้าน ในเข้า 1 นิ้ว ความยาวของชายเสื้อติดตรงบริเวณข้อมือเมื่อยืดตรง ให้ใช้ผ้าผูกคอสีกลมท่า ชายสามเหลี่ยมผูกเงื่อนกลาสี แยกชายออกข้างประมาณ 2.5 นิ้ว

19.3.2 กระโปรง ใช้ผ้าสีกลมท่าเนื้อเกลี้ยงไม่มีลวดลายและไม่บาง เอวกระโปรง มีขอบกว้าง 3 - 4 ซม. แบบกระโปรงใช้เบรกรรมดา ด้านหน้าและด้านหลังพับเป็นจีบข้างละ 3 จีบ

จิบกระโปรงหันออกด้านนอก เย็บทับจิบกระโปรง จากขอบเอวลงมาไม่เกิน 10 ซม. แต่ไม่เกิน ครึ่งน่อง ชายกระโปรงหน้าล่างพับเข้าด้านในกว้าง 2.4 - 4 ซม.

19.3.3 ถุงเท้า ให้ใช้ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย เวลาสวมใส่ให้พับขอบลงมาแล้ว วัตจากกึ่งกลางขึ้นไปสูงไม่น้อยกว่า 3 นิ้ว แต่ไม่เกินกึ่งกลางของหน้าแข้งตนเอง ถ้าใช้ถุงเท้า ที่ไม่พับขอบบนถุงเท้าต้องสูงจากตาตุ่มไม่น้อยกว่า 3 นิ้ว แต่ไม่เกินกึ่งกลางของหน้าแข้งตนเอง

19.3.4 รองเท้า ให้ใช้รองเท้าหนังสีดำ ไม่มีลวดลายหรือสีอื่นปน แบบรองเท้าใช้ แบบหุ้มส้นสีดำ ส้นสูงไม่เกิน 3 ซม. ห้ามมีสายรัดหลังเท้า รองเท้าผ้าใบให้ใช้สีขาวล้วน ไม่มีลวดลายหรือสีอื่นปน

19.3.5 ผม หรือ ทรงผม ให้ไว้ทรงบ๊อบ ซึ่งปลายผมเสมอกันทุกด้านเลยคิงหู ได้ไม่เกิน 5 ซม. ห้ามตัดผม ซอยผม ย้อมผม กัดสีผม และห้ามตกแต่งผมโดยยัด น้ำมัน สเปรย์หรือ เครื่องสำอางอื่นใด ให้ใช้กบหนีบผมสีดำขนาดพอเหมาะ ไม่ให้ใช้หวีสับ หวีติดหรือเสียบไว้ที่ผม

19.3.6 การตกแต่งใบหน้า ห้ามใช้เครื่องสำอางใด ๆ ตกแต่งบริเวณใบหน้าหรือ ส่วนอื่นใดของร่างกายที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียนให้ใช้ลิปมัน แป้งฝุ่นทำความสะอาด ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ในบางกรณี เช่น หลังจากเรียนพลศึกษาหรือทำกิจกรรมของโรงเรียน และห้ามตกแต่งใบหน้าโดยวิธีการต่าง ๆ ที่ผิดธรรมชาติ

19.4 นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

19.4.1 เสื้อ ให้ใช้ผ้าสีขาวเกลี้ยงไม่บางเกินควร แบบเสื้อเป็นแบบคอเชิดแขนสั้น ปลายแขนรัด ผ่าอกตลอด ทิ้งอกเสื้อทำจากดลข้างในกว้าง 3 ซม. ติดกระดุมสีขาว 5 เม็ด ตัวเสื้อ ไม่รัดรูปและสวมทับเสื้อทับในสีขาวอีกชั้นหนึ่ง ให้ชายเสื้ออยู่ในขอบกระโปรง เมื่อมองดูให้เห็น เข็มขัดโดยรอบ

19.4.2 กระโปรง ให้ใช้แบบเดียวกันกับนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่เป็นสีกลมท่า

19.4.3 ถุงเท้าและรองเท้า ให้ใช้แบบเดียวกันกับนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น

19.4.4 เข็มขัด ให้ใช้เข็มขัดหนังสีดำกว้างประมาณ 3 - 4 ซม. หัวเข็มขัดรูป สีเหลี่ยมผืนผ้าชนิดหัวกลัด สีเดียวกับสายเข็มขัด มีปลอกและตัวหนีบเข็มขัด ซึ่งต้องเป็นสีเดียวกับ เข็มขัดต้องไม่มีลวดลายหรือการตกแต่งใด ๆ

19.4.5 ผมและทรงผม ให้ไว้ผมยาวไม่เกินสะบักหลังและต้องรวบผมและผูกผม ด้วยริบบิ้นสีขาว และต้องรวบผมด้านหน้าขึ้นและหนีบด้วยกิ๊บดำ ห้ามตัดผม ห้ามซอยผม ห้ามย้อม ผมหรือกัดสีผม และห้ามตกแต่งทรงผม ด้วยน้ำมัน เยล สเปรย์ หรือเครื่องสำอางใด ๆ หากไม่รวบผม

ให้ไว้ปลายผมเสมอกันทุกด้านเลยดึงหูได้ไม่เกิน 5 ซม.

19.4.6 การตกแต่งใบหน้า ห้ามใช้เครื่องสำอางใด ๆ ตกแต่งบริเวณใบหน้าหรือส่วนอื่นใดของร่างกายที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียนให้ใช้ลิปมัน แป้งฝุ่นทำความสะอาดส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ในบางกรณี เช่นหลังจากเรียนพลศึกษาหรือทำกิจกรรมของโรงเรียนและห้ามตกแต่งใบหน้าโดยวิธีการต่าง ๆ ที่ผิดธรรมชาติ

19.5 เครื่องหมายของโรงเรียนและการแต่งกาย

19.5.1 ให้ปักอักษรย่อ พ.พ. ทือกเสื้อเบื้องขวา ด้วยด้ายสีน้ำเงิน ปักทึบกว้าง 1 ซม. สูง 1.5 ซม.

19.5.2 การปักชื่อและชื่อสกุลของนักเรียนให้ปักทึบหรือเดินตัวเส้นพิมพ์ธรรม สูง 1 ซม. ทือกเสื้อซ้ายในระดับเดียวกับการปักอักษรย่อ พ.พ.

19.5.3 ให้ปักเครื่องหมายบอกระดับชั้นเรียนหน้าอกเสื้อด้านซ้าย โดยให้ปักทึบเป็นวงกลม เส้นผ่าศูนย์กลาง 0.3 ซม. ตามระดับชั้นดังนี้

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 จำนวน 1 จุด

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 5 จำนวน 2 จุด

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 จำนวน 3 จุด

19.5.4 การปักเครื่องหมาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดด้วยสีน้ำเงินและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำหนดให้ปักด้วยสีน้ำเงิน

19.6 เครื่องแบบพลศึกษา

19.6.1 ให้ใช้เสื้อและกางเกงที่โรงเรียนกำหนด ซึ่งจำหน่ายโดยฝ่ายสวัสดิการโรงเรียนพนัสพิทยาคาร

19.6.2 ให้ปักชื่อและชื่อสกุล ทือกเสื้อด้านซ้ายเป็นภาษาไทยเหนือกระเป๋า ด้วยสีน้ำเงิน ตัวพิมพ์ขนาดธรรมดา สูง 1 ซม.

19.6.3 นักเรียนหญิงใช้รองเท้าผ้าใบสีขาว นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใช้รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลและนักเรียนนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใช้รองเท้าผ้าใบสีดำ

19.7 เครื่องแบบลูกเสือ ให้ใช้ระเบียบการเครื่องแบบลูกเสือแห่งชาติ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

19.8 เครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหาร ให้ใช้ระเบียบการเครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหาร กรมการรักษาดินแดน

19.9 เครื่องประดับ ห้ามใช้เครื่องประดับต่างๆ เช่น สร้อยคอ สร้อยทองคำ แหวน ต่างหู หวีสับ โบว์ผูกผมสีต่าง ๆ ซึ่งถ้าครู - อาจารย์พบเห็นสามารถยึดของดังกล่าว ไว้ที่ห้องปกครอง และจะให้ผู้ปกครองมารับคืน (จะคืนเฉพาะทองคำเท่านั้น) ไม่อนุญาตให้นักเรียนทุกคนไว้เล็บยาว แต่งเล็บ ทาเล็บหรือตกแต่งส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ห้ามกันคิ้ว ห้ามคัดขนตา ห้ามสักรูปต่าง ๆ บนร่างกาย และไม่อนุญาตคอนแท็กเลนส์แฟชั่น

19.10 เครื่องแบบขุมนุ่มต่าง ๆ ที่นักเรียนเลือกเรียน ให้ใช้ตามคำสั่งของแต่ละขุมนุ่มที่กำหนดขึ้น

19.11 การใช้โทรศัพท์ ให้ปฏิบัติตามหมวดว่าด้วยการใช้โทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ หมวดที่ 4 ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนของโรงเรียนพนัสพิทยาคาร

นักเรียนที่กระทำความผิด ทางโรงเรียนพนัสพิทยาคารจะพิจารณาลงโทษตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 โดยระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 เป็นต้นไป ดังมีรายละเอียดดังนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

4.1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548”

4.2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

4.3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2543”

4.4 ในระเบียบนี้

“ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา” หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ อธิการบดี หรือหัวหน้าของโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นของโรงเรียนหรือสถานศึกษานั้น

“กระทำความผิด” หมายความว่า การที่นักเรียนหรือนักศึกษาประพฤติฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการ หรือกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา

“การลงโทษ” หมายความว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน

4.5 โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด มี 4 สถาน ดังนี้

4.5.1 ว่ากล่าวตักเตือน

4.5.2 ทำทัณฑ์บน

4.5.3 ตัดคะแนนความประพฤติ

4.5.4 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

4.6 ห้ามลงโทษนักเรียนและนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธ หรือด้วยความพยาบาท โดยคำนึงถึงอายุของนักเรียนหรือนักศึกษา และความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาให้เป็นไปเพื่อเจตนาที่จะแก้นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนหรือนักศึกษาให้รู้สำนึกในความผิด และกลับพฤติกรรมตนในทางที่ดีต่อไปให้ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือผู้ที่บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา มอบหมายเป็นผู้มีอำนาจการลงโทษนักเรียน นักศึกษา

4.7 การว่ากล่าวตักเตือน ใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษากระทำความผิดไม่ร้ายแรง

4.8 การทำทัณฑ์บนใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม

สภาพนักเรียนหรือนักศึกษา ตามกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา หรือกรณีทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติศักดิ์ของสถานศึกษา หรือฝ่าฝืนระเบียบของสถานศึกษา หรือได้รับโทษว่ากล่าวตักเตือนแล้ว แต่ยังไม่เจ็ดหลายการทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือ และเชิญบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาบันทึกรับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ด้วย

4.9 การตัดคะแนนความประพฤติ ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาของ โรงเรียนพณิชยการ และให้ทำบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน

4.10 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ใช้ในกรณีที่นักเรียนและนักศึกษากระทำความผิดที่สมควรต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

หมวดที่ 5 ประเภทของการกระทำความผิด การตัดคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการลงโทษหรือปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ข้อ 20 นักเรียนทุกคนมีคะแนนพฤติกรรม 100 คะแนน เมื่อเริ่มเข้าศึกษาในโรงเรียนหรือเมื่อเปิดภาคการศึกษาใหม่ ยกเว้นนักเรียนที่ถูกทำทัณฑ์บนในปีการศึกษาที่ผ่านมาให้มีคะแนนสะสมเท่าที่กำหนดไว้ในข้อที่ 14 ของระเบียบนี้

ข้อ 21 นักเรียนจะถูกตัดคะแนนเมื่อมีความประพฤติที่ไม่พึงประสงค์

ข้อ 22 นักเรียนที่กระทำผิดระเบียบของโรงเรียน หรือการกระทำที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียงของโรงเรียน สังคม หมู่คณะ หรือประพฤติฝ่าฝืนตามกฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 ของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนพนัสพิทยาคารจะพิจารณาลงโทษตามระเบียบศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และระเบียบนี้ซึ่งโทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนที่กระทำผิดมี 4 สถาน ดังนี้

22.1 ว่ากล่าวตักเตือน

22.2 ตัดคะแนนพฤติกรรม

22.3 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

22.4 ทำทัณฑ์บน

การลงโทษนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร ให้เป็นไปเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน โดยเจตนาที่จะแก้ไขความประพฤติที่ไม่ดีของนักเรียนให้รู้สำนึกในความผิดที่กระทำ ละเว้นการประพฤติชั่ว และปรับปรุงพฤติกรรมของตนในทางที่ดีต่อไป โดยผู้ที่ลงโทษจะต้องทำการสอบสวนให้ปรากฏซึ่งข้อเท็จจริงให้ชัดเจนแก่นักเรียนผู้นั้นได้กระทำผิดและสมควรถูกลงโทษ

การลงโทษตาม (3) (4) ก่อนลงโทษให้ผู้เกี่ยวข้องเสนอความเห็นพร้อมเหตุผลประกอบต่อผู้อำนวยการโรงเรียน เมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วจึงให้ลงโทษได้ ในการลงโทษนักเรียนทุกครั้งให้โรงเรียนบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรไว้เป็นหลักฐาน โดยจัดทำแบบบันทึกให้เหมาะสม มีการจัดเก็บและแจ้งให้ผู้ปกครองของนักเรียนรับทราบด้วยทุกครั้ง

ข้อ 23 การว่ากล่าวตักเตือน ใช้สำหรับนักเรียนที่กระทำผิดทุกสถาน และในเมื่อผู้อำนวยการโรงเรียนหรือครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ผู้อำนวยการโรงเรียนมอบหมายเห็นว่าเหมาะสมและจะได้ผลดี ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนได้ออกคำสั่งของโรงเรียนมอบหมายให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาทุกคนสามารถว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนได้

ข้อ 24 การตัดคะแนนพฤติกรรม การตัดคะแนนพฤติกรรมของนักเรียน เป็นการลงโทษเพื่อให้นักเรียนได้ระมัดระวังตัวในการประพฤติผิดระเบียบและส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตนเป็นคนดี ถูกต้องตามระเบียบโรงเรียน เพื่อให้เป็นการร่วมกันอบรม ตักเตือน ป้อนปราม มิให้นักเรียนประพฤติตนผิดระเบียบของโรงเรียน ดังนั้นจึงให้ครูและบุคลากรมีอำนาจในตัดคะแนนพฤติกรรมนักเรียน ดังนี้

24.1 ครูที่ปรึกษา และครูผู้สอน มีอำนาจตัดคะแนนพฤติกรรมของนักเรียนคนใด ๆ ในหนึ่งปีการศึกษา รวมแล้วไม่เกิน 30 คะแนน

24.2 ครูหัวหน้าระดับมีอำนาจตัดคะแนนพฤติกรรมของนักเรียนคนใด ๆ ในหนึ่งปีการศึกษา เมื่อรวมกับคะแนนที่ครูที่ปรึกษาหรือครูเวรตัดแล้ว เกิน 50 คะแนน

24.3 หัวหน้างานงานพัฒนาผู้เรียนและครูงานปกครองมีอำนาจตัดคะแนนพฤติกรรมของนักเรียนคนใด ๆ ในหนึ่งปีการศึกษา เมื่อรวมกับคะแนนครูที่ปรึกษาหรือครูเวรและหัวหน้าระดับตัดแล้ว ไม่เกิน 70 คะแนน

24.4 ผู้อำนวยการโรงเรียนมีอำนาจตัดคะแนนพฤติกรรมของนักเรียน 100 คะแนน

ข้อ 25 การแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ ให้ครูที่ปรึกษา ครูหัวหน้าระดับชั้น หัวหน้างานส่งเสริมพฤติกรรมนักเรียน หัวหน้ากลุ่มส่งเสริมพฤติกรรมนักเรียน ประสานงานกับหัวหน้างานกิจการนักเรียนเพื่อทำหนังสือถึงผู้ปกครองนักเรียนให้รับทราบพฤติกรรมของนักเรียน

ข้อ 26 การเชิญผู้ปกครองมาพบทาง โรงเรียนให้ครูที่ปรึกษา ครูหัวหน้าระดับชั้น หัวหน้างานส่งเสริมพฤติกรรมนักเรียน หัวหน้ากลุ่มส่งเสริมพฤติกรรมนักเรียน ประสานงานกับหัวหน้างานกิจการนักเรียนเพื่อทำหนังสือถึงผู้ปกครองนักเรียน เพื่อปรึกษาหารือกับทางโรงเรียน ในการร่วมมือแก้ไขปัญหานักเรียน

ข้อ 27 การทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน มีดังนี้

27.1 ส่งตัวให้การอบรมตักเตือน จากครูหรือบุคคลอื่น ตามที่กำหนด

27.2 ให้บันทึกการทำความคิดซึ่งมีครูลงชื่อรับรองเป็นพยาน ตามที่กำหนด

27.3 ให้รายงานตัวเป็นประจำตามวันและเวลาที่กำหนด

27.4 ให้ทำบันทึกสัญญาปรับปรุงพฤติกรรมเป็นลายลักษณ์อักษร

27.5 ให้เข้ารับการอบรมเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมตามที่กำหนด

27.6 ให้บำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม ชุมชน ท้องถิ่น ตามที่กำหนด

27.7 ให้ซ่อมแซม ซดใช้ ประดิษฐ์ชิ้นงานที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ให้ทำกิจกรรม หรือวิธีอื่น ๆ ที่คณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียนเห็นว่าเหมาะสม

ข้อ 28 การทำทัณฑ์บน ให้พิจารณาทำทัณฑ์บนแก่นักเรียนที่ทำผิดและถูก ตัดคะแนนพฤติกรรมตั้งแต่ 50 คะแนนขึ้นไป หรือนักเรียนที่ประพฤติตนที่ไม่สมควรแก่สภาพนักเรียน ตามกฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 ของกระทรวงศึกษาธิการ ในกรณีที่ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศของ โรงเรียน หรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน อย่างร้ายแรงหรือได้รับโทษอย่างอื่นแล้วไม่เจ็ดหลาบ ให้ทำทัณฑ์บนไว้เป็นหลักฐานและเชิญผู้ปกครอง หรือผู้รับประกันพฤติกรรมนักเรียนมาบันทึกรับทราบความละเมิดการกระทำทัณฑ์บนไว้ด้วย โดยให้ผู้อำนวยการ โรงเรียนเป็นผู้พิจารณาอนุมัติการทำทัณฑ์บน

การทำทัณฑ์บนครั้งที่ 1 ให้เชิญผู้ปกครองของนักเรียนมารับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร
 การทำทัณฑ์บนครั้งที่ 2 ให้ผู้ปกครองนักเรียนนำผู้รับประกันพฤติกรรมของนักเรียน
 ซึ่งเป็นข้าราชการประจำ หรือผู้นำชุมชน มาเป็นผู้ร่วมรับทราบและรับประกันทำทัณฑ์บนนักเรียนด้วย
 นักเรียนที่ได้รับโทษทัณฑ์บนแล้ว จะมีคะแนนพฤติกรรมการศึกษาต่อไปเท่ากับคะแนน
 ที่มีอยู่เมื่อถูกทำทัณฑ์บนครั้งแรก และโทษทัณฑ์บนจะมีผลต่อเนื่องในปีการศึกษาต่อไปจนกว่า
 จะจบการศึกษาในช่วงชั้นที่ศึกษาอยู่ขณะนั้น

ข้อ 29 นักเรียนที่ถูกลงโทษทำทัณฑ์บน ครั้งที่ 1 หรือครั้งที่ 2 แล้ว ปรากฏว่าไม่ปรับปรุง
 พัฒนาตนเอง หรือมีพฤติกรรมผิกระเบียบ หรือสร้างความเดือดร้อน เสียชื่อเสียงต่อตนเอง ผู้อื่น
 และส่วนร่วมอย่างร้ายแรง ให้คณะกรรมการส่งเสริมกิจกรรมนักเรียนเสนอปัญหารายการณ์ เพื่อให้
 ผู้อำนวยการวินิจฉัยแนวทางแก้ไขปัญหา เช่น การส่งต่อ การแยกกลุ่มปัญหา การให้มีการเปลี่ยน
 สถานที่เรียนเพื่อให้สามารถปรับตัวในสภาพแวดล้อมใหม่ เป็นต้น

ข้อ 30 เกณฑ์การลงโทษการตัดคะแนนความประพฤติ

30.1 นักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติรวม 50 คะแนน ให้ทำทัณฑ์บนครั้งที่ 1
 และเชิญผู้ปกครองมารับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

30.2 นักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติรวม 60 คะแนน ให้ทำทัณฑ์บนครั้งที่ 1
 และให้เชิญครูประจำชั้น ผู้ปกครองหรือบิดามารดา มารับรองเป็นลายลักษณ์อักษร

30.3 นักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติรวม 80 คะแนน ทางโรงเรียนแจ้งให้
 ผู้ปกครองทราบโดยทำหนังสือพักการเรียน

30.4 นักเรียนที่ถูกตัดคะแนนความประพฤติรวม 100 คะแนน ให้ย้ายสถานศึกษาหรือ
 ให้ผู้ปกครองมาลาออก

30.5 นักเรียนที่ถูกลงโทษในข้อ 3, 4 จะนำคะแนนความประพฤติไปสะสม
 ในปีการศึกษาต่อไป

ข้อ 31 ผู้มีอำนาจลงโทษนักเรียน เรื่อง มอบหมายอำนาจการลงโทษนักเรียน
 ซึ่งมีแนวปฏิบัติดังนี้

31.1 ลงโทษนักเรียน โดยการว่ากล่าว ตักเตือน

31.2 ลงโทษนักเรียน โดยการให้นักเรียนทำกิจกรรม

31.3 ลงโทษนักเรียน โดยการให้ย้ายสถานศึกษาหรือให้ผู้ปกครองมาลาออก

เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

31.4 ครู/ อาจารย์ทุกท่าน มีอำนาจลงโทษนักเรียนตามกฎหมายข้อ 1, 2

31.5 หัวหน้าระดับมีอำนาจลงโทษนักเรียนตามกฎหมายข้อ 1, 2, 3

31.6 ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการและคณะกรรมการฝ่ายปกครอง มีอำนาจลงโทษนักเรียนตามกฎข้อ 1, 2, 3

หมวดที่ 6 การเพิ่มคะแนนพฤติกรรมและการส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ข้อ 32 นักเรียนทุกคนมีคะแนนพฤติกรรม 100 คะแนน เมื่อเริ่มเข้าศึกษาในโรงเรียนหรือเมื่อเปิดภาคการศึกษาใหม่ ยกเว้นนักเรียนที่ถูกทำทัณฑ์บนในปีการศึกษาที่ผ่านมาให้มีคะแนนสะสมเท่าที่กำหนด

ข้อ 33 แนวทางการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน

33.1 นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะได้รับคะแนนพฤติกรรมเพิ่มขึ้นตามลักษณะของพฤติกรรมที่พึงประสงค์

33.2 ครูและบุคลากรทุกคนสามารถเสนอข้อเพิ่มพฤติกรรมคะแนนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ โดยเสนอเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมแนบเอกสารหลักฐานถ้ามี

ข้อ 34 นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ถือเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนและส่วนรวมจึงควรแก่การยกย่อง เชิดชู หรือประกาศเกียรติคุณ

หมวดที่ 7 การใช้เครื่องมือติดต่อสื่อสาร

ข้อที่ 35 โทรศัพท์มือถือ โรงเรียนพนัสพิทยาคารไม่อนุญาตให้นักเรียนนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในโรงเรียน (นอกจากได้รับอนุญาตจากครูฝ่ายปกครอง)

35.1 หากนักเรียนนำโทรศัพท์มือถือมาโรงเรียนและเกิดสูญหาย ทางโรงเรียนไม่รับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น

35.2 หากนักเรียนนำโทรศัพท์ออกมาใช้ในเวลาราชการ ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตามทางโรงเรียนจะทำการยึดโทรศัพท์ แล้วให้ผู้ปกครองมารับคืน โดยหากละเมิดครั้งที่ 1 จะยึดไว้ 1 เดือนแล้วให้ผู้ปกครองมารับและแจ้งผู้ปกครองทำฉันทะสัญญา หากละเมิดครั้งที่ 2 จะยึดโทรศัพท์ไว้ 3 เดือนแล้วให้ผู้ปกครองมารับและแจ้งผู้ปกครองทำฉันทะสัญญา หากทำละเมิดครั้งที่ 3 ส่งเรื่องให้ผู้ผู้อำนวยการพิจารณา และดำเนินการตามระเบียบของโรงเรียนต่อไป

35.3 หากนักเรียนมีความจำเป็นที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครอง ทางโรงเรียนมีโทรศัพท์ไว้บริการ และถ้าผู้ปกครองจะมาติดต่อกับนักเรียน สามารถติดต่อได้ทางครู ครูปรึกษาหรือครูฝ่ายปกครอง

หมวดที่ 8 แนวทางปฏิบัติการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียน

ข้อที่ 36 แนวทางปฏิบัติในกรณีเมื่อมีนักเรียนกระทำผิด (โรงเรียนพนัสพิทยาคาร, 2561)

36.1 ครูทุกคนมีสิทธิและหน้าที่ในการว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนที่กระทำผิดได้ในทันทีที่พบว่านักเรียนกระทำผิด ตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย

36.2 กรณีที่ครูหรือบุคลากรพบนักเรียนกระทำผิดให้แจ้งต่อครูที่ปรึกษา ครูหัวหน้าระดับของนักเรียนที่ทำผิด หรือคณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียน เพื่อดำเนินการต่อไป

36.3 ให้ครูที่ปรึกษา และครูหัวหน้าระดับเป็นผู้ดำเนินการเบื้องต้นในการร่วมสอบสวนความผิด อบรมดูแลนักเรียนร่วมกับกลุ่มส่งเสริมกิจการนักเรียน โดยบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนตามที่กำหนดไว้เป็นหลักฐาน และแจ้งผู้ปกครองนักเรียนทราบทุกครั้ง

36.4 การให้นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ให้ครูที่ปรึกษาหรือครูหัวหน้าระดับ เป็นผู้มอบหมายให้ทำกิจกรรมและควบคุมดูแลร่วมกับคณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียน

36.5 ในกรณีที่การกระทำผิดของนักเรียนเป็นความผิดอันจะนำมาซึ่งความเสียหายหรืออาจเกิดอันตรายต่อตัวนักเรียนเอง ผู้อื่นและส่วนร่วมอย่างร้ายแรง หรือเกินกว่าอำนาจหน้าที่ของโรงเรียน เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอกโรงเรียน หรือเป็นการกระทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรงให้คณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียนเสนอต่อผู้อำนวยการ เพื่อประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือผู้ชำนาญการเฉพาะ ในการดำเนินการตามสมควร ต่อไป

ข้อ 37 ให้โรงเรียนแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียน เพื่อทำหน้าที่ในกลุ่มงานส่งเสริมกิจการนักเรียน พัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปตามระเบียบนี้ โดยมีรองผู้อำนวยการโรงเรียนที่กำกับดูแลกลุ่มส่งเสริมกิจการนักเรียน เป็นประธาน หัวหน้างานหรือผู้ที่เหมาะสมเป็นกรรมการ และให้หัวหน้ากลุ่มงานส่งเสริมกิจการนักเรียนทำหน้าที่กรรมการ และเลขานุการ

ข้อ 38 การแก้ไข ปรับปรุง ผ่อนผัน หรือยกเลิกระเบียบนี้ ให้คณะกรรมการส่งเสริมกิจการนักเรียนเสนอขอความคิดเห็นชอบต่อผู้อำนวยการโรงเรียน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงดำเนินการได้

ปัญหา และสาเหตุของการกระทำผิดวินัยนักเรียน

การกระทำผิดวินัยเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่เกิดผลเสียแก่ผู้กระทำผิดและยังมีผลกระทบต่อผู้อื่นต่อองค์กรและสังคม ซึ่งการกระทำผิดวินัยของนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่ครู อาจารย์ บิดามารดา หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องจะต้องศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดวินัยของนักเรียน เชาวน์ มณีวงษ์ (2525 อ้างถึงใน นัฐพล นพแก้ว, 2550, หน้า 16 - 17) กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนผิดวินัยไว้ดังนี้

1. สาเหตุเกิดจากทางบ้าน

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ราบรื่น

1.2 จำนวนสมาชิกในครอบครัวน้อยหรือมากเกินไป

1.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี

1.4 แบบของการปกครองเข้มงวดหรือหย่อนยานมากเกินไป

1.5 สภาพแวดล้อมของที่อยู่ไม่ดี

1.6 นักเรียนนักศึกษาขาดผู้ปกครองอย่างแท้จริง

2. สาเหตุเกิดจากสถานศึกษา

2.1 ครูอาจารย์ไม่ให้ความรักความอบอุ่นแก่นักศึกษาใช้วิธีสอนที่มุ่งเนื้อหาวิชามากเกินไป และใช้วิธีปกครองอย่างเคร่งครัดจนเกินไป

2.2 อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดี เช่น ขาดความน่าอยู่จะมีผลต่อจิตใจของนักศึกษา และโน้มน้ำหนักใจให้ประพฤติไม่ดีไปด้วย

2.3 จำนวนนักศึกษามีปริมาณมากเกินไป ทำให้อาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง ผู้บริหารสถานศึกษาใช้ระบบบริหารแบบเคร่งครัด หรือหย่อนยานเกินไป อันเป็นเหตุให้นักศึกษาปรับตัวไม่ได้ หรือมีพฤติกรรมเสรีที่ขาดความเหมาะสม

2.4 ระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการ ไม่เหมาะสมกับสภาพเหตุการณ์ในปัจจุบัน จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบกับการปฏิบัติตามสภาพสังคมปัจจุบัน

3. สาเหตุเกิดจากความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและสถานศึกษา สาเหตุนี้อาจเกิดจากความเข้าใจผิดของผู้ปกครองว่า การอบรมสั่งสอนนักเรียนนั้นเป็นหน้าที่ของสถานศึกษา แต่ฝ่ายเดียวผู้ปกครองบางคนยังเข้าข้างบุตรหลานของตนในทางที่ผิดอีกด้วย แสดงให้เห็นว่าขาดความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและผู้ปฏิบัติงานในสถานศึกษา

4. สาเหตุอันเกิดจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งในปัจจุบันสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลที่จะชักจูงให้นักศึกษายอมรับนับถือเอาลัทธิและค่านิยมที่ขัดต่อวัฒนธรรมและประเพณีที่ดีของไทยเรา นอกจากนี้สถานเริงรมย์ และความประพฤติมิชอบของผู้ใหญ่ก็สามารถชักจูงให้นักเรียนนักศึกษาประพฤติไปในทางที่ผิดได้โดยเช่นกัน

การประพฤติผิดวินัยของนักศึกษา จะเห็นได้ว่า มีสาเหตุหลายประการเป็นด้านว่า สภาพทางกาย อารมณ์ สติปัญญาของนักศึกษามกพร่องผิดธรรมชาติเป็นปัญหากับการปรับตัว การทำให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น การทำให้ตนเองมีบทบาทสำคัญต่อสังคม การพยายามเติมเต็มให้กับความบกพร่องของชีวิต ล้วนสามารถทำให้นักศึกษาประพฤติผิดวินัยได้แทบทั้งสิ้นนอกจากนั้น สถาบันครอบครัว สถาบันทางการศึกษา สถาบันทางเศรษฐกิจ สถาบันทางการเมืองและสถาบันทางศาสนา ก็มีส่วนทำให้เกิดปัญหาทางความประพฤติได้ ถ้าหากเราสั่งสอนอบรมจากสถาบัน

ดังกล่าวเป็นไปได้ไม่ทั่วถึง ทำให้นักศึกษาเกิดความคิด ความเชื่อเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานและความคาดหวังของสังคม ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญทำให้นักศึกษาประพฤติดีวินัยได้เช่นกัน

สวัสดี ไชยโอกาส (2531 อ้างถึงใน นัฐพล นพแก้ว, 2550, หน้า 13 - 18) ได้ศึกษา พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นแล้วมีผลกับตัวนักเรียนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกมาไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยในสังคม ไม่ขัดต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่ทำให้ครูคนใดคนหนึ่งไม่พอใจ แต่เป็นภัยต่อสุขภาพจิตของนักเรียนเอง และอาจแสดงออกอย่างรุนแรงได้ เช่น เด็กเซื่องซึมเหม่อ ใจลอย ไม่ชอบสูงส่งกับใคร เก็บตัวเก็บตน ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อบุคคลอื่นหรือสังคมของโรงเรียน ปัญหาชนิดนี้จะกลายเป็นปัญหาของโรงเรียน เช่น การหนีเรียน การทะเลาะวิวาท การฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน การไม่ยอมทำการบ้าน เป็นต้น ยิ่งกว่านั้นจากพฤติกรรมที่สังเกตเห็นปรากฏโดยทั่วไป พบว่า นักเรียนได้ประพฤติดีระเบียบวินัยของโรงเรียนในเรื่องดังต่อไปนี้คือ การแต่งกายผิดระเบียบ หนีเรียน มาโรงเรียนสาย ไม่เอาใจใส่การเรียน มั่วสุมในสถานที่ไม่เหมาะสม ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล ดื่มสุรามา สูบกัญชา ยาเสพติด ลักขโมย ประกอบอาชญากรรม ขาดความเคารพเชื่อถือนในตัวครู เป็นต้น สิ่งเหล่านี้หากพิจารณาให้ทองแท้จะเห็นว่าเกิดมาจากสาเหตุเหล่านี้ทั้งสิ้น ซึ่งที่มาของสาเหตุที่แตกต่างกัน อาจสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาอันจะเกิดจากทางบ้าน

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวหละหลวม ขาดความอบอุ่นมีลักษณะเป็น “บ้านแตก” พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ลูก ไม่ให้ความอบอุ่นในด้านความรักเป็นต้นว่า

1.1.1 พ่อแม่ยากจน ลูก ๆ กลายเป็นเด็กข้างถนน

1.1.2 พ่อแม่ร่ำรวยมาก ไม่มีเวลาให้ลูก ๆ ให้แต่วัตถุไม่ให้ความรักเอาใจใส่ทำให้เด็กขาดความอบอุ่นเหม่อลอย

1.1.3 พ่อแม่รักมากเอาใจใส่มากเกินไปจนทำให้ทำอะไรไม่เป็น ไม่เป็นตัวของตัวเอง เด็กพวกนี้อาจหาทางออกในลักษณะการข่มขู่ ข่มคน

1.1.4 พ่อแม่แยกกันอยู่ขาดคนเอาใจใส่ ขาดการดูแลอย่างใกล้ชิด ขาดความอบอุ่นทางใจ ขาดที่พึ่งเด็กจะคล้อยตามเพื่อน แสวงหาเพื่อสิ่งที่พึงทางใจ ผลักดันสู่ความเสียหายไร้ประโยชน์

1.1.5 พ่อแม่ประพฤติตนไม่ดี เด็กอาจนำมาทำเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

1.1.6 พ่อแม่ไม่เข้าใจธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงตามวัยที่เจริญเติบโต

โดยเฉพาะวัยรุ่น ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของร่างกาย อารมณ์และจิตใจเป็นอย่างมาก เด็กวัยรุ่นมีแรงผลักดันมาก ถ้าไม่เข้าใจและเปิดโอกาสให้เด็กได้ระบายออกบ้างก็จะถึงจุดระเบิด

1.2 จำนวนสมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยจนเกินไป เช่น มีจำนวนน้อยมากเด็กเกิดความหว้าหว่ว ไม่มีเพื่อนเล่นก็ต้องออกไปหาเพื่อนนอกบ้านไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้ หรือจำนวนสมาชิกมากเกินไปได้รับความดูแลเอาใจใส่น้อย เด็กที่รักมักที่ซัง เด็กจะหนีออกจากบ้านไปแสวงหาเพื่อนที่ถูกอกถูกใจตามความต้องการและรสนิยมของตนเอง

1.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวยากจน สร้างจิตสำนึกที่ผิดให้กับเด็ก ๆ พ่อแม่ยากจนต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ซึ่งเป็นงานทุกชนิดที่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้จึงไม่มีเวลาให้ลูก หรือพ่อแม่ที่ต้องประกอบธุรกิจการค้าขาย มีเวลาให้ลูกน้อย พ่อแม่ทั้งสองประเภทนี้จะไม่สนใจใยดีต่อศีลธรรม อันเป็นแบบฉบับที่ดีต่อการดำรงชีวิต เด็กจะมีอิทธิพลเหล่านี้ด้วย

1.4 จากความเข้มงวดหรือหย่อนยานมากเกินไป ในการปกครองของพ่อแม่ พ่อแม่เป็นคนหัวโบราณ ระเบียบจัดเด็กจะได้รับความกดดันภายใน บิดามารดา ผู้ปกครองปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่อย่างที่ควรเด็กขาดการแนะนำที่ดี

1.5 ลักษณะสภาพแวดล้อมที่ตั้งของบ้าน อยู่ในที่ที่อันไม่เหมาะสม เช่น แออัด สกปรกใกล้แหล่งอบายมุขซึ่งจะชักจูงเด็กไปในทางที่ต่ำได้ง่าย

1.6 เด็กขาดผู้ปกครองดูแลอย่างแท้จริง ปัญหาเกิดจากเด็กที่มีความจำเป็นต้องจากบ้านเดิมเพื่อศึกษาเล่าเรียน หรือพ่อแม่รับราชการอยู่ต่างบ้านต่างเมือง ผู้ปกครองเหล่านี้ต้องฝากลูกให้อยู่ในความดูแลของคนอื่น ซึ่งคนเหล่านี้ก็ดูแลไม่เท่าที่ควร ขาดความสัมพันธ์ที่ดีมีปัญหการปรับตัว ปัญหาการใช้จ่าย ปัญหาทางเพศ

2. ปัญหาจากทางโรงเรียน

2.1 ปัญหาอันเกิดจากครูอาจารย์

2.1.1 ครูบางคนมิได้ให้ความรักความอบอุ่น ความเอ็นดูแก่นักเรียนของตนหรืออาจไม่ชอบหน้ากันเป็นการส่วนตัวใช้อำนาจหน้าที่โดยปราศจากความสำนึกในความเป็นครูไม่เข้าใจและพยายามที่จะเข้าใจเด็ก

2.1.2 การสอนของครูบางคน มุ่งแต่ในเรื่องเนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ มุ่งที่จะสอนหลักสูตรชนิดครูจบแต่นักเรียนไม่จบ โดยไม่มีความเข้าใจเลยว่าเด็กมีความเข้าใจ และซาบซึ้งหรือไม่ สร้างความเบื่อหน่ายและท้อแท้ใจ บางครั้งอาจถูกทำโทษ ทางออกคือหนีเรียนเพื่อหนีครูหนีสังคมโรงเรียนไปสู่สังคมที่ยั่วชวนและมีแนวโน้มไปสู่ทางต่ำได้ง่าย

2.1.3 ครูบางคนใช้วิธีการควบคุมปกครองนักเรียน โดยวิธีเฉียบขาดเคร่งครัดจนเกินไป เด็กไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้หรือครูบางคนใช้วิธีตัดไม้ข่มนามให้เด็กกลัวโดยปราศจากเหตุผลที่เหมาะสมในทางตรงกันข้ามครูบางคนอาจปล่อยปละละเลยเด็กมากจนเกินไปให้เด็กแสดงออกในบางสิ่งบางอย่างจนเกินบทบาทนักเรียนจนไม่สามารถควบคุมได้

อันเกิดจากอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมจะส่งผลต่อชีวิตของนักเรียนในโอกาสต่อไปเมื่อจบจากโรงเรียนแล้ว

2.2 ปัญหาอันเกิดจากนักเรียนมีปริมาณมากจนเกินไป

จากความจำเป็นที่จะต้องจัดหาที่เรียน ให้กับเด็กวัยเรียนนับว่าเป็นวัตถุประสงค์หรือนโยบายหลักของกระทรวงศึกษาธิการ แต่เนื่องจากด้วยงบประมาณจำกัด การขยายตัวของโรงเรียนและจำนวนห้องเรียนไม่ทันต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักเรียน ทำให้เกิดสภาพแออัดเกินไปในโรงเรียนหนึ่ง ๆ บางครั้งต้องสอนถึงสองผลัด ทำให้ครูอาจารย์ดูแลได้ไม่ทั่วถึงอาจารย์น้อยมีการะการสอนมาก หรืออาจสอนได้ไม่ตรงตามตารางทำให้เด็กมีเวลาว่างมากเกินไปโอกาสที่จะประพฤติผิดย่อมเป็นไปได้ง่าย

3. ปัญหาเกี่ยวกับระบบการบริหารโรงเรียน

3.1 ผู้บริหารโรงเรียนใช้ระบบระเบียบราชการบริหารงานอย่างเคร่งครัดมากเกินไป สร้างทัศนคติที่ไม่ดีหรือผิด ๆ ให้เกิดระหว่างโรงเรียนกับนักเรียนจนทำให้นักเรียนเกลียดโรงเรียนเกลียดครู หรือในทางตรงข้ามบางโรงเรียนปล่อยปละละเลย หย่อนยานในเรื่องกฎระเบียบจนทำให้นักเรียนไม่อยู่ในระเบียบวินัย ไม่นำพาต่อกฎเกณฑ์มีนิสัยเอาแต่ใจเอาแต่ความสะดวกสบาย

3.2 ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับที่โรงเรียนบัญญัติขึ้นใช้หรือของกระทรวงศึกษาธิการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ไม่คำนึงถึงความแตกต่างสภาพการณ์ของระดับสถานศึกษาใช้เป็นคำสั่งรวมให้มีผลบังคับสำหรับโรงเรียนทุกประเภทในความควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ แทนที่จะเป็นการลดปัญหา กลับเป็นการเพิ่มปัญหาให้กับนักเรียน โดยเฉพาะการปกครองของโรงเรียนมากยิ่งขึ้น

4. ปัญหาจากความร่วมมือผู้ปกครองกับนักเรียน

โดยความเข้าใจทั่วไป ผู้ปกครองมักจะโยนภาระการอบรมสั่งสอนของนักเรียนให้เป็นภาระของโรงเรียนแต่เพียงผู้เดียวความผิดพลาดอันเกิดจากตัวนักเรียนมักจะให้เป็นภาระความรับผิดชอบของโรงเรียนเสียทั้งสิ้น โดยการไม่ว่านักเรียนใช้เวลาอยู่ในโรงเรียนเพียงวันละ 8 ชั่วโมงเวลาที่เหลือ 2 ใน 3 ของนักเรียนอยู่ที่บ้านอยู่กับผู้ปกครอง หากโรงเรียนและผู้ปกครองมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของกันและกัน มีความร่วมมือประสานสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีแนวปฏิบัติมาตรการควบคุมการอบรมสั่งสอนอย่างเดียวกันปัญหาในเรื่องนี้จะเบาบางลงและเกิดขึ้นได้ยาก

5. ปัญหาอันเกิดจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม

โลกมีวิวัฒนาการและความเจริญไปอย่างรวดเร็ว การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ทั้งภายในและภายนอกประเทศเป็นไปอย่างทั่วถึง และกว้างขวางมากวัฒนธรรมและความเจริญ

จากประเทศหนึ่งสู่อีกประเทศหนึ่ง ได้อย่างรวดเร็วและอาจไม่เหมาะสมซึ่งกันและกันนักเรียน
มีแนวโน้มที่จะเอาอย่างในสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ เหล่านี้ มากกว่าที่จะดำเนินชีวิตไปตามขนบธรรมเนียม
ประเพณีที่ดีงามของชาติไทย

พោย นิมนวล (2545, หน้า 17) การประพฤติของนักเรียนที่มักจะผิดวินัยอยู่เสมอมี
2 ด้าน คือ ความผิดด้านการแต่งกาย ได้แก่ การสวมใส่เสื้อผ้า กางเกง กระโปรง แจ็คเก็ตรองเท้า
ถุงเท้า ตลอดจนการปักชื่อและเครื่องหมายของสถานศึกษาที่ไม่ถูกต้องและความประพฤติผิด
ด้านความประพฤติได้แก่ การเล่นการพนัน การสูบบุหรี่ ยาเสพติดของมีนเมา การแสดงตนก้าวร้าว
การแสดงกิริยาจากไม่สุภาพ การหลบหนีโรงเรียน การมาโรงเรียนสาย รวมถึงการใช้เครื่องประดับ
ตกแต่งเพื่อความสวยงาม ตลอดจนสิ่งของมีค่าทั้งหลายจากที่กล่าวมานั้นสมควรอย่างยิ่งที่โรงเรียน
ต้องหาวิธีแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

สรุปได้ว่าสาเหตุการกระทำผิดวินัยของนักเรียนมาจากตัวนักเรียนเอง จากเพื่อนจาก
สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ในครอบครัว ในสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบตัวทำให้นักเรียนกระทำผิด
วินัย

พฤติกรรมผิดวินัย

พฤติกรรมผิดวินัยแบ่งออกเป็นด้านต่างๆดังนี้

ด้านการแต่งกาย

การควบคุมการประพฤตินักเรียนด้านการแต่งกาย (วิจิตร อาชาวะกุล, 2538, หน้า 34 - 35
อ้างถึงใน รัตนดิฏฐาภรณ์ บัววัฒนะ, 2551, หน้า 22) ให้นิยามว่าการแต่งกายเป็นการเสริมสร้าง
บุคลิกภาพให้แก่ตนเองผู้ที่แต่งกายดีย่อมดึงดูดความสนใจให้ผู้อื่นอยากคบหา เครื่องแต่งกาย
ช่วยเสริมสร้างและสามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพของตนได้การแต่งกายดีทำให้มีเสน่ห์ การแต่งกายของ
คนเราย่อมบ่งบอกได้ว่าบุคคลนั้นมีรสนิยมนิสัยฐานะความรู้สึกลึกซึ้งคิดการศึกษาอารมณ์จิตใจว่าเป็น
อย่างไรการแต่งกายที่เหมาะสมนั้น ควรคำนึงว่าเหมาะสมกับวัยโอกาสสถานที่สถานการณ์หรือ
เหตุการณ์ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2547
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2547) ให้หมายถึงการแต่งผมหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกายด้วย

การแต่งกายในระดับมัธยมศึกษา

1. เสื้อชายผ้าสีขาวย แบบคอเชิดแขนสั้นเสื้อหญิงผ้าสีขาวยแบบคอปกกะลาสีผูก
ด้วยผ้าผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกะลาสีสีดำหรือสีกรมท่าแขนสั้น
2. กางเกงผ้าสีดำสีน้ำเงินสีกรมท่าหรือสีกาเกีแบบสุภาพขาสั้น

3. กระโปรง ผ้าสีดำหรือสีกรมท่า แบบสุภาพพับเป็นจีบข้างละ 3 จีบ ทั้งด้านหน้าและด้านหลังยาวเพียงใต้เข่า

4. เข็มขัดชายหนังสีดำหรือสีน้ำตาลหัวเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

5. รองเท้าถุงเท้าชายรองเท้านั่งหรือผ้าใบสีดำหรือสีน้ำตาลแบบหุ้มส้นชนิดผูกถุงเท้า ส้นสีขาวหรือสีน้ำตาลหญิง รองเท้านั่งหรือผ้าใบสีดำแบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้าถุงเท้าสีขาว

สรุปได้ว่า การแต่งกาย หมายถึง การที่นักเรียนได้แต่งกายตามระเบียบโรงเรียน พนัสพิทยาคาร ได้แก่ การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียน เครื่องแบบพลศึกษา เครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารีด้วยความเรียบร้อย

จิตวิทยาวัยรุ่น

เด็กวัยรุ่นมีความต้องการในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (สุชา จันท์ธอม, 2541, หน้า 32 อ้างถึงใน รัตนดิฏาภรณ์ บัววิวัฒน์, 2551, หน้า 22)

1. เด็กทุกคนต้องการที่จะปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้นเพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการผลิตเครื่องอุปโภคบริโภค
2. เด็กทุกคนต้องการที่จะบำรุงรักษาสุขภาพให้ดีเพื่อให้มีร่างกายสมบูรณ์
3. เด็กทุกคนมีความต้องการที่จะเข้าถึงสิทธิหน้าที่ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย เพื่อจะได้ปฏิบัติตนให้เหมาะสมในการที่ตนเป็นสมาชิกของชุมชนและเป็นพลเมืองของประเทศและของโลก
4. เด็กทุกคนต้องการที่จะเข้าใจความสำคัญของครอบครัวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะนำความสุขมาสู่ครอบครัว
5. เด็กทุกคนต้องการทราบปัญหาเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับปัญหาชีวิตประจำวัน
6. เด็กทุกคนต้องการที่จะเข้าใจวิธีการทางวิทยาศาสตร์และความจริงทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของโลกและมนุษย์
7. เด็กทุกคนต้องการที่จะปรับปรุงความสามารถที่จะซาบซึ้งถึงคุณค่าของความสวยงาม ความไพเราะของวรรณคดีศิลปะดนตรีและธรรมชาติ
8. เด็กทุกคนมีความต้องการที่จะมีความสามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และรู้จักแบ่งเวลาให้พอเหมาะกับกิจกรรมของตน
9. เด็กทุกคนต้องการเคารพนับถือบุคคลอื่นและมีความสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นอย่างดี

10. เด็กทุกคนต้องการปรับปรุงความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นของตนตลอดจนสามารถอ่านและฟังได้อย่างเข้าใจ

11. เด็กทุกคนต้องการความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาและครูอาจารย์

12. เด็กทุกคนต้องการความปลอดภัยในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น

13. เด็กทุกคนต้องการความสำเร็จและมีชื่อเสียงในชีวิต

14. เด็กทุกคนต้องการให้ผู้ใหญ่สนใจและเห็นความสำคัญของตน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้นับว่าเป็นความต้องการในด้านต่าง ๆ ของเด็กและวัยรุ่นและเป็นแรงจูงใจที่จะนำไปสู่การกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งในทางที่สังคมยอมรับและไม่ยอมรับ พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็กแสดงออกมานี้เป็นการตอบสนองหรือบำบัดแรงจูงใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั่นเอง และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็กใช้แก้ปัญหาอันเกิดจากความต้องการของเด็กนี้บางครั้งก็นำไปสู่การพาลเถร โดยที่เด็กเองก็ไม่ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นแต่ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือด้วยความเขลาขาดการแนะนำที่ดี จึงทำให้เด็กประพฤติขัดต่อสังคมจนได้ชื่อว่าเป็นเด็กเถร

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหาสุขภาพจิตได้มากที่สุดไว้หนึ่งซึ่งแสดงออกเป็นปัญหาพฤติกรรมได้หลายประการเช่นคือ ไม่เชื่อฟัง ละเมิดกฎเกณฑ์กติกาต่าง ๆ มีแฟนและมีเพศสัมพันธ์ ใช้ยาเสพติด ทำผิดกฎหมายปัญหาพฤติกรรมบางอย่างมักเกิดขึ้นมานานจนทำให้การแก้ไข มักทำได้ยาก การป้องกันปัญหาจึงมีความจำเป็นและสำคัญมากกว่าการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว การป้องกันดังกล่าวควรเริ่มตั้งแต่การส่งเสริมสุขภาพจิตตั้งแต่เด็กเด็กที่มีพัฒนาการของบุคลิกภาพดีจะมีภูมิต้านทานโรคทางจิตเวชต่าง ๆ และช่วยป้องกันปัญหาสุขภาพจิตในวัยรุ่นได้อย่างมากเช่นกัน พ่อแม่และครูอาจารย์และผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กทั้งหลายจึงควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมสุขภาพจิตตั้งแต่เด็กจนถึงวัยรุ่นเป็นอย่างยิ่งนอกจากนี้สังคมและสิ่งแวดล้อมก็ควรมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กและวัยรุ่นเช่นเดียวกัน

ปัญหาของพ่อแม่ในการเลี้ยงดูวัยรุ่น

1. ขาดความรู้ความเข้าใจในพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นทั้งในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสภาพร่างกายการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ซึ่งวัยนี้มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงได้หลากหลายรูปแบบ ซึมเศร้าวิตกกังวลก้าวร้าว รวมทั้งอารมณ์ทางเพศ ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติรวมถึงการเปลี่ยนแปลงของจิตใจเนื่องจากมีความคิดอ่าน ได้ลึกซึ้งมากขึ้นสังเกตตนเองสิ่งแวดล้อมเพื่อน ๆ ทำให้วัยรุ่นต้องการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองในด้านต่าง ๆ รวมทั้งเกิดความต้องการเป็นอิสระ ติดกับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น อาจดูเหมือนเรียกร้องเอาแต่ใจตนเอง ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นยังไม่ค่อยรู้จักความพอดี ไม่รู้จักการประนีประนอมการผ่อนปรนบนพื้นฐานของขอบเขตที่เหมาะสมจะช่วยให้วัยรุ่นเรียนรู้ต่อไปได้ในแนวทางที่เหมาะสมเป็นต้น

2. ขาดการเตรียมตัวล่วงหน้าในการพัฒนาทักษะที่พ่อแม่จำเป็นต้องใช้ เมื่อลูกเข้าวัยรุ่น ทั้งนี้การเลี้ยงแบบที่พ่อแม่คอยให้ความช่วยเหลือมากเกินไปทำให้วัยรุ่น ไม่ช่วยตนเองหรืออาจรำคาญพ่อแม่หรือถ้าเลี้ยงแบบเข้มงวดก็เท่ากับการวัยรุ่นให้ห่างออกไปผู้ที่ฝึกฝนจึงจำเป็นต้องพัฒนารูปแบบเทคนิคในการฝึกฝนให้เหมาะสมตามวัย ทั้งนี้วัยรุ่นจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาตามวัยเพื่อเสริมพฤติกรรมที่จำเป็นเช่นการทำกิจกรรมเป็นกลุ่มกีฬางานอดิเรกการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามความรับผิดชอบ เป็นต้น

3. ขาดเป้าหมายในการเสริมพัฒนาการของวัยรุ่นในแนวกว้าง ๆ ซึ่งจะไปช่วยพัฒนาบุคลิกภาพพ่อแม่หลายคู่ ที่ไม่เข้าใจพยายามจะบีบบังคับเฉพาะในเรื่องการเรียนเท่านั้น โดยไม่ให้ความสำคัญที่จะพัฒนาวัยรุ่นในด้านอื่น ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพเป้าหมายของการฝึกฝนที่ส่งเสริมวัยรุ่นเพื่อให้เกิดพัฒนาการที่ดีในทุกด้านซึ่งจะส่งเสริมให้เป็นบุคลิกภาพที่ดีต่อไป

เทคนิคของพ่อแม่ที่เหมาะสมกับวัยรุ่น

1. รับฟังความคิดเห็นเหตุผลให้มองโลกในแง่ดีและหาข้อดีในความคิดและเหตุผลของวัยรุ่นทั้ง ๆ ที่อาจจะไม่ตรงกับความคิดเห็นและเหตุผลของพ่อแม่ก็ตาม
2. ส่งเสริมความคิดการตัดสินใจและพฤติกรรมที่ดีให้ชัดเจน
3. หลีกเลี่ยงการบังคับตรง ๆ โดยเสนอแนะทางออกแบบประนีประนอมโดยที่วัยรุ่นมีส่วนร่วม
4. เปิดโอกาสให้ทดลองหัดทำฝึกฝนจนเกิดทักษะภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสมและให้มีความรับผิดชอบต่อผลของการกระทำ
5. ยอมรับในข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดให้โอกาสแก้ตัวใหม่ภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสม
6. เพิ่มคุณภาพการสื่อสารสองทางในครอบครัวและเรียนรู้ที่จะทำความเข้าใจในความคิด ค่านิยมความชอบและอิทธิพลของกระแสสังคมวัยรุ่นเพื่อจะส่งเสริมทำให้การสื่อสารกับวัยรุ่นง่ายขึ้น

เทคนิคของพ่อแม่ที่ไม่เหมาะสมกับวัยรุ่น

1. จู้จี้บ่นจุกจิกจ้องจับผิด
2. ไม่รับฟังเหตุผลหรือทำถ้าฟังแต่ไม่ใส่ใจยึดความคิดเห็นของผู้ใหญ่เพราะเห็นว่าสำคัญกว่ามีประสบการณ์มากกว่า
3. ใช้อำนาจบังคับตรง ๆ
4. ลงโทษรุนแรงหรือทำให้อับอายเสียหน้าหรือประจานความผิดหรือความคิดเห็นที่อาจไม่ดีเท่าไร ต่อหน้าคนอื่นทำให้เกิดความรู้สึกอับอาย

5. ลงโทษไม่รู้จักรับผิดถึงความผิดเดิม ๆ ซ้ำซากหรือฝังใจในความผิดพลาดว่าจะทำผิดซ้ำอีก

การที่พ่อแม่เรียนรู้และสามารถปรับตัวต่อเทคนิควิธีการที่จะใช้ให้เหมาะสมกับวัยของวัยรุ่นเพิ่มคุณภาพการสื่อสารรวมทั้งคาดหวังความรับผิดชอบจากวัยรุ่นภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น มีความรักให้โอกาสฝึกฝนทั้งหมดที่กล่าวมาจะช่วยทำให้พ่อแม่พัฒนาวัยรุ่นให้อยู่ในทิศทางที่เหมาะสมและวัยรุ่นเองก็สามารถใช้พลังที่มีอยู่มาก มาพัฒนาความสามารถของตนเองต่อไปและสามารถแก้ปัญหาอุปสรรคในทางที่สร้างสรรค์ (พนม เกตุมาน, 2550, หน้า 1)

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงมีการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งในทางที่สังคมยอมรับและไม่ยอมรับบางครั้งเด็กแสดงพฤติกรรมรุนแรงจนเป็นปัญหาสังคมพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เด็กแสดงออกมาบุคคลรอบข้างต้องพยายามทำความเข้าใจให้ความรักเพราะเด็กในวัยนี้ต้องการความรักจากคนรอบข้างต้องการการยอมรับจากบุคคลต่าง ๆ ผู้ปกครองครูและผู้เกี่ยวข้องต้องช่วยกันแก้ไขพฤติกรรมเหล่านั้น

แนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน

โคลเบอร์ก (Kohlberg, 1976, pp. 32 - 34) อาศัยทฤษฎีของ Piaget เป็นพื้นฐานในการศึกษาค้นคว้า ทฤษฎีของ Kohlberg เป็นทฤษฎีตามแนวคิดพัฒนาการทางสติปัญญาของการศึกษา พัฒนาการทางจริยธรรม ได้แบ่งพัฒนาการออกเป็น 3 ระดับ และแต่ละระดับแบ่งออกได้เป็น 2 ชั้น ดังนี้

1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (Pre conventional level) เป็นพัฒนาการของเด็กวัย 2 - 10 ขวบ เด็กวัยนี้จะใช้การลงโทษ และรางวัลเป็นการตัดสินความถูกความผิด เป็นวัยเชื่อผู้ใหญ่ ความสนใจจะอยู่ที่ตนเอง ไม่เข้าใจในระเบียบแบบแผน หรือกฎเกณฑ์ทางสังคม พัฒนาการของเด็กวัยนี้มี 2 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 เป็นชั้นการให้การลงโทษเป็นเหตุผลของการตัดสิน เป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 2 - 7 ปี เป็นชั้นหลบหลีกการถูกลงโทษ เด็กจะทำตามกฎเกณฑ์ หรือคำสั่งของผู้ใหญ่ เพราะกลัวการลงโทษ

ชั้นที่ 2 เป็นชั้นการแสวงหารางวัล ชั้นนี้เด็กจะทำดีตามคำสั่งและกฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการ เป็นขั้นตอนการให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทนมาตัดสินในการประพฤติปฏิบัติ เช่น เด็กทำดีเพราะต้องการการได้รับคำชมเชย หรือได้รับรางวัลอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นการตอบแทน

2. ระดับตามกฎเกณฑ์ (Conventional level) เป็นพัฒนาการของเด็กวัย 10 - 16 ขวบ พัฒนาการทางจริยธรรมระดับนี้ จะยึดถือกฎเกณฑ์ของสังคม หรือของกลุ่ม ไม่อยากทำความผิด เพราะต้องการให้กลุ่มหรือสังคมยอมรับ หรือทำให้ตนเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม วัยนี้เป็นวัยที่ยึดบุคคลที่ตนรักเป็นแบบฉบับหรือระเบียบของกลุ่มเป็นเกณฑ์ แบ่งออกเป็น 2 ชั้น ต่อเนื่องจาก 2 ชั้นแรก คือ

ชั้นที่ 3 ชั้นนี้ใช้การยอมรับของสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ ชั้นนี้เด็กจะทำตามความเห็นชอบของกลุ่ม ทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม หรือตามแบบฉบับของสังคม เพื่อต้องการการยอมรับของกลุ่ม หรือสังคม ระยะเวลาเด็กจะมีอายุระหว่าง 10 - 13 ปี เป็นชั้นการทำตามผู้อื่นที่เห็นชอบ

ชั้นที่ 4 ชั้นนี้ใช้ระเบียบแบบแผน หรือกฎเกณฑ์ของสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ ระยะเวลาเด็กจะมีอายุระหว่าง 13 - 16 ปี เป็นชั้นทำตามหน้าที่ของสังคม เด็กจะใช้กฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของสังคมมาเป็นเกณฑ์ในการดำเนินชีวิต และจะปฏิบัติหน้าที่ตามค่านิยม และกฎเกณฑ์ของกลุ่ม หรือของสังคม เพื่อความเป็นสมาชิกของกลุ่ม หรือสังคมนั้น เด็กวัยนี้จะทำหน้าที่เพื่อประโยชน์ของกลุ่ม

3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์ (Post conventional level) เป็นระยะที่เด็กมีอายุ 16 ปีขึ้นไป ระดับนี้บุคคลจะเข้าใจค่านิยม คุณค่าทางจริยธรรม และหลักเกณฑ์ที่นำไปใช้ในสังคม จะนำความเข้าใจเหล่านี้ไปใช้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้อง การพิจารณาความคิด ความชั่ว จะพิจารณาได้อย่างลุ่มลึก และมีเหตุผล ไม่ยึดหลักเกณฑ์ตายตัว และไม่ยึดตัวบุคคล หรือค่านิยมเฉพาะกลุ่ม จริยธรรมระดับนี้ จึงเป็นจริยธรรมที่แยกออกจากกฎเกณฑ์ และการคาดหวังจากคนอื่น แต่จะใช้ความคิดตรรกะตรงซังใจ เป็นแนวทางการเลือกการประพฤติปฏิบัติ แบ่งออกได้เป็น 2 ชั้น ต่อเนื่องจาก 4 ชั้นแรก ตามลำดับ ดังนี้

ชั้นที่ 5 ชั้นนี้ใช้สัญญาสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ เป็นชั้นที่เลือกการกระทำ โดยมีเหตุผล นำค่านิยมของสังคม สภาพการณ์ สิทธิ และหน้าที่ ตลอดจนกฎเกณฑ์ที่มีเหตุผลที่คนส่วนใหญ่ยอมรับมาเป็นเหตุผลในการตัดสินใจการกระทำ โดยไม่ขัดต่อสิทธิอันพึงมีพึงได้ของผู้คน หรือหมู่มา และสามารถควบคุมบังคับใจเองได้ พัฒนาการทางจริยธรรมชั้นนี้จะเป็นวัยรุ่นตอนปลาย อายุ 16 ปีขึ้นไป จะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และการกระทำจะคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นชั้นการกระทำโดยไม่ขัดต่อสิทธิของผู้อื่น

ชั้นที่ 6 ชั้นนี้ใช้หลักการจริยธรรมสากลเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ พัฒนาการทางจริยธรรมในชั้นนี้จะพบในผู้ใหญ่ที่มีความรู้ และประสบการณ์อย่างกว้างขวางในสังคม มีวัฒนธรรมอันดีงาม และมีความเจริญทางสติปัญญา ชั้นนี้ใช้หลักการจริยธรรมสากลเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ เป็นชั้นสูงสุดของเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคล เป็นชั้นนำความรู้สากลที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ คำนึงถึงความถูกต้อง

มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม บุคคลที่จะพัฒนาจริยธรรมถึงขั้นนี้จะมีอุดมคติเป็นคุณธรรมประจำใจ มีความละเอียดต่อการทำชั่ว คือ มีธรรม ได้แก่ หิริ โอตตัปปะ แม้ว่าจะไม่มีใครเห็นก็ไม่ทำผิด คือ ไม่ทำผิดทั้งที่ลับ และที่แจ้ง หรือแม้แต่มีโอกาสก็ไม่ทำผิด เป็นขั้นการยอมรับคุณค่าของมนุษย์ ไม่ดูถูกเหยียดหยามคนอื่น

กระทรวงศึกษาธิการ (2547, หน้า 13) กล่าวถึง การเสริมแรง และการลงโทษ ว่าเป็นวิธีการปรับพฤติกรรม ถ้าต้องการให้เกิดพฤติกรรมใดก็ใช้วิธีการเสริมแรง และถ้าไม่ต้องการให้เกิดพฤติกรรมใดก็ใช้วิธีการลงโทษ โดยมีขั้นตอนการปรับพฤติกรรมโดยใช้กิจกรรม มีดังต่อไปนี้

1. กำหนดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
2. สำรวจกิจกรรมที่แต่ละคนสนใจ เพื่อจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ

มีความสุข และเกิดความสำเร็จ

3. กำหนดตัวเสริมแรง
4. เสริมความมั่นใจบ่อย ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2542, หน้า 12) ได้แนะแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย
2. ให้โอกาสเด็กริเริ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระ
3. สนับสนุนให้เด็กมีโอกาสดิ และตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล
4. เปิดโอกาสให้เด็กช่วยกันสร้างข้อตกลง
5. แสดงความชื่นชมเมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อตกลง ให้กำลังใจ และช่วยเหลือเด็กที่ยัง

ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลง

6. ทบทวนสิ่งที่เด็กได้กระทำ โดยมีการถาม หรือชมเชย

จากทฤษฎีการสร้างวินัยนั้น สรุปได้ว่า การให้เด็กมีวินัยจะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยเฉพาะการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา จะเป็นการพัฒนาให้เด็กมีระเบียบวินัยที่ดีได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งผู้บริหารครูอาจารย์ บิดามารดา ผู้ปกครอง จะต้องให้การดูแล อบรม ให้ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีในการสร้างวินัยในตนเอง โดยสอดแทรกในทุกกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่เหมาะสม ดึงดูด ให้เด็กได้ประพฤติปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยตัวแปรที่ต้องการศึกษา คือ เพศระดับชั้นและแผนการเรียน ดังนี้

เพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเอง เนื่องจากนักเรียนหญิงมีลักษณะเป็นคนเรียบร้อยมีความละเอียดอ่อนส่วนนักเรียนชายมีลักษณะเป็นคนที่มีความคิดว่าง่าย จึงเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินงานและการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนการแสดงออกมามีความแตกต่างกับเพศชายการตอบสนองทางสังคมที่ต่างกัน เพศหญิงมีความสุภาพเก็บตัวมีความสามารถในการควบคุมกิริยาได้ดีกว่าเพศชายนิสัยใจคอการแสดงความคิดเห็นการควบคุมอารมณ์อื่น ๆ มีความแตกต่างกัน (กันยา สุวรรณแสง, 2536, หน้า 75 - 77) สอดคล้องกับวิจัยของนัฐพล นพแก้ว (2550, หน้า 47) ที่ศึกษาเรื่องการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต พบว่าการมีวินัยในตนเองของนักเรียนการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต จำแนกตามเพศ โดยเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่าเพศชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีว (Chiu, 1975, p. 69) ได้ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาครู ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดียนา ในด้านปัญหาระเบียบวินัยนักเรียน พบว่า ปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเกิดกับเด็กผู้ชายร้อยละ 56 เด็กผู้หญิงร้อยละ 8 อีกร้อยละ 35 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งหญิงและชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ โจนส์ (Jones, 1954, p. 781) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิงวัยรุ่น และไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงกฎนั้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รูสบี และฟอสเตอร์ (Rusby Taylor & Foster, 2007, p. 71) ได้ศึกษาการใช้บันทึกอ้างอิงทางวินัยของโรงเรียน ซึ่งมีประโยชน์ต่อการตรวจสอบและติดตามปัญหาพฤติกรรมตั้งแต่เนิ่น ๆ เพื่อนำไปสู่การป้องกันปัญหาในโรงเรียน โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในเกรดหนึ่งที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาเรื่องพฤติกรรมจำนวน 186 คน และนักเรียนเกรดหนึ่งทั่วไปจาก 20 โรงเรียน จำนวน 531 คน ผลการศึกษา พบว่า บันทึกอ้างอิงทางวินัยส่วนใหญ่เป็นเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมการพักการเรียน โดยนักเรียนชายที่มีความเสี่ยงมีแนวโน้มที่จะได้รับการบันทึกอ้างอิงทางวินัยมากกว่านักเรียนหญิง นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างสูงระหว่างโรงเรียน ซึ่งจากการใช้โมเดลตรวจสอบระดับตัวแปรในโรงเรียนพบว่า นักเรียนในโรงเรียนที่มีระบบติดตามการบันทึกอ้างอิงทางวินัย มีแนวโน้มที่จะมีปัญห

พฤติกรรมน้อย ในขณะที่โรงเรียนที่มีนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยได้ต่ำมาก และโรงเรียนที่มีการจัดจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมาก มีแนวโน้มที่นักเรียนจะมีปัญหาพฤติกรรมมากขึ้น

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยนักเรียน มีผู้วิจัยหลายท่านที่พบว่า เพศของนักเรียนมีผลต่อวินัยนักเรียน เพศจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำการศึกษเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จึงนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

ระดับชั้น เป็นตัวแปรผลต่อวินัยนักเรียน เพราะระดับชั้นของนักเรียนเป็นตัวบ่งชี้ถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ชัดเจนของนักเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปตามวัย โดยได้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยนักเรียน มีผู้วิจัยหลายท่านที่พบว่าระดับชั้นของนักเรียนมีผลต่อวินัยนักเรียน โดยลิตเติล สตีเวน และอัลคิน - ลิตเติลแองเจลีค (Littlen & Akin - Little Angeleque, 2008, p. 227) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการชั้นเรียน โดยกล่าวว่า การจัดการชั้นเรียนเกี่ยวข้องกับวินัย การควบคุมและสิ่งอื่น ๆ ที่ช่วยในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน อย่างไรก็ตาม การจัดการชั้นเรียนนั้นไม่เพียงพอ แต่เป็นการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการป้องกันปัญหาโดยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพฤติกรรมที่เหมาะสม ความสามารถในการจัดการของครูมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมของนักเรียน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการจัดการชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยการเก็บข้อมูลจากครูประจำการจำนวน 156 คน ในด้านการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง กฎระเบียบของชั้นเรียนและการจัดการชั้นเรียน ผลการศึกษาโดยรวมจากรายงานของครูประจำการ พบว่า ครูมีการใช้กระบวนการจัดการชั้นเรียนที่เหมาะสมในควมถี่ที่สูง อย่างไรก็ตามจากรายงานจะพบว่า การลงโทษทางร่างกายได้ขัดแย้งกับผลการวิจัย เนื่องจากการลงโทษทางร่างกายนั้นขาดประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมของครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ สัตยญา มีชัย (2549, หน้า 61) ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ผลการเปรียบเทียบการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้นต่างกัน พบว่า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวินัยในตนเองโดยรวมสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิสักดิ์ ธีระวิทย์ (2550, หน้า 43) ได้ทำการศึกษาปัญหาความมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่าความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนศรีราชา ที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมวินัยที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยนักเรียน มีผู้วิจัยหลายท่านที่พบว่า ระดับชั้นของนักเรียนมีผลต่อวินัยนักเรียน ระดับชั้นจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำการศึกษเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จึงนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

แผนการเรียนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญอีกตัวแปรหนึ่งเพราะแสดงถึงทัศนคติที่แตกต่างกันของผู้เรียน โดยได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ภาษา - คณิตศาสตร์และห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษซึ่งแต่ละระดับชั้นนักเรียนมีคุณลักษณะแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมการเรียนและการจัดการเรียนการสอนจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยนักเรียน มีผู้วิจัยหลายท่านที่พบว่าระดับชั้นของนักเรียนมีผลต่อวินัยนักเรียน โดย พวงพกา แซ่ตัน (2554) ได้ทำการศึกษาวินัยของนักเรียน โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัยพบว่าการเปรียบเทียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวดี โพธิ์ทิพย์ (2547) ศึกษาความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในระดับค่อนข้างสูง และการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยนักเรียน มีผู้วิจัยหลายท่านที่พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนมีผลต่อวินัยนักเรียน แผนการเรียนจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำการศึกษเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จึงนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 งานวิจัยที่มีลักษณะใกล้เคียงดังนี้

ดิเรก รื่นเริง (2542) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาการบริหาร โครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ พบว่าผู้บริหารทั้งในเขตเมืองและนอกเมืองมีปัญหาการบริหาร โครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านการกระตุ้นและส่งเสริมให้ปฏิบัติตาม ซึ่งระดับของปัญหาอยู่ในระดับมากรองลงมา คือด้านการวางแผน และ

ผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการที่อยู่ในเขตเมืองและนอกเมืองมีปัญหาในการบริหารโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนไม่แตกต่างกัน

จรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า นักเรียนทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย ไม่แต่งเครื่องแบบตามวันเรียนวิชานั้น มีสาเหตุจากการไม่พอใจชุดที่โรงเรียนแจกให้ การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็น ครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิม

อนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านการแต่งกาย ตักเตือนทุกครั้งเมื่อพบเห็นนักเรียนกระทำผิดด้านการแต่งกาย ครูปกครองเข้มงวดมากขึ้น ด้านความประพฤติ การกวดขันความประพฤติทั้งภายนอกและภายใน ควรให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนแสดงออก

ชูพงศ์ สุขรัตน์ (2546) ได้ทำการศึกษาจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี พบว่า องค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความอดทน อยู่ในระดับสูง จำแนกตามเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐวดี โพธิ์ทิพย์ (2547) ได้ศึกษาความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาเขตตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง และการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนอาชีพของผู้ปกครองที่แตกต่างกันมีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สังคม วงศ์พินิจ (2548) ได้ศึกษาปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนทัฬหะวิทยาพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้วเขต 2 ปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง และระดับชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยภาพรวมมีปัญหาในระดับน้อย ความประพฤติมีปัญหาในระดับปานกลาง ด้านการปฏิบัติตนมีปัญหาในระดับน้อย และด้านการแต่งกายมีปัญหาในระดับน้อย

งานวิจัยต่างประเทศ

ชิว (Chiu, 1975) ได้ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาครูซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดียนา ในด้านปัญหาระเบียบวินัยนักเรียน พบว่าปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเกิดกับเด็กผู้ชายร้อยละ 56 เด็กผู้หญิงร้อยละ 8 อีกร้อยละ 35 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งชายและหญิง

ไรซ์ (Rice, 1981) แห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความเข้าใจต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ครูและผู้บริหารโรงเรียน พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญที่สุดเกี่ยวกับวินัย คือ การขาดแคลนความสนใจของนักเรียนในเรื่องวินัย ความเกียจคร้าน และการติดยาเสพติด

ลิทเทรลล์ (Litterell, 1981) แห่งมหาวิทยาลัยมิสซูรี โคลัมเบีย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรม และวินัยของนักเรียน ว่า ห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการควบคุมนักเรียนอย่างเคร่งครัด จะไม่มีผลแท้จริงต่อการมีวินัยของนักเรียน นักเรียนจะชอบครูที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนมากกว่า ครูที่ควบคุมนักเรียนให้อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มีผลแตกต่างกันระหว่างครูที่ช่วยเหลือนักเรียน และครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและในเรื่องการดูแลความประพฤติ นักเรียน ปรากฏว่า ครูที่ละเลยกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมากจะไม่มีผลต่อการรักษาวินัยนักเรียน

ดินกินส์ (DimKins, 1982) ได้ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนและมาตรการในการแก้ไขในโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนียตอนใต้ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาทางวินัยของนักเรียนที่พบเห็นบ่อยที่สุด คือ การขาดเรียน การหนีชั่วโมง ไม่เคารพผู้บริหาร โรงเรียนและครู สูบบุหรี่ พุดจาหายบคาย แสดงกริยาไม่สุภาพ และการทะเลาะวิวาท สำหรับมาตรการในการแก้ไขนั้น พบว่า วิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การพักการเรียน และการไล่ออก นอกจากนี้วิธีอื่นที่รองลงมา ได้แก่ กักบริเวณในโรงเรียน การหน่วงเหนี่ยวให้อยู่ในโรงเรียนหลังเลิกเรียน การเขียนดี และ การมอบหมายงานให้ทำเป็นต้น

แมคมุลเลน (McMullen, 1985) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัย และระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเมือง เพื่อเน้นการพัฒนาวัยรุ่น พบว่า ปัญหาทางวินัยส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมของนักเรียน เพราะนักเรียนต้องการสิ่งแวดล้อมที่ยืดหยุ่นได้

รูสบี และฟอสเทอร์ (Rusby & Forter, 2007) ได้ศึกษาการใช้บันทึกอ้างอิงทางวินัยของโรงเรียน (SDRs) ซึ่งมีประโยชน์ต่อการตรวจสอบและติดตามปัญหาพฤติกรรมตั้งแต่เนิน ๆ เพื่อนำไปสู่การป้องกันปัญหาในโรงเรียน โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในเกรดหนึ่งที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาเรื่องพฤติกรรมจำนวน 186 คนและนักเรียนเกรดหนึ่งทั่วไปจาก 20 โรงเรียน จำนวน 531 คน ผลการศึกษา พบว่า บันทึกอ้างอิงทางวินัยส่วนใหญ่เป็นเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมการพักการเรียน โดยนักเรียนชายและนักเรียนที่มีความเสี่ยงมีแนวโน้มที่จะได้รับการบันทึกอ้างอิงทางวินัยมากกว่านักเรียนหญิงและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั่วไป นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างสูงระหว่างโรงเรียน ซึ่งจากการใช้โมเดลตรวจสอบระดับตัวแปรในโรงเรียน พบว่านักเรียนในโรงเรียนที่มีระบบติดตามบันทึกอ้างอิงทางวินัยมีแนวโน้มที่จะมี

พฤติกรรมน้อย ในขณะที่โรงเรียนที่มีนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า และโรงเรียนที่มีการจัดจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนมาก มีแนวโน้มที่นักเรียนจะมีปัญหาพฤติกรรมมากขึ้น ดังนั้นในการศึกษาการบันทึกอ้างอิงทางวินัยผู้ศึกษาจึงควรศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ของโรงเรียนด้วย ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ศึกษาจะใช้บันทึกอ้างอิงทางวินัยในการตรวจสอบติดตามปัญหาพฤติกรรมหรือใช้ในการวางแผนและประเมินการดำเนินงานด้านวินัยก็ตาม

ริสเซอร์ (Rischer, 2008) ได้กล่าวปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับวินัยการจัดการและการควบคุมชั้นเรียนว่า การที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนจะประสบความสำเร็จนั้น ครูต้องการอาศัยการจัดการชั้นเรียนก่อนเป็นอันดับแรก และการสอนตามมาเป็นอันดับต่อไป ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีจุดอ่อนแตกต่างกัน เช่น การอยู่กับพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว การใช้สารเสพติด ความรุนแรงทางร่างกาย ตลอดจนการถูกกดขี่ข่มเหงทางเพศ ดังนั้นหน้าที่ของครูจึงควรที่จะหาจุดอ่อนดังกล่าวให้พบเพื่อเปลี่ยนไปสู่จุดแข็ง นั่นคือการเพิ่มความมั่นใจและความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้เสนอยุทธศาสตร์ทั้งห้าประการในการจัดการชั้นเรียน กล่าวคือมีความมั่นใจ มีความรู้ และเข้าใจเกี่ยวกับตัวผู้เรียน วางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้า เตรียมรับมือกับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน และรักษาความสอดคล้องของวินัยในชั้นเรียนและการจัดการชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง

ลาสัน จิม (LarsonJim, 1998) ได้ศึกษาการจัดการของโรงเรียนด้านการศึกษาด้านบริการทางด้านจิตวิทยาในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งจัดได้ว่าเป็นความท้าทายในเบื้องต้น และเป็นโอกาสสำหรับการนำความเป็นผู้นำไปสู่การปฏิบัติ โดยผู้วิจัยได้นำนศึกษาบทบาทของนักจิตวิทยา การให้คำปรึกษาในโรงเรียนในด้านของการประเมิน และการปรับโครงสร้างกระบวนการทางวินัยในโรงเรียนให้มีประสิทธิผล และใช้กระบวนการดังกล่าวกับนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูง นักจิตวิทยาในโรงเรียนถูกกระตุ้นให้นำจุดเน้นด้านการป้องกัน ความรู้ความเข้าใจเรื่องกฎระเบียบ และพัฒนาการวัยผู้ใหญ่ ไปใช้ในการออกแบบการจัดการด้านวินัยในโรงเรียนให้มีประสิทธิผล ตลอดจนการจัดโครงสร้างการจัดการพฤติกรรมในชั้นเรียน

ลิตเติล สตีเวน และอัลคิน - ลิตเติลแอนเจเลก (LittleSteven & Akin - Little Angeleque, 2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการชั้นเรียน (Classroommanagement: CRM) โดยกล่าวว่า การจัดการชั้นเรียนเกี่ยวข้องกับวินัย การควบคุมและสิ่งอื่น ๆ ที่ช่วยในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน อย่างไรก็ตามการจัดการชั้นเรียนนั้นไม่เพียง แต่เป็นการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังรวมถึงการป้องกันปัญหา โดยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้และพฤติกรรมที่เหมาะสม ความสามารถในการจัดการของครูมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในทุก ๆ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการจัดการชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยการเก็บข้อมูลจากครู

ประจำการ จำนวน 156 คน ในด้านการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง ภาวะเบี่ยงของชั้นเรียน และการจัดการชั้นเรียน ผลการศึกษาโดยรวมจากรายงานของครูประจำการ พบว่า ครูมีการใช้กระบวนการจัดการชั้นเรียนที่เหมาะสมในควมดีที่สูง อย่างไรก็ตามจากรายงานจะพบว่าการลงโทษทางร่างกายได้ขัดแย้งกับผลการวิจัยเนื่องจากการลงโทษทางร่างกายนั้นขาดประสิทธิผล นอกจากนี้ผลการวิจัยยังได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมของครู และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ตลอดจนเป็นการลดช่องว่างระหว่างการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best practice) กับการปฏิบัติจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียน ผู้บริหารควรจัดระบบการบริหารที่ส่งเสริมวินัยให้กับนักเรียน ครูควรปรับเทคนิคให้เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน ได้แก่ ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติจำแนก เพศ ระดับชั้นและแผนการเรียนแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง นักเรียน และผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรจะร่วมมือ เพื่อหาทางแก้ไขเพื่อให้เยาวชนของชาติมีระเบียบวินัย และเป็นคนดีของสังคมต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียน
พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ซึ่งมี
วิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษากับประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาปัญหาและแนวทางการ
พัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 18 ดังนี้

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต18 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2,955 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ปีการศึกษา 2561 โดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน
(Krejcie & Morgan, 1970, pp. 608 - 610) ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทั้งสิ้น 352 คน
จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) จำแนกตามระดับชั้น ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ระดับชั้น	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มัธยมศึกษาปีที่ 1	457	54
มัธยมศึกษาปีที่ 2	545	65
มัธยมศึกษาปีที่ 3	544	65
มัธยมศึกษาปีที่ 4	487	58
มัธยมศึกษาปีที่ 5	467	56
มัธยมศึกษาปีที่ 6	455	54
รวม	2,955	352

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยศึกษาแบบสอบถามเชิงพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงพัฒนาจากสุปราณี สุวรรณฉวี (2554, หน้า 77 - 82) และพรรณรุจี สะอาด (2558, หน้า 98 - 104) มาพัฒนาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามเรื่องการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และแผนการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการแต่งกายและด้านความประพฤติ

ลักษณะแบบสอบถามมีลักษณะแบบสอบถามประมาณค่า (Rating & scales) 5 ระดับ โดยกำหนดให้ห้าหน้าคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียน
พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาและ
แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

2. กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยด้วยการประมวลความรู้แล้วร่างเครื่องมือให้ครอบคลุม
วิสัยทัศน์นักเรียนทั้ง 2 ด้าน

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเสนอต่อที่ปรึกษางานนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
และรับฟังข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงต่อไป

4. นำแบบสอบถามที่สร้างไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง
เชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์
(Index of objective congruence: IOC) แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ หาค่าดัชนี
ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (Index of objective
congruence: IOC) โดยเกณฑ์การตัดสิน IOC ที่มีค่าตั้งแต่ .67 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามนั้น
วัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย

4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจริญวิษณุ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สมพงษ์ธรรม

มหาวิทยาลัยราชธานี

4.2 นางสาวธีรนาถ แก้วทวย

รองผู้อำนวยการ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18

4.3 นายอัมพร อิศสารักษ์

ผู้อำนวยการ โรงเรียนพนัสพิทยาคาร

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18

5. นำแบบสอบถาม เสนอประธานที่ปรึกษางานนิพนธ์และคณะกรรมการผู้ควบคุม
งานนิพนธ์ แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
จำนวน 30 คน

6. นำข้อมูลจากการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item discrimination power) โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item - correlation) พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง .37 - .77

7. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และความสอดคล้องภายในของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990, pp. 202 - 204) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่น .95

8. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและมีความสมบูรณ์เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามวิธีการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามไปยัง โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 352 ฉบับ แล้วเก็บรวบรวมคืนด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามทั้งหมด 352 กลับคืนครบจำนวน คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

4. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุดภายหลังการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบทดสอบที่ได้รับคืน โดยคัดเลือกเฉพาะฉบับที่มีความสมบูรณ์นำมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

1. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละขั้นของแบบสอบถามที่เกี่ยวกับปัญหาวิจัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

2. การแปลความหมายคะแนน ได้กำหนดเกณฑ์ความหมายของคะแนนเฉลี่ยของคำตอบโดยแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 23 - 24) และแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

- 4.51 - 5.00 หมายถึง ปัญหาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.51 - 4.50 หมายถึง ปัญหาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับมาก
- 2.51 - 3.50 หมายถึง ปัญหาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.51 - 2.50 หมายถึง ปัญหาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 - 1.50 หมายถึง ปัญหาวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อยมาก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
2. การศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
3. การเปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ และระดับชั้น โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test)
4. วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA)
5. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 นำมาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเริ่มจากการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและลำดับขั้นตอนการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันในการเสนอผลการวิเคราะห์และแปลความหมาย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ย
SD	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน ค่าสถิติการแจกแจงเอฟ (F -Distribution)
t	แทน ค่าสถิติการแจกแจงที (t -Distribution)
p	แทน ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับนัยสำคัญ (Probability)
MS	แทน ค่าความแปรปรวน (Mean square)
SS	แทน ค่าผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง (Sum of squares)
df	แทน ระดับขั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนบุคคล ต่อปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และแผนการเรียน

ตอนที่ 4 แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล ต่อปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ดังตารางที่ 2 - 4

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	n = 352	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	98	27.80
หญิง	254	72.20
รวม	352	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 98 คน คิดเป็น ร้อยละ 27.80 และเพศหญิง จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 72.20

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้น

ระดับชั้น	n = 352	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	184	52.30
มัธยมศึกษาตอนปลาย	168	47.70
รวม	352	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 52.30 และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 47.70

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแผนการเรียน

แผนการเรียน	n = 352	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์	110	31.30
ภาษา - คณิตศาสตร์	172	48.90
ห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	70	19.90
รวม	352	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 31.30 แผนการเรียนภาษา - คณิตศาสตร์จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 48.90 และแผนการเรียนห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 19.90

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาวิตกของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ดังตารางที่ 5 - 7

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิตกของนักเรียน
โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 18 โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาวิตกของนักเรียน	<i>n</i> = 352		ระดับ	อันดับ
	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ด้านการแต่งกาย	1.68	0.42	น้อย	2
2. ด้านความประพฤติ	1.74	0.48	น้อย	1
รวม	1.71	0.42	น้อย	

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยปัญหาวิตกของนักเรียน โรงเรียน
พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและ
รายด้าน อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณารายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้
ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียน
 พณิชยการจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
 ด้านการแต่งกาย โดยรวมและรายชื่อ

ปัญหาวิสัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย	$n = 352$		ระดับ	อันดับ
	\bar{X}	SD		
1. นักเรียนสวมเสื้อนักเรียนคับ แน่น หรือหลวมจนเกินไป	1.70	0.83	น้อย	7
2. นักเรียนใส่กระโปรงหรือกางเกงผิดระเบียบของโรงเรียน	1.66	0.79	น้อย	9
3. นักเรียนใส่ชุดพละไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.71	0.75	น้อย	5
4. นักเรียนใส่ถุงเท้าสีขาวหรือสีอื่นจนเกินไป ผิดระเบียบของโรงเรียน	1.76	0.76	น้อย	2
5. นักเรียนไม่ใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ นำมาเย็บหรือปักติดเสื้อ	1.68	0.80	น้อย	8
6. นักเรียนแต่งเครื่องแบบโดยไม่คาดเข็มขัดตามที่โรงเรียนกำหนด	1.57	0.74	น้อย	12
7. นักเรียนไว้ทรงผมไม่ตรงกับระเบียบของโรงเรียน	1.81	0.70	น้อย	1
8. นักเรียนสวมรองเท้าโดยการเหยียบส้นรองเท้า	1.70	0.76	น้อย	6
9. นักเรียนไว้เล็บยาวตามแฟชั่น	1.75	0.80	น้อย	3
10. นักเรียนสวมรองเท้าแตะไปโรงเรียน	1.57	0.73	น้อย	11
11. นักเรียนใส่น้ำมันจัดแต่งทรงผม	1.63	0.79	น้อย	10
12. นักเรียนย้อมสีผมแฟชั่นมาโรงเรียน	1.52	0.70	น้อย	13
13. นักเรียนสวมใส่เครื่องประดับนอกเหนือจากที่โรงเรียนอนุญาตตามระเบียบ	1.72	0.68	น้อย	4
รวม	1.68	0.42	น้อย	

จากตารางที่ 6 ปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพณิชยการจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย โดยรวมและรายชื่อ อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนไว้ทรงผมไม่ตรงกับระเบียบของโรงเรียนนักเรียนใส่ถุงเท้าสีขาวหรือสีอื่นจนเกินไป ผิดระเบียบของโรงเรียน และนักเรียนไว้เล็บยาวตามแฟชั่นส่วนลำดับสุดท้ายคือ นักเรียนย้อมสีผมแฟชั่นมาโรงเรียน

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียนโรงเรียน
 พณิชยการจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
 ด้านความประพฤติ โดยรวมและรายข้อ

ปัญหาวิสัยของนักเรียนด้านความประพฤติ	<i>n</i> = 352		ระดับ	อันดับ
	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. นักเรียนมาโรงเรียนสาย	1.74	0.75	น้อย	6
2. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเข้าแถวหน้าเสาธง	1.75	0.82	น้อย	5
3. นักเรียนเข้าห้องเรียนไม่ทันเวลา	1.64	0.76	น้อย	18
4. นักเรียนหลบหนีการเข้าเรียน	1.74	0.82	น้อย	9
5. นักเรียนไม่ส่งงานที่ครูมอบหมายตามเวลาที่กำหนด	1.74	0.81	น้อย	8
6. นักเรียนหลีกเลี่ยงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนด	1.66	0.76	น้อย	16
7. นักเรียนนักเรียนมีพฤติกรรมด้านชู้สาวในโรงเรียน	1.69	0.80	น้อย	14
8. นักเรียนนำสื่อลามกมาในโรงเรียน	1.71	0.74	น้อย	11
9. นักเรียนเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน	1.78	0.80	น้อย	2
10. นักเรียนสูบบุหรี่ในโรงเรียน	1.52	0.84	น้อย	19
11. นักเรียนดื่มสุราในโรงเรียน	1.51	0.81	น้อย	21
12. นักเรียนเล่นการพนันในโรงเรียน	1.51	0.78	น้อย	20
13. นักเรียนติดเกมคอมพิวเตอร์จนมีผลกระทบต่อการศึกษา	1.76	0.84	น้อย	4
14. นักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อครู	1.69	0.79	น้อย	13
15. นักเรียนคุยหรือเล่นกันในขณะที่ครูกำลังสอน	1.70	0.79	น้อย	12
16. นักเรียนส่งเสียงรบกวนในขณะที่ห้องอื่นกำลังเรียน	1.74	0.80	น้อย	7
17. นักเรียนนอนหลับในห้องเรียน	1.78	0.81	น้อย	3
18. นักเรียนทุจริตในการสอบ	1.68	0.82	น้อย	15
19. นักเรียนนำขนมมารับประทานในห้องเรียน	1.73	0.85	น้อย	10
20. นักเรียนขีดเขียน โต๊ะ ม้านั่ง ฝาผนังห้องเรียน ฝาผนังห้องน้ำ	1.81	0.82	น้อย	1
21. นักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในโรงเรียน	1.66	0.81	น้อย	17
รวม	1.74	0.48	น้อย	

จากตารางที่ 7 ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนจิตเจียนโต๊ะ ม้านัง ฝาผนังห้องเรียน ฝาผนังห้องนำนักเรียนเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน และนักเรียนนอนหลับในห้องเรียนส่วนลำดับสุดท้าย คือ นักเรียนดื่มสุราในโรงเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และแผนการเรียนดังตารางที่ 8 - 13

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิตถวณักเรียน โรงเรียน
 พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
 จำแนกตามเพศ

ปัญหาวิตถวณักเรียน	ชาย				หญิง			
	$n = 98$				$n = 354$			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. ด้านการแต่งกาย	1.66	0.47	น้อย	2	1.68	0.39	น้อย	2
2. ด้านความประพฤติ	1.74	0.46	น้อย	1	1.73	0.49	น้อย	1
รวม	1.71	0.42	น้อย		1.72	0.42	น้อย	

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาวิตถวณักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร
 จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ

นักเรียนชาย มีทัศนคติต่อปัญหาวิตถวณักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย
 เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ด้านความประพฤติ และด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

นักเรียนหญิง มีทัศนคติต่อปัญหาวิตถวณักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย
 เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ

ปัญหาวิสัยของนักเรียน	ชาย		หญิง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>n</i> = 98		<i>n</i> = 354			
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ด้านการแต่งกาย	1.66	0.47	1.68	0.39	-.47	.64
2. ด้านความประพฤติ	1.74	0.46	1.73	0.49	-.01	.98
รวม	1.71	0.42	1.72	0.42	-.19	.84

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิตถวณักเรียน
โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น

ปัญหาวิตถวณักเรียน	มัธยมศึกษาตอนต้น				มัธยมศึกษาตอนปลาย			
	$n = 184$				$n = 168$			
	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	อันดับ
1. ด้านการแต่งกาย	1.67	0.43	น้อย	2	1.68	0.41	น้อย	2
2. ด้านความประพฤติ	1.73	0.47	น้อย	1	1.75	0.50	น้อย	1
รวม	1.71	0.42	น้อย		1.72	0.42	น้อย	

จากตารางที่ 10 พบว่าปัญหาวิตถวณักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีทัศนคติต่อปัญหาวิตถวณักเรียน
โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้
ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีทัศนคติต่อปัญหาวิตถวณักเรียน
โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้
ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบปัญหาวิตถวณักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น

ปัญหาวิตถวณักเรียน	มัธยมศึกษาตอนต้น		มัธยมศึกษาตอนปลาย		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>n</i> = 184		<i>n</i> = 168			
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ด้านการแต่งกาย	1.67	0.43	1.68	0.41	-1.13	.89
2. ด้านความประพฤติ	1.73	0.47	1.75	0.50	-3.39	.69
รวม	1.71	0.42	1.72	0.42	-3.33	.74

จากตารางที่ 11 พบว่า ปัญหาวิตถวณักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น โดยรวมและรายด้าน
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน

ปัญหาวิสัยของนักเรียน	วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์				ภาษา - คณิตศาสตร์				ห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ			
	<i>n</i> = 110				<i>n</i> = 172				<i>n</i> = 70			
	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ
1. ด้านการแต่งกาย	1.65	0.36	น้อย	2	1.66	0.44	น้อย	2	1.75	0.44	น้อย	1
2. ด้านความประพฤติ	1.73	0.49	น้อย	1	1.74	0.47	น้อย	1	1.74	0.52	น้อย	2
รวม	1.70	0.40	น้อย		1.71	0.43	น้อย		1.75	0.45	น้อย	

จากตารางที่ 12 พบว่า ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ มีทัศนคติต่อปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในแผนการเรียนภาษา - คณิตศาสตร์ มีทัศนคติต่อปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในแผนการเรียนห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ มีทัศนคติต่อปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการแต่งกาย และด้านความประพฤติ ตามลำดับ

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน

ปัญหาวินัยของนักเรียน	แหล่งข้อมูล	df	SS	MS	F	p
1. ด้านการแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	2	.45	.22	1.28	.28
	ภายในกลุ่ม	349	60.99	.18		
	รวม	351	61.44			
2. ด้านความประพฤติ	ระหว่างกลุ่ม	2	.01	.01	.01	.98
	ภายในกลุ่ม	349	81.89	.24		
	รวม	351	81.90			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.08	.04	.24	.79
	ภายในกลุ่ม	349	62.39	.18		
	รวม	351	62.47			

จากตารางที่ 13 พบว่า ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ดังตารางที่ 14 - 15

ตารางที่ 14 จำนวน ร้อยละ และอันดับของแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย

แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน ด้านการแต่งกาย	n = 352		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
1. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย	100	28.41	1
2. ครูอบรมให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของความเหมาะสมในการแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ	32	9.10	6
3. ครูแสดงความชื่นชมนักเรียน เมื่อนักเรียนแต่งกายเหมาะสม และถูกระเบียบของโรงเรียน	42	11.93	5
4. ครูใช้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียน	75	21.31	2
5. โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบ	58	16.48	3
6. ส่งเสริมให้นักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ	45	12.77	4
รวม	352	100.00	

จากตารางที่ 14 พบว่า แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย ครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียนและโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบ

ตารางที่ 15 จำนวน ร้อยละ และอันดับของแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียน
พนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
ด้านความประพฤติ

แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนใน ด้านความประพฤติ	n = 352		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
1. โรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนอยู่เสมอ	84	23.86	2
2. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านพฤติกรรม	60	17.05	4
3. ครูควรใช้การเสริมแรงต่าง ๆ เช่น การให้ความสนใจ การยอมรับ การให้คำชมเชยแก่นักเรียน	41	11.65	5
4. ครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหา พร้อมช่วยเหลือเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา	67	19.03	3
5. ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน	100	28.41	1
รวม	352	100.00	

จากตารางที่ 15 พบว่า แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน โรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนอยู่เสมอ และครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหา พร้อมช่วยเหลือเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียนเปรียบเทียบปัญหาวินัยของนักเรียนจำแนกตามเพศ ระดับชั้นและแผนการเรียน และหาแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ในปีการศึกษา 2561 โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากตารางกำหนดกลุ่มตัวอย่าง เกรจซี และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607 - 609) ได้จำนวน 352 คน จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยกำหนดระดับชั้นเป็นเกณฑ์การสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .37 - .77 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .95 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าที (t -test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) และทำการแปลผลโดยนำเสนอเป็นตารางประกอบ พร้อมการบรรยาย

สรุปผล

การศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สรุปผลได้ดังนี้

1. ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ

1.1 ปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนไว้ทรงผมไม่ตรงกับระเบียบของโรงเรียนนักเรียน

ใส่ถุงเท้าที่ยาวหรือสั้นจนเกินไป ผิดระเบียบของโรงเรียน และนักเรียนไว้เล็บยาวตามแฟชั่น
ลำดับสุดท้าย คือนักเรียนข้อมลิ้มแฟชั่นมาโรงเรียน

1.2 ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ โดยรวมและรายชื่อ อยู่ในระดับน้อย
เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนจิตเจียน โต๊ะ ม้านั่ง ฝาผนังห้องเรียน ฝาผนังห้องน้ำ
นักเรียนเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน และนักเรียนนอนหลับในห้องเรียน ลำดับสุดท้าย คือ นักเรียน
ดื่มสุราในโรงเรียน

2. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สรุปผล ได้ดังนี้

5.1 ด้านการแต่งกาย นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน
โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้
ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย ควบคู่ไปพร้อมกับ
นักเรียนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกาย
ของนักเรียน และโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบ

5.2 ด้านความประพฤติ นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน
โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้
ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน โรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติ
ตามวินัยของนักเรียนอยู่เสมอ และควบคู่ไปพร้อมกับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้ปรึกษาปัญหา
พร้อมช่วยเหลือเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒनावินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านความประพฤติและด้านการแต่งกาย ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 มีนโยบายในเรื่องของระบบการดูแลและติดตามนักเรียนที่ชัดเจน เน้นให้ทุกคนมีส่วนร่วม โดยเฉพาะอาจารย์ประจำชั้นที่เน้นการสร้างวินัยในตนเองให้กับนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของสังคม วงศ์พินิจ (2548) ได้ศึกษาปัญหาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนท้าวพระพิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 พบว่า ปัญหาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนท้าวพระพิทยา ตามความคิดเห็นของนักเรียน โดยภาพรวมมีปัญหาระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนารักษ์ สมบัติตรา (2552) ซึ่งได้ทำการศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง ผลการศึกษา พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ โดยภาพรวมและทุกด้าน อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า นักเรียนทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย ไม่แต่งเครื่องแบบตามวันเรียนวิชานั้น มีสาเหตุจากการไม่พอใจชุดที่โรงเรียนแจกให้ การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็น ครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านการแต่งกาย ตักเตือนทุกครั้งเมื่อพบเห็นนักเรียนกระทำผิดด้านการแต่งกาย ครูปกครองเข้มงวดมากขึ้น ด้านความประพฤติ การกวดขันความประพฤติทั้งภายนอกและภายใน ควรให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนแสดงออก และสอดคล้องกับงานวิจัยของแมคมุลเลน (McMullen, 1985) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวินัยและระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตเมือง เพื่อเน้นการพัฒนาวัยรุ่น พบว่า ปัญหาทางวินัยส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมของนักเรียน เพราะนักเรียนต้องการสิ่งแวดล้อมที่ยืดหยุ่นได้

1.1 ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการแต่งกาย โดยรวมและรายชื่อ อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนไว้ทรงผมไม่ตรงกับระเบียบของโรงเรียนนักเรียนใส่ถุงเท้าที่ขาวหรือสีอื่นจนเกินไป ผิดระเบียบของโรงเรียน และนักเรียนไว้เล็บยาวตามแฟชั่น ลำดับสุดท้ายคือนักเรียนยอมสืบทอดแฟชั่นมาโรงเรียนทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาวะการณ์ของสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนไป มีค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยไม่คำนึงถึงค่านิยมที่ดีงามของสังคมไทย เนื่องด้วยปัจจุบันสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคมล้วนมีอิทธิพลกับวัยรุ่น โดยเฉพาอย่างยิ่ง ในเรื่องของการแต่งกาย ซึ่งเด็กในวัยนี้จะนิยมแต่งกายตามบุคคลในสื่อต่าง ๆ ที่ตนชื่นชอบ ส่งผลให้นักเรียนแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีนักเรียนจำนวนมาก อาจทำให้การดูแลนักเรียนเป็นไปได้ยาก แต่ทางโรงเรียนมีกฎระเบียบที่เคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแต่งกาย จึงทำให้นักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร มีปัญหาในเรื่องของการแต่งการผิดระเบียบค่อนข้างน้อย

สอดคล้องกับงานวิจัยของสังคม วงศ์พิณี (2548) ได้ศึกษาปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนท้าวพระพิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 พบว่า ปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนท้าวพระพิทยา ด้านการแต่งกาย ตามความคิดเห็นของนักเรียน โดยภาพรวมมีปัญหาในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของเพทาย นิมนวล (2545) ได้ศึกษาปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียนในระดับกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตบ้านบึง สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดชลบุรี พบว่า ปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียนในระดับกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตบ้านบึง โดยภาพรวมในด้านการแต่งกายอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า นักเรียนทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย ไม่แต่งเครื่องแบบตามวันเรียนวิชานั้น มีสาเหตุจากการไม่พอใจชุดที่โรงเรียนแจกให้ การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็นครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิมและสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านการแต่งกาย ตกเดือนทุกครั้งเมื่อพบเห็นนักเรียนกระทำผิดด้านการแต่งกาย ครูปกครองเข้มงวดมากขึ้น ด้านความประพฤติ การกวดขันความประพฤติทั้งภายนอกและภายใน ควรให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนแสดงออก

1.2 ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านความประพฤติ โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ นักเรียนจิตเจียน โด๊ะ ม้านัง ฝาผนังห้องเรียน ฝาผนังห้องน้ำ นักเรียนเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน และนักเรียนนอนหลับในห้องเรียน ลำดับสุดท้าย คือนักเรียนคิมสุรานาโรงเรียนแห่งนี้ อาจเป็นเพราะโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี ตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรม เป็นพื้นที่ที่มีความเจริญในด้านต่าง ๆ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก จึงเป็นพฤติกรรมที่ลอกเลียนแบบกันในสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าว รุนแรง กอรปกับสภาพครอบครัวส่วนใหญ่ผู้ปกครองต้องออกไปทำงาน ปล่อยให้บุตรหลานอยู่ตามลำพัง ซึ่งอาจทำให้นักเรียนขาดการดูแลเอาใจใส่ ขาดการอบรมขัดเกลานิสัยจากครอบครัว ทำให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งทางโรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี ได้ให้ความสนใจและความสำคัญของปัญหานักเรียนในด้านนี้เป็นอย่างมาก จึงได้มีการดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อป้องกันไม่ให้มีปัญหาในด้านความประพฤติ หรือเกิดปัญหาน้อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของเพทาย นิมนวล (2545) ได้ศึกษาปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียนในระดับกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตบ้านบึง สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี พบว่าปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียนในระดับกลุ่มโรงเรียนสหวิทยาเขตบ้านบึง โดยภาพรวมในด้านความประพฤติอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนภรณ์ สมบัติตรา (2552) ซึ่งได้ทำการศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่าความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจในด้านความประพฤติอยู่ในระดับมากสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัยโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็น ครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านความประพฤติ การกวดขันความประพฤติทั้งภายนอกและภายใน ควรให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนแสดงออก และสอดคล้องกับงานวิจัยของลิทเทรลล์ (Litterell, 1981) แห่งมหาวิทยาลัยมิสซูรี โคโลัมเบีย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรม และวินัยของนักเรียน ว่าห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการควบคุมนักเรียนอย่างเคร่งครัด จะไม่มีผลแท้จริงต่อการมีวินัยของนักเรียน นักเรียนจะชอบครูที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าครูที่ควบคุมนักเรียนให้อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มี ความแตกต่างกันระหว่างครูที่ขอช่วยเหลือนักเรียน และครูที่มีมนุษยสัมพันธ์

ที่ดีและในเรื่องการดูแลความประพฤตินักเรียน ปรากฏว่า ครูที่ละเลยกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมากจะไม่มีผลต่อการรักษาวินัยนักเรียน

2. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี มีสภาพแวดล้อมโดยรอบเป็นโรงงานอุตสาหกรรม จึงทำให้เป็นพื้นที่ที่มีความเจริญในด้านต่าง ๆ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงจึงเป็นพฤติกรรมที่ลอกเลียนแบบกันในสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าว รุนแรง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพครอบครัวส่วนใหญ่ผู้ปกครองต้องออกไปทำงาน ปล่อยให้เด็กอยู่ตามลำพัง ซึ่งอาจทำให้นักเรียนขาดการดูแลเอาใจใส่ ทำให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา สอดคล้องกับงานวิจัยของสังคม วงศ์พิณี (2548) ได้ศึกษาปัญหาการประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนทัพพระยาพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระดับเขต 2 ปัญหาการประพฤตินิสัยของนักเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของนัฐพล นพแก้ว (2550, หน้า 47) ที่ศึกษาเรื่องการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนการมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต จำแนกตามเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชิว (Chiu, 1975, p. 69) ได้ศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาครู ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดีย ในด้านปัญหาระเบียบวินัยนักเรียน พบว่า ปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยเกิดกับเด็กผู้ชายร้อยละ 56 เด็กผู้หญิงร้อยละ 8 อีกร้อยละ 35 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งหญิงและชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ โจนส์ (Jones, 1954, p. 781) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิงวัยรุ่น และไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงกฎนั้น

3. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามระดับชั้น โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้อาจเป็นเพราะในปัจจุบัน เด็กที่อยู่ในวัยเรียนมีความคิดที่คล้ายกับวัยผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยม จะเห็นว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยของโรงเรียนที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของสังคม วงศ์พิณี (2548) ได้ศึกษาปัญหาการประพฤตินิสัยของนักเรียน โรงเรียนทัพพระยาพิทยาคม

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 2 ปัญหาการประพฤติดิวินัยของนักเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนตามระดับชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สัจญา มีชัย (2549, หน้า 61) ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราจินบุรี พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ผลการเปรียบเทียบการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้นต่างกัน พบว่า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวินัยในตนเองโดยรวมสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิสักดิ์ ธีระวิทย์ (2550, หน้า 43) ได้ทำการศึกษาปัญหาความมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนศรีราชา ที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมวินัยที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมือนกัน สังคมที่คล้าย ๆ กัน จึงทำให้ลักษณะนิสัย รวมไปถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาจึงไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะศึกษาอยู่ในแผนการเรียนที่แตกต่างก็ตาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวดี โพธิ์ทิพย์ (2547) ศึกษาความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในระดับค่อนข้างสูงและการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงผกา แซ่ตัน (2554) ได้ทำการศึกษาวินัยของนักเรียนโรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัย พบว่าการเปรียบเทียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามแผนการเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 สรุปผล ได้ดังนี้

5.1 ด้านการแต่งกาย นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนในด้านการแต่งกาย ครูใช้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียน และโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความมีวินัยในการแต่งกายทำให้นักเรียนเป็นคนที่มีวินัยดีและเป็นที่ยอมรับและ

เป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องเหมาะสมภายใต้ความมุ่งหวังของสังคมและชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า นักเรียนทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย ไม่แต่งเครื่องแบบตามวันเรียนวิชานั้น มีสาเหตุจากการไม่พอใจชุดที่โรงเรียนแจกให้ การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็น ครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิมและสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านการแต่งกาย ตักเตือนทุกครั้งเมื่อพบเห็นนักเรียนกระทำผิดด้านการแต่งกาย ครูปกครองเข้มงวดมากขึ้น

5.2 ด้านความประพฤติ นักเรียนมีทัศนคติต่อแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ดังนี้ ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน โรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวินัยของนักเรียนอยู่เสมอ และครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาพร้อมช่วยเหลือเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุชิต วงษ์สกุล (2544) ได้ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี พบว่า ด้านความประพฤติ การกวดขันความประพฤติทั้งภายนอกและภายใน ควรให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาด้านความประพฤติ และส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้ นักเรียนแสดงออกสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา คุริยะพันธ์ (2542) ได้ศึกษาการกระทำผิดวินัย และสาเหตุของการกระทำผิดวินัย โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี พบว่า การมาโรงเรียนช้ากว่ากำหนด มีสาเหตุจากตื่นสาย การทำผิดวินัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติโรงเรียน มีสาเหตุมาจากไม่มีใครเห็น ครูเวรอยู่ไกล เป็นความเคยชินจากโรงเรียนเดิม และสอดคล้องกับงานวิจัยของลิทเทอเรลล์ (Litterell, 1981) แห่งมหาวิทยาลัยมิสซูรี โคลัมเบีย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรม และวินัยของนักเรียน ว่า ห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการควบคุมนักเรียนอย่างเคร่งครัด จะไม่มีผลแท้จริงต่อการมีวินัยของนักเรียน นักเรียนจะชอบครูที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าครูที่ควบคุมนักเรียนให้อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มี ความแตกต่างกันระหว่างครูที่ชอบช่วยเหลือนักเรียน และครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและในเรื่องการดูแลความประพฤตินักเรียน ปรากฏว่าครูที่ละเลยกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมากจะไม่มีผลต่อการรักษาวินัยนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

เพื่อให้การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 มีประสิทธิภาพ และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ด้านการแต่งกาย ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของนักเรียน ในด้านการแต่งกาย โดยครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียน อีกทั้งโรงเรียนควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบมากขึ้น

2. ด้านความประพฤติ ครูควรเป็นผู้ชี้แนะและเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน โดยโรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่เสมอ และครูให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้ปรึกษาปัญหา พร้อมช่วยเหลือเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหามากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

2. ศึกษารูปแบบการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2547). *ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนและนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กันยา สุวรรณแสง. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรวิทยา.
- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. (2548). *การบริหารกิจการนักเรียน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- โกษีย์ วงศ์สุธา. (2546). *การพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านโพธิ์สง่า อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จรรยา คุริยะพันธ์. (2542). *การศึกษาการกระทำผิดวินัยและสาเหตุของการกระทำผิดวินัย กรณีศึกษาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จันทบุรี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประถมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จีระศักดิ์ รังคะราช. (2547). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนด่านใต้ราษฎร์สงเคราะห์*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เขาวี มณีวงษ์. (2525). *การบริหารกิจการนักเรียน*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ชูพงศ์ สุขรัตน์. (2546). *ศึกษาจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามการรับรองตนเอง*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวดี โพธิ์ทิพย์. (2547). *การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตภาคตะวันออก*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดิเรก รื่นเรือง. (2542). *การศึกษาปัญหาการบริหารโครงการวินัยนักเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ทิวาวรรณ แสงพันธ์. (2542). *การส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูสังกัดศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2540). จะสร้างวินัยให้เด็กยอมรับได้อย่างไร. *วารสารแนะแนว*, 31(167), 31 - 43.
- นิตดา หงส์วิวัฒน์. (2543). *วินัยรากฐานการพัฒนาเด็ก*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แสงแดด.
- นัฐพล นพแก้ว. (2550). *การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *หลักการวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปรีชา ธรรมมา. (2546). *วินัยแห่งตน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ (ฉบับที่ 26)*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พนม เกตุมาน. (2550). *ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น*. เข้าถึงได้จาก http://www.psyclin.co.th/new_page_56.htm
- พิสิทธิ หอมสมบัติ. (2546). *การพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนบ้านดอนยู กิ่งอำเภอนาเยี่ย จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พวงผลกา แซ่ตัน. (2554). *การศึกษาวินัยนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิสมัย ทินเต. (2545). *การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนขอนแก่นนครวิทยาลัย 2 จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พีระ สวัสดิ์ลักษณ์. (2547). *ปัญหาการปฏิบัติงานวินัยนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรณรุจี สะอาด. (2558). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของโรงเรียนบ้านแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- เพทาย นิมนวล. (2545). *ปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียนในระดับกลุ่ม โรงเรียนสหวิทยาเขต บ้านบึง สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พระสมชาย ฐานวุฑโฒ. (2541). *มงคลชีวิตฉบับธรรมทายาท*. กรุงเทพฯ: โปธยาธรรมิณีเสถียร.
- โรงเรียนพนัสพิทยาคาร. (2561). *แผนปฏิบัติงาน โรงเรียนปีการศึกษา 2561*. ชลบุรี: โรงเรียนพนัสพิทยาคาร.
- รัตนติญาภรณ์ บัววัฒน์. (2551). *การศึกษาพฤติกรรมการทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต 2 ตามทัศนคติของครูผู้สอน*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2528). *งานบุคลากรนิสิต นักศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วุฒิสักดิ์ ชีระวิทย์. (2550). *การศึกษาปัญหาความมีวินัยของนักเรียน โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18. (2560). *รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี*. ชลบุรี: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2528). *การดำเนินงาน โครงสร้างสังคมแห่งชาติ (ฉบับที่ 5)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). *การเสริมสร้างวินัย คู่มือแนะแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2546). *คู่มือการจัดกิจกรรมและสื่อเพื่อการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สินีนานู สุทธิจินดา. (2543). *การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพลศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สังคม วงศ์พินิจ. (2548). *ปัญหาและการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนท้าวพระพา สังกัดวงศ์พินิจ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สุคนธา ศรีภา. (2552). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ*. งานนิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุปราณี สุวรรณฉวี. (2554). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนของ โรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลบุรี เขต 3*. งานนิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมบูรณ์ สิงห์คำป้อม. (2542). *การส่งเสริมวินัยนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชน สังกัดกองการศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สัญญา มีชัย. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลบุรี*. งานนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สวัสดิ์ ไชยโอกาส. (2531). *บริการแนะแนวการแก้ปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษา*. *วารสารแนะแนว*, 3(5), 12.
- อนุชิต วงษ์สกุล. (2544). *ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Chiu, L. H. (1975). The student and discipline problems. *The Journal of Educational Research*, 69(2), 69 - 72.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychology testing* (5th ed.). New York: Harper Collins Publishers.
- Dinkins, H. K. (1982). Disciplinary problems and corrective measures in south carolina Secondary school. *Dissertation Abstracts International*, 42(7), 2974 - A.
- Gorrison, K. (1959). A student disciplinarian in two Georgia high school. *The Journal of Education Research*, 53(2), 153 - 156.
- Jone, V. (1954). *Character development in children: An objective approach in carmichael manual of child psychology*. New York: Gower Press.

- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and psychological measurement, 30*, 607 - 610.
- Kohlberg, L. (1976). Debelopment of moral character and moral ideology. In Hoffman, M. T., & Hoffman, L. W. (Eds.). *Review of child development research. n. p.*
- Little, G. S., & Akin-Little, A. (2008, January). Psychology's Contributions to Classroom Management. *Psychology in the Schools, 45*(3), 227 - 234.
- Litrell, D. M. (1981, May). Teachers pupil control ideology pupil control behavior and student discipline. *Dissertation Abstracts International, 41*(2), 4563 - A.
- McMullen, C. M. (1985, September). Effective discipline and contingency management system In an urban junior high/ middle school with an emphasis on development needs to young adolescent. *Dissertation Abstracts International, 46*(7), 616 - A.
- Mowrer, O. H. (1963). *Anxiety and learning in contribute to modern psychology*. NEW York: University Press.
- Peck, R. F., & Havighurst, R. J. (1963). *Child Development and Personality*. New York: John Willey & Sons.
- Rice, R. C. (1981). A comparison of perceptions of school discipline between student, parents and School administrators. *Dissertation Abstracts International, 37*(7), 3862 - A.
- Rischer, D. A. (2008, November). Management Strategies Help to Promote Student Achievement. *The Education Digest, 74*(3), 47 - 49.
- Rusby, C. J., Taylor, K. T., & Foster, E. M. (2007). A Descriptive Study of school Discipline Referrals in First Grade. *Psychology in the School, 44*(4), 333 - 350

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ศธ.6621.8/ ว.396

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ. ชลบุรี 20131

14 สิงหาคม พ.ศ. 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย

เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เค้าโครงการวิจัย
2. เครื่องมือในการวิจัย

ด้วย ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้มีความเห็นชอบให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์ ซึ่งในขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวกัญญรักษ์ เสนาหาร รหัส 58921009

งานนิพนธ์ เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภรณ์ อนันต์นารี เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างดียิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือของนิสิต ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ประยูร อิมสวาสดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิมสวาสดี)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

(สำเนา)

ที่ ศธ.6621.8/ ว.397

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ. ชลบุรี 20131

20 สิงหาคม พ.ศ. 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน

ด้วย ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้มีความเห็นชอบให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์ ซึ่งในขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวกัญญาภักดิ์ เสนาหาร รหัส 58921009

งานนิพนธ์ เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร จังหวัดชลบุรีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภารดี อนันต์นาวี เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ประยูร อิมสวาสดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิมสวาสดี)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

(สำเนา)

ที่ ศธ.6621.8/ ว.398

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ. ชลบุรี 20131

25 สิงหาคม พ.ศ. 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

ด้วย ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้มีความเห็นชอบให้นิติระดับบัณฑิตศึกษา
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์
ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวกัญญาภักดิ์ เสนาหาร รหัส 58921009

งานนิพนธ์ เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคาร
จังหวัดชลบุรีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภรณ์ อนันต์นารี เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์
ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ประยูร อิมสวาสดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิมสวาสดี)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

ภาคผนวก ข
- แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ประกอบไปด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

ส่วนที่ 3 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

2. แบบสอบถามนี้จะใช้เป็นข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น และจะเสนอผลการศึกษาในภาพรวม จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผู้ตอบแบบสอบถาม คำตอบของท่านจะได้รับการเก็บรักษาไว้เป็นความลับ

3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ และให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด แต่ละข้อเลือกตอบเพียงระดับเดียวเท่านั้น

4. การตอบแบบสอบถามของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีต่อตัวนักเรียน โรงเรียน และทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้

นางสาวกัญญาภัค เสนาหาร

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยบูรพา

ส่วนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ท่านเลือกเพียงคำตอบเดียว

1. เพศ

- () ชาย
() หญิง

2. ระดับชั้น

- () มัธยมศึกษาตอนต้น
() มัธยมศึกษาตอนปลาย

3. แผนการเรียน

- () วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์
() ภาษา - คณิตศาสตร์
() ห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาวิสัยของนักเรียน โรงเรียนนันทพิพทยาการจังหวัดชลบุรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง

โดยค่าคะแนนต่าง ๆ มีความหมายดังนี้

- 5 แสดงว่า มีปัญหาวิสัยของนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 แสดงว่า มีปัญหาวิสัยของนักเรียนอยู่ในระดับมาก
- 3 แสดงว่า มีปัญหาวิสัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 แสดงว่า มีปัญหาวิสัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย
- 1 แสดงว่า มีปัญหาวิสัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ	ปัญหาวิสัยของนักเรียน	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
ก	นักเรียนสวมเสื้อนักเรียนคับ แน่น หรือหลวมจนเกินไป	✓				
ข	นักเรียนใส่กระโปรงหรือกางเกงผิดระเบียบของโรงเรียน			✓		

คำอธิบาย

ข้อ ก ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นหมายเลข 5 แสดงว่าท่านมีความคิดเห็นว่าปัญหานักเรียนสวมเสื้อนักเรียนคับ แน่น หรือหลวมจนเกินไปอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อ ข ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นหมายเลข 3 แสดงว่าท่านมีความคิดเห็นว่าปัญหานักเรียนใส่กระโปรงหรือกางเกงผิดระเบียบของโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อ	ปัญหาวินัยนักเรียน	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
ด้านการแต่งกาย						
1	นักเรียนสวมเสื้อนักเรียนคับ แน่น หรือหลวมจนเกินไป					
2	นักเรียนใส่กระโปรงหรือกางเกงผิดระเบียบของโรงเรียน					
3	นักเรียนใส่ชุดพละไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
4	นักเรียนใส่ถุงเท้าสีขาวหรือสีอื่นจนเกินไป ผิดระเบียบของโรงเรียน					
5	นักเรียนไม่ใช่สัญลักษณ์ต่าง ๆ นำมาเย็บหรือปักติดเสื้อ					
6	นักเรียนแต่งเครื่องแบบโดยไม่คาดเข็มขัดตามที่โรงเรียนกำหนด					
7	นักเรียนไว้ทรงผมไม่ตรงกับระเบียบของโรงเรียน					
8	นักเรียนสวมรองเท้าโดยการเหยียบส้นรองเท้า					
9	นักเรียนไว้เล็บยาวตามแฟชั่น					
10	นักเรียนสวมรองเท้าแตะไปโรงเรียน					
11	นักเรียนใส่น้ำมันจัดแต่งทรงผม					
12	นักเรียนข้อมสืผสมแฟชั่นมาโรงเรียน					
13	นักเรียนสวมใส่เครื่องประดับนอกเหนือจากที่โรงเรียนอนุญาตตามระเบียบ					
ด้านความประพฤติ						
14	นักเรียนมาโรงเรียนสาย					
15	นักเรียนหลีกเลี่ยงการเข้าแถวหน้าเสาธง					
16	นักเรียนเข้าห้องเรียนไม่ทันเวลา					
17	นักเรียนหลบหนีการเข้าเรียน					
18	นักเรียนไม่ส่งงานที่ครูมอบหมายตามเวลาที่กำหนด					
19	นักเรียนหลีกเลี่ยงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนด					
20	นักเรียนนักเรียนมีพฤติกรรมด้านชู้สาวในโรงเรียน					
21	นักเรียนนำสื่อลามกมาในโรงเรียน					
22	นักเรียนเที่ยวเตร่ในเวลาว่าง					
23	นักเรียนสูบบุหรี่ในโรงเรียน					

ข้อ	ปัญหาวินัยนักเรียน	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
ด้านความประพฤติ (ต่อ)						
24	นักเรียนดื่มสุราในโรงเรียน					
25	นักเรียนเล่นการพนันในโรงเรียน					
26	นักเรียนคิดเกมคอมพิวเตอร์จนมีผลกระทบต่อการเรียน					
27	นักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อครู					
28	นักเรียนคุยหรือเล่นกันในขณะที่ครูกำลังสอน					
29	นักเรียนส่งเสียงรบกวนในขณะที่ห้องอื่นกำลังเรียน					
30	นักเรียนนอนหลับในห้องเรียน					
31	นักเรียนทุจริตในการสอบ					
32	นักเรียนนำขนมมารับประทานในห้องเรียน					
33	นักเรียนขีดเขียน โต๊ะ ม้านั่ง ฝาผนังห้องเรียน ฝาผนังห้องน้ำ					
34	นักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในโรงเรียน					

ส่วนที่ 3

แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนพนัสพิทยาคารจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านและพิจารณาประเด็นที่ท่านคิดว่าเป็นแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน

มากที่สุดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () เลือกแนวทางแก้ไขปัญหาได้ด้านละ 1 แนวทาง

1. การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านการแต่งกาย

แนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ คือ

- () ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของนักเรียนในด้านการแต่งกาย
- () ครูอบรมให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของความเหมาะสมในการแต่งกาย

ถูกระเบียบของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

- () ครูแสดงความชื่นชมนักเรียน เมื่อนักเรียนแต่งกายเหมาะสม และถูกระเบียบ

ของโรงเรียน

- () ครูใช้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียน ได้ปรึกษาปัญหาหรือแนวทางการแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียน

การแก้ไขในเรื่องของการแต่งกายของนักเรียน

- () โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบ
- () ส่งเสริมให้นักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เพื่อนนักเรียน

คนอื่น ๆ

2. การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนด้านความประพฤติ

แนวทางการพัฒนาที่ควรรับดำเนินการ คือ

- () โรงเรียนควรมีการติดตามประเมินการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของนักเรียนอยู่เสมอ
- () ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ของนักเรียนในด้านพฤติกรรม
- () ครูควรใช้การเสริมแรงต่าง ๆ เช่น การให้ความสนใจ การยอมรับ การให้คำชมเชยแก่นักเรียน

แก่นักเรียน

- () ครูใช้เวลากับนักเรียนมากขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียน ได้ปรึกษาปัญหา พร้อมช่วยเหลือ

เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา

- () ครูควรเป็นผู้ชี้แนะ และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน

ภาคผนวก ค

- คำอธิบายจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางที่ 16 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.77	21	.53
2	.68	22	.47
3	.61	23	.58
4	.47	24	.72
5	.48	25	.61
6	.54	26	.47
7	.50	27	.54
8	.48	28	.70
9	.37	29	.70
10	.57	30	.62
11	.33	31	.72
12	.48	32	.71
13	.74	33	.71
14	.60	34	.65
15	.53		
16	.56		
17	.54		
18	.71		
19	.64		
20	.73		

หมายเหตุ: ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามเท่ากับ .95